

တက္ကသိုလ်
နိဒ္ဒမ်တံ

အမည်မရှိ

THE CARD
ARNOLD BENNETT

နိကာယိ အရေးဆုံးပုံစံ

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး နိုင်ငံရေး
- တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး နိုင်ငံရေး
- အချစ်အခြားအာသာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး နိုင်ငံရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ဖော်ထုတ်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသား အားလုံး၏ ပဓာနကဏ္ဍသော တာဝန်ဖြစ်သည်

ပြည်ထောင်စုသောတာဝန်

- ပြည်ပအားကိုးမူဆီမှီ အတိုင်းပြင်ပသို့မဟုတ် အနီးကပ်ကြ
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို ခန့်ခွင့်ပျက်
ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခန့်ခွင့်ပျက်စေသူ ပြည်ပနိုင်ငံများအား
ဆန့်ကျင်ကြ
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချော့နှိပ်ကြ

နိုင်ငံရေးဦးစည်ချက် ၄ ခု

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော
နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ခု တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးစည်ချက် ၄ ခု

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း တက်ပုံ ပြုပြီးတိုးတက်အောင်
တည်ဆောက်ရေး
- ဝေဖန်ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေး ပြုပြီးတိုးတက်
အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးကပ်ရင်းလုံးကို ဝန်တီးနိုင်ဖွဲ့ ဝှမ်းအားသည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား
ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

ကျေးရေး ဦးစည်ချက် ၄ ခု

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်အကွင်းတစ်ပြိုင် ဖြင့်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ် ဖြင့်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး
လက္ခဏာများ ပထမကွက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ယုတ္တရည် ဖြင့်ပေးရေး

တိုက်ပွဲအဆင့်ဆင့်

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်
(မြန်မာပြန်သည်)

THE CARD
BY ARNOLD BENNETT

ပါဝင်သော အဓိကဇာတ်ကောင်များ

အက်ဒွပ်ဟင်နရီမချင်း ခေါ်

ဒင်နရီမချင်း

နယ်လီကော့တာရီးလ်

ဂျမ်အပ်

မစ္စကဲမချင်း

(ဒင်နရီ၏မိခင်)

ချုံလ်မြို့စားကတော်

ဂျယ်လီတို

မစ္စတာဒန်ကပ်(ဖ)

မစ္စကဲကော့ဒ်လီယန်

မုဆိုးမဟာလင်း

ဆိုင်မွန်

ဂျော့(ခ)

မစ္စတာဝဲလ်ဘရာဟမ်

မစ္စတာကော့တာရီးလ်

မစ္စကဲကော့တာရီးလ်

ကောင်စီဝင်ဘာလော

မစ္စတာကော်လီယာ

အခန်း (၁)

(၄) ဒို့လေး

ကဏ္ဍ

(၁)

ခရစ်နှစ် ၁၈၆၇-ခု၊ မေလ ၁၇-ရက်နေ့တွင် မြို့ငါးမြို့အနက် ရှေးအကျဆုံးဖြစ်သော 'ဘာစလေမြို့' ဘာရောက်ဟမ်လမ်း၌ အက်ဒွပ် ဟင်နရီမချင်းအား ဖွားမြင်ခဲ့လေသည်။ ဘာရောက်ဟမ်လမ်းသည် စိန်လုခ်ပန်းမြို့မှ ရှာရောပ်ရှိုင်းယား တူးမြောင်းသို့ ပြောင့်တန်းစွာ ဖောက်လုပ်ထားပြီး လမ်းတစ်လျှောက်တွင် အိုးလုပ်ငန်း အလုပ်ရုံများ နှင့် သီတင်းတစ်ပတ်လျှင် အမြင့်ဆုံး အိမ်ငှားခ လေးသျှိုလင်နှင့် ခြောက်ပုံနီ ပေးရသော အိမ်ကလေးများရှိသည်။ ဤသို့သော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာမည့် အက်ဒွပ်ဟင်နရီ မချင်းကို မွေးဖွားလာခဲ့သည်။ သူ့မိခင်မှာ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီး များ၏ အိမ်များတွင် အဝတ်လျှော်ခြင်း၊ အဝတ်ချုပ်ခြင်းဖြင့် သားအမိ နှစ်ယောက်၏ စားဝတ်နေရေးကို ဖြေရှင်းနေရသည်။ သူမသည်

အပြုအမူဆိုင်ရာ

ကောင်းနည်း၍ ကြည်လင်ရွှင်ပျစွာ နေလေ့ရှိသူမဟုတ်ပေ။ သူမ၏ တစ်ဦးတည်းသော သားကိုပင် ခေါ်ပြောရာ၌ အချိန်ကို ချွေတာသည့် အနေဖြင့် အက်ဒွပ်ဟင်နရီဟူ၍ မခေါ်ဘဲ ဒင်နရီဟူ၍သာ ခေါ်လေ့ ရှိသည်။

ဒင်နရီသည် ဉာဏ်ပညာတက်ကြွခြင်းလည်းမရှိ၊ ကြီးစားသူ လည်း မဟုတ်ပါဘဲလျက် အသက်ဆယ်နှစ်နှစ်အရွယ်တွင် မူလတန်း ကျောင်းမှ 'စကောလားရှစ်' ပညာသင်ဆုကို ဆွတ်ခူးခဲ့ပြီး အလယ် တန်းကျောင်းသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုသို့အောင်မြင်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း ပညာကို ကြိုးစားသင်ကြားခဲ့ခြင်းကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ကံကောင်း ထောက်မသဖြင့် အောင်မြင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ ဒင်နရီ ပညာသင်ဆု ရခဲ့ခြင်းမှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ယင်းသို့ ခဲယဉ်းသော လုပ်ငန်းတစ်ခုကို အောင်မြင်ခဲ့ခြင်းသည် ဒင်နရီ၏ဘဝ ကိုသာ ပြောင်းလဲစေခဲ့သည် မဟုတ်ဘဲ သူ၏အကျင့်စာရိတ္တကိုပါ ပြောင်းလဲရန် ဖန်တီးခဲ့လေသည်။

အချိန်ကြာမြင့်ခဲ့သည်နှင့်အမျှ ဒင်နရီက မိမိ ပညာသင်ဆု ရခဲ့ခြင်းမှာ မိမိ၏ ထက်မြက်သော အရည်အချင်းကြောင့် ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်မြင်လာခဲ့သည်။ ထို့ပြင် မိမိမှာ ထူးခြားသော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်၍ တစ်နေ့တွင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ်လာရ သည့် သူ့အနားလားခဲ့သည်။

သူမိခင် အလုပ်လုပ်သော အိမ်များမှ ဒင်နရီ၏ မိတ်ဆွေသစ် တွေက ၎င်းအား ထူးခြားသော လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း အသိအမှတ်ပြုကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် လူကြီးလူကောင်း

သားသမီးပီသစွာ ဒင်နရီအား ခဝါသည်မသားဟူ၍ ပြောင်လှောင် ခေါ်ဝေါ်ကြရာ ဒင်နရီက အရေထူသဖြင့် သည်းခံနိုင်ခဲ့သည်။

လှပသောဆံပင်၊ တောက်ပသောမျက်လုံး၊ ကျယ်ပြန့်သော ပခုံး ပိုင်ရှင် ဒင်နရီသည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ပညာသင်ဆု ရခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ကျောင်း၌ ပေါ်လွင်ထင်ရှားသူတစ်ယောက် ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။ သို့ရာတွင် သူသည် ရရှိလာသော အခြေအနေကို ကျဆင်းမသွားအောင် ထိန်းသိမ်းပြီး ခပ်မှန်မှန်ပင် နေခဲ့သည်။ အိုးစကံတွင် ရွှံ့စေးကို ကိုင်တွယ်၍ လုပ်ရမည်ဆိုခြင်းမှာ ဒင်နရီအဖို့ မဖြစ်နိုင်သော လုပ်ငန်းတစ်ရပ် ဖြစ်ပေသည်။

(၂)

ဒင်နရီသည် အသက်ဆယ်ခြောက်နှစ်အရွယ်တွင် ကျောင်းမှ ထွက်ခဲ့ပြီး မြို့မကောင်စီတွင် စာရေးကလေးအဖြစ် ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်သည်။ ထိုရုံးမှ စာရေးကြီး မစ္စတာဒန်ကပ်ဖ်မှာ ရှေ့နေအလုပ် ကိုလည်း ပူးတွဲလုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်သည်။ ဒင်နရီသည် နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာအောင် စာရေးကလေးဘဝဖြင့် အသက်မွေးနေရပြီး သူ့ ဘဝတက်လမ်းမှာ လှမ်းမွှော်၍ မမြင်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ သော အခြေအနေတွင် သူသည် မြို့စားကတော်နှင့် တွေ့ဆုံကြုံကြိုက် ခဲ့လေသည်။

မြို့စားကတော်သည် မြို့စားကြီးချဲ့လ်နှင့် ဂဟေဆက်၌

ပေါင်းဖက်ခဲ့ရာတွင် မြို့စားကြီး ပိုင်ဆိုင်သော အင်္ဂလန်ရှိ မြေဧက နှစ်ထောင်ခန့်ကိုလည်းကောင်း၊ လန်ဒန်ရှိ အိမ်တစ်ဆောင်ကိုလည်း ကောင်း၊ ဆန်ဂေဟာ အပါအဝင် ကျေးလက်မှ အိမ်စုနစ်ဆောင်ကို လည်းကောင်း၊ သင်္ဘောတစ်စင်းနှင့် မခဲလန်မီးရထားကုမ္ပဏီတွင် ထည့်ဝင်ထားသော အစုရှယ်ယာပေါင်း ငါးသိန်းကိုလည်းကောင်း ရရှိပိုင်ဆိုင်ခဲ့လေသည်။

မြို့စားကတော်သည် လှပချောမွေ့၍ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်သော်လည်း ကိုမျှဖြင့် ကျေနပ်ရောင့်ရဲခြင်း မဖြစ်သေးပေ။ သူမ၏ မျှော်မှန်းချက် များမှာ မြင့်မားလှပြီး လူ့လောကအလယ်တွင် ထင်ပေါ်ကျော်ကြား လူသိများလိုသောဆန္ဒရှိသူဖြစ်သည်။ လူဦးရေ နှစ်သိန်းငါးသောင်း ခန့်ရှိသော မြို့ငါးမြို့မှ လူထုက သူမအား စိတ်ပါဝင်စားစေလိုသော ဆန္ဒ ရှိသည်။ လူမှုဆက်ဆံရေးတွင် အရေးပါသူတစ်ယောက် ဖြစ်လို သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မြို့ငါးမြို့၏ အစွန်းတွင်ရှိသော ဆန်ဂေဟာ ကို ဆွေခင်တစ်သောင်းငါးထောင်ခန့် အကုန်ခံ၍ မွမ်းမံပြင်ဆင်လျက် မြို့စားကြီးစနိုးမောင်နုတို့သည် တစ်နှစ်လျှင် လေးလမျှ သွားရောက် နေထိုင်လေ့ရှိသည်။

မြို့စားကြီးမှာ စကားခပ်များများပြောတတ်သူ မဟုတ်သည့် အတိုင်း ဘာစလေမြို့မကောင်စီက ၎င်းအား ဂုဏ်ထူးဆောင် မြို့တော်ဝန်အဖြစ်ဆောင်ရွက်ရန် မေတ္တာရပ်ခံလာသောအခါ ငြင်းပယ် မနေဘဲ လက်ခံလိုက်လေသည်။

မြို့စားကတော်သည် မြို့တော်ဝန် ဖြစ်လာသောအခါ အခြား မြို့တော်ဝန်ကတော်များနည်းတူ ကပ္ပဲသဘင် ခင်းကျင်းရန် ကြေညာ

လိုက်လေသည်။ ကပ္ပဲသဘင်မှာ ဘာစလေမြို့တော် လူထုကို ယခင် ကနှင့် မတူအောင် စိတ်ပါဝင်စားစေခဲ့သည်။ အခြားမြို့တော်ဝန်များ လက်ထက်တွင် ကပ္ပဲပြုလုပ်ခဲ့သော်လည်း ယခုတစ်ကြိမ်လောက် မြို့လူထုက စိတ်ပါဝင်စားမှု မရှိခဲ့ချေ။ ယခုမြို့တော်ဝန်ကတော်မှာ မြေပိုင်ရှင်၊ မီးရထားရှယ်ပိုင်ပိုင်ရှင်နှင့် မီးသင်္ဘောများပိုင်ရှင်တစ်ဦး ဖြစ်နေသဖြင့် မြို့စားကတော် ကြီးမှူး၍ ကျင်းပမည့် ကပ္ပဲကို မြို့ လူထုက ဤမျှ စိတ်ပါဝင်စားနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မြို့တော်ခန်းမမှာ လူနစ်ရာခန့်သာ ဆုံသဖြင့် ဘာစလေတစ်မြို့ လုံးရှိ လူထုကို ကပ္ပဲသို့ ဖိတ်ကြားရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။

(၃)

ကပ္ပဲမကျင်းပမီ သီတင်းသုံးပတ်နှင့် သုံးရက်အလို တစ်ခုသော တနင်္လာနေ့တွင် မစ္စတာဒန်ကပ်ဖ် ရှေ့နေအဖြစ် ဆောင်ရွက်သော ရုံးသို့ လှပချောမွေ့ မနောတွေ့စရာဖြစ်သော မြို့စားကတော်လေး ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုအချိန်တွင် မစ္စတာဒန်ကပ်ဖ်မှာ ရုံး၌မရှိဘဲ ဒင်နရီတစ်ဦးသာ စားပွဲထိုင်လျက်ရှိသည်။ မြို့စားကတော်သည် ရင်းနှီးဖော်ရွေသော အမူအရာဖြင့် 'မင်္ဂလာရှိသော နနက်ပါရှင်'ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူမ၏အသံမှာ ခရာသံကဲ့သို့ စူး၍ သူမ၏ အပြုံးမှာ တစ်ဖက်သားကို ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသောအပြုံး ဖြစ်သည်။

"မင်္ဂလာရှိသော နနက်ပါခင်ဗျာ" ဒင်နရီက ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မစ္စတာဒန်ကပ်မ် ရှိပါသလားရှင်...”

နပျိုရွမ်းစိုသော အမျိုးသမီးက ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မေးလိုက်သည်။

“မရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ သူ မြို့တော်ခန်းမမှာ ရှိပါလိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီစာရင်းတွေကိုသာ တဆိတ် သူ့ကိုပေးလိုက်ပါ”

မြို့စားကတော်က ပြောရင်းဆိုရင်း စားပွဲသို့ ကပ်လာသဖြင့်

ဒင်နရီနှင့် သူမ၏ တံတောင်ဆစ်ချင်း ထိခိုက်သွားမိကြလေသည်။

“ကျွန်မတော့ အခြားစာရင်းတွေကို ရဖို့ သူ့ကိုပဲ အားကိုးနေ

ရပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ ကပွဲအတွက် ဖိတ်စာတွေ သွားစေနေနိုင်လိမ့်

မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

မြို့စားကတော်လေးသည် ထိုသို့ပြောဆိုပြီး ရုတ်တရက် ထွက်ခွာ

သွားခဲ့ရာ ဒင်နရီသည် ပြတင်းပေါက်သို့ အပြေးအလွှားသွား၍ သူမ

အား လိုက်ကြည့်သည်။ အပြင်ဘက် နှင်းမှုန်ထဲတွင် မြင်းနှစ်ကောင်

က၊ သော ရထားတစ်စီးကို မြင်ရပြီး အဝါရောင်ဝတ်စုံ ဆင်မြန်းထား

သော ရထားမောင်းသမားနှစ်ဦးကိုပါ တွေ့လိုက်ရသည်။

မြို့စားကတော်သည် ရထားထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားပြီး တံခါးကို

ပိတ်လိုက်သောအခါ ရထားမောင်းသမားတစ်ယောက်သည် သူ့အဖော်

ရှိရာသို့ ခုန်တက်၍ လိုက်ပါသွားလေသည်။ ရထားပေါ်သို့ ခုန်တက်

လိုက်သော ရထားမောင်းသမား၏ မျက်နှာကို ဒင်နရီက မြင်လိုက်

ရသဖြင့် ထိုသူမှာ ဘရောက်ဟမ်လမ်းထဲမှ သူ့မိတ်ဆွေကျောခံ ဖြစ်

ကြောင်း သိရှိရလေသည်။

ဒင်နရီသည် မြို့စားကတော်ကို ယခင်က အဝေးမှသာ မြင်ဖူး

ပြီး နီးနီးကပ်ကပ်မြင်ရခြင်းမှာ ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ်

ဖြစ်သည်။ သူမကို ဓာတ်ပုံထဲ၌ မြင်ရသည်ထက်ပင် ယခု လူကိုယ်တိုင်

မြင်ရသောအခါ ပို၍ လှပချောမွေ့ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ သူမမှာ

ဖော်ရွေ၍ စကားပြော သွက်လက်သူဖြစ်ပါလျက် မိမိမှာ မည်သည့်

စကားကိုမျှ ဟုတ်တိပတ်တိ မပြောလိုက်ရပါကလားဟု စဉ်းစားနေ

လိုက်မိလေသည်။

ဒင်နရီသည် ခေါင်းကို တဖြည်းဖြည်းညှိတ်ရင်း ‘ဒီမြို့ကို ရောက်

လာသမျှ အမျိုးသမီးတွေထဲမှာတော့ မြို့စားကတော်ဟာ အလှဆုံး

ပါကလား’ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိသည်။

အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် မြို့စားကတော်ကလေးမှာ အိပ်မက်ထဲ

တွင် တွေ့ဖူးသော မိန်းမပျိုများထက် ပိုမိုလှပနေသည်ဟု ထင်မြင်

မိသည်။ သူသည် မြို့စားကတော်ကို နှစ်နာရီအချိန်တွင် တွေ့မြင်ရ

ပြီး နှစ်နာရီငါးမိနစ်အချိန်တွင် သူမအား ချစ်မိခဲ့လေသည်။

ဒင်နရီသည် မြို့စားကတော် ပေးအပ်ခဲ့သော စာရင်းကို ကြည့်

နေရင်းက ထူးဆန်းသော စိတ်ကူးစိတ်သန်းတစ်ခု ဝင်ရောက်လာပြီး

မိမိကိုယ်တိုင် ကပွဲသို့ တက်ရောက်ရန် ကြံစည်မိလေသည်။ မစ္စတာ

ဒန်ကပ်မ်သည် ကပွဲဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် လိုအပ်သမျှကို စီစဉ်လျက်

ရှိရာ ကပွဲသို့ ဖိတ်ကြားသင့်သူများ စာရင်းတစ်စောင်ကိုလည်း ပြုလုပ်

လျက်ရှိသည်။ မြို့စားကတော်သည် ဥပဒေပြုအဖွဲ့ဝင် လူကြီးအချို့ကို

လည်း ကပွဲသို့ ဖိတ်ကြားမည့်သူစာရင်း ပြုလုပ်ရန် တာဝန်ပေးထား

ခဲ့ရာ စာရင်းခြောက်စောင်ခန့်ကို စုပေါင်း၍ စာရင်းချုပ်တစ်စောင်

ပြုလုပ်ရဦးမည် ဖြစ်သည်။

ကပွဲသို့ ဖိတ်ကြားမည့်သူများ စာရင်းချုပ်ကို ဒင်နရီက ပြုလုပ်ရ

မည်ဖြစ်၍ 'အိအိပ်(ချ)မချင်း'ဆိုသော အမည်ကို စာရင်းအလယ် လောက်တွင် ထည့်သွင်းလိုက်ရန်မှာ အလွန်လွယ်ကူသော အလုပ် တစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ပြင် မူရင်းဖိတ်စာစာရင်းများကို ဖျောက်ဖျက် ပစ်ရန်မှာ ပို၍လွယ်ကူသော အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်နေပေသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ချစ်စရာကောင်းသော ကပွဲဖိတ်စာကလေးကို ဒင်နရီက ရရှိခဲ့ပြီး ကြာသပတေးနေ့တွင် ကပွဲသို့ တက်ရောက်ရန် လက်ခံသူအနေဖြင့် သတ်မှတ်ခြင်းခံရလေသည်။

(၄)

ဒင်နရီသည် တစ်ခါမျှ ကဖူးသူမဟုတ်ပေ။ ထို့ပြင် ကပွဲဝတ်စုံ ဆို၍လည်း တစ်ထည်မျှ မရှိသည်သာမက မည်သို့ ကရမုန်းကိုလည်း သိသူမဟုတ်ပေ။ ဒင်နရီသည် မည်သို့လုပ်ရမုန်း စဉ်းစား၍ မရနိုင်ခြင်းကြောင့် သုံးရက်မျှ နှောင့်နှေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် စိတ်ထဲက ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်စွာဖြင့် မကြာမီက ဖွင့်လှစ်ထားသော 'ရှယ်လီတို'၏ ရုပ်ဆိုင်သို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

“ကျွန်တော် ကပွဲဝတ်စုံတစ်စုံ လိုချင်ပါတယ်”

ဒင်နရီမှာ သီတင်းတစ်ပတ်လျှင် ဆယ်ရှစ်သျှိုလင်သာ ဝင်ငွေ ရှိကြောင်း သိထားသော ရှယ်လီတိုက ၎င်းလက်ခံထားပြီးသော ဝတ်စုံများ ချုပ်၍မနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြောင်း ပြန်ပြောလေသည်။

ထိုနောက် ရှယ်လီတိုက ဒင်နရီ၏စကားကို အနည်းငယ် စိတ်ဝင်စားမိသော်လည်း အရေးမကြီးသော အမှုအရာဖြင့် 'ခင်ဗျား

ကပွဲသွားမလိုလား'ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်...ခင်ဗျားရော သွားမလား”

ရှယ်လီတိုက အံ့သြသွားမိပြီးနောက် ၎င်း၏ခေါင်းကို ခါလိုက် ရင်း 'ကပွဲသွားဖို့ အချိန်မရဘူးဗျာ'ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား သွားချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကပွဲဖိတ်စာတစ်စောင် ရအောင် လုပ်ပေးပါမယ်”

ဒင်နရီက တံခါးပေါက်သို့ အကဲခတ်၍ ကြည့်လိုက်ရင်းက မေးသည်။

ရှက်စရာကောင်းသော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို အတိုချုပ်၍ ပြောရ မည်ဆိုလျှင် သီတင်းတစ်ပတ်အတွင်း ဒင်နရီအတွက် ကပွဲဝတ်စုံ ရှိခဲ့သည်။ ရှယ်လီတိုက သူ့အား နှစ်နှစ်အကြွေးစနစ်ဖြင့် ရောင်းချ လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကပွဲသတင်းဂယက်ကြောင့် လူအများသည် အကသင်တန်းများ တက်ရောက်သင်ကြားကြသည်။ ထိုကြောင့် အကသင်ဆရာမလေး မစွက်အပ်မှာ ဝင်ငွေကောင်းလျက် ရှိနေလေသည်။ သူမသည် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂရောင်းသူတစ်ဦး၏ သမီးဖြစ်၍ သူမ၏ဖခင် မှာ မကြာခဏ ဒေဝါလီခံနေရသူ ဖြစ်သည်။ မစွက်အပ်၏ ညနေ အကသင်တန်းများသို့ ဒင်နရီက တက်ရောက် သင်ယူနေသော်လည်း သူသည် ၎င်းသင်တန်းအတွက် အဖိုးအခပေးရခြင်းမရှိပေ။ မစွက်အပ် ကို ကပွဲဖိတ်စာတစ်စောင် ပေးခြင်းဖြင့် အကသင်တန်းခများကို ပေးရန် မလိုတော့ဘဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ဒင်နရီသည် မြို့စားကတော်၏ ရူပါရုံကို အာရုံစွဲလမ်းခဲ့ရာမှ

မိန်းမများအပေါ်တွင် အာရုံစွဲလမ်းမှု ရှိလာခဲ့ရာမှ ယခု ရသ်အပ်နှင့် တွေ့ရသောအခါ သူ၏ရမ္မက်မှာ ပို၍ပြင်းထန်လာလေသည်။ ရသ်မှာ အခြားသူများထက် ပို၍ လှသည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း သူမ၏ အသက်မှာ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်သာရှိပြီး သူမ၏ခြေထောက်ပေါ်တွင် လှပညက်ညော စွဲမောဖွယ်ရာ က၊တတ်သူဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး သင်ခန်းစာကို သင်ယူပြီးသောအခါ ကပွဲ၌ ၎င်းနှင့် ပထမဆုံး တွဲကရန် ဒင်နရီက သူ၏ဆရာမကို တောင်းခံလိုက်သည်။ ရသ်သည် ခဏမျှ စဉ်းစားနေပြီးနောက် ဒင်နရီ၏ တောင်းဆိုချက်ကို လက်ခံလိုက်လေသည်။

(၅)

ကပွဲကျင်းပမည့်နေ့တွင် မြို့စားကတော်မှာ ကပွဲခန်းမသို့ အရောက်နေကပ်ကျနေသည်။ ရထားတွင် က၊သော မြင်းတစ်ကောင် မှာ အနှောင့်အယှက်ပေးနေသဖြင့် ကြန့်ကြာနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒင်နရီသည် ထိုအကြောင်းကို မြို့တော်ခန်းမသို့ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း သိရလေသည်။ မြို့တော်၏ မျက်နှာဖုံး ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးများသည် မြို့တော်ခန်းမ စင်္ကြံတွင် စကားစမြည် ပြောဆို လျက်ရှိသည်။ ၎င်းတို့အနက် 'ဆွက်နမ်မိသားစု'၊ 'စတန်ဝေးမိသားစု'၊ 'ဟာရီးလ်အက်ခွက်(စ်) မိသားစု'နှင့် 'ဖီးရင်း(စ်)မိသားစု'တို့မှာ အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်သည်။

ဒင်နရီအား ဒန်ကမ်၏ စာရေးဖြစ်ကြောင်းနှင့် ခဝါသည်မ၏

သားဖြစ်ကြောင်းကို လူတိုင်းလိုပင် သိကြသည်။ သို့ရာတွင် ဂျယ်လီတို ချုပ်ပေးလိုက်သော ဝတ်စုံများမှာ မြို့ငါးမြို့ရှိ အခြားအုပ်ချုပ်သမား များ၏ လက်ရာထက် သေသပ်ကျန အမျိုးကျလှသဖြင့် မြို့တော်၏ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးများက လူဖြူတို့၏ ဒီမိုကရေစီ ထုံးတမ်းစဉ်လာ အရ ဒင်နရီအား တန်းတူပင် ဆက်ဆံကြသည်။

“နေကောင်းရဲ့လား”

ဆွက်နမ်မိသားစုထဲမှ အကြီးဆုံး လူရွယ်တစ်ယောက်က များစွာ အရေးမထားသည့်ဟန်ဖြင့် ဒင်နရီအား မေးလိုက်သည်။

“မင်းရော နေကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

ဒင်နရီကလည်း ထိုသူကဲ့သို့ပင် ဂရုမစိုက်ဟန်နှင့် ပြန်မေးလိုက် သည်။

ကပွဲသို့ တက်ရောက်ရန် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြိုးပမ်းခဲ့ရသော ဒင်နရီ၏ လုပ်ငန်းမှာ အောင်မြင်ခဲ့ပေပြီ။ ယခုအချိန်မှစ၍ သူသည် မည်သူနှင့်မဆို ဂုဏ်ရည်တူ၊ အဆင့်အတန်းတူ ဖြစ်ခဲ့ပြီ မဟုတ် ပါလား။

ဒင်နရီသည် နှစ်ထပ်လှေကားကြီးကို ဖြတ်ကျော်၍ ခမ်းနား လှသော ကပွဲဆောင်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ တီးဝိုင်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့မှာ စင်မြင့်ပေါ်တွင် နေရာယူထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ခန်းမဆောင်၏ နံရံများတွင် ပန်းမျိုးစုံဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားလျက်ရှိရာ ကပွဲဆောင်၏ ထည်ဝါခုံညားမှုသည် ၎င်းအား ကူးစက်ကာ မိမိသည်လည်း အမှန်ပင် ထည်ဝါခုံညားလှသည့် လူကုတ်တစ်ယောက် ဖြစ်လိုသည့်ဆန္ဒမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့သွားခဲ့လေသည်။ သူသည် အကသင်ဆရာမ

ရသ်အပ်ကို ရှာဖွေပါသော်လည်း မတွေ့ရပေ။

ထို့ကြောင့် သူသည် မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်မျှ မရှိဘဲ အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဒင်နရီ၏ အမူအရာမှာ ဤကဲ့သို့ ခံညားထည်ဝါလှသော လှေကားကြီးများလို သေသပ်ကျနစွာဝတ်စား၍ သီတင်းတစ်ပတ်လျှင် ခြောက်ရက်မျှ ဆင်းတက်သွားလာနေကျ ဟန်ပန်အမူအရာမျိုး ဖြစ်သည်။

“မြို့စားကတော် ရောက်လုနီးပြီ” ဟူသော သတင်းစကားကြောင့် စကြိုတွင် ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်လျက်ရှိသည်။ လူတိုင်းလိုပင် တံခါးမကြီးအနီး၌ စုပြုံတိုးဝှေ့လျက် ကြည့်နေကြသည်။

မြို့စားကတော်သည် တိမ်တိုက်ကြားမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် မိုးနတ်သူစာအလား ရထားထဲမှ ဆင်းသက်လာခဲ့လေသည်။ ဥပဒေပြုအဖွဲ့ဝင် လူကြီးများက ဆီးကြိုကြပြီး ကောင်းချီးဩဘာ ပေးနေကြသော လူအုပ်ကြီးအကြားမှ ခန်းမဆောင်အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ မြို့စားကတော်၏ မျက်နှာအမူအရာမှာ ရွှေပွဲလာပရိသတ်အားလုံးကို နှုတ်ခွန်းဆက်ရာတွင် ချန်လှပ်ထားခဲ့သည်ဟု ထင်သည်။ သူသည် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိသဖြင့် ခဏမျှ တွေးတောငေးမော၍ နေလိုက်မိသည်။

ထိုအခိုက်တွင် အဝါရောင်ကုတ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်၍ ဦးထုပ်မြင့်မြင့်ကို ဆောင်းထားသော လူတစ်ယောက်ကို လှမ်း၍ မြင်လိုက်မိလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မျက်စိချင်းဆုံ၍ ကြည့်မိကြပြီး ဒင်နရီက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို လျင်မြန်စွာ ချလိုက်လေသည်။

“ဟလို...ဂျော့စ်...”

ဒင်နရီက စတင်၍ နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်သည်။

“ဟလို ဒင်နရီ...”

ဦးထုပ်မြင့်မြင့် ဆောင်းထားသူက ပြန်၍နှုတ်ဆက်၏။

“ဘာတွေများ ဖြစ်နေသလဲ”

ဒင်နရီက ရင်းနှီးစွာ မေးလိုက်သည်။

ဂျော့စ်က မြို့စားကတော်၏ မြင်းတစ်ကောင်မှာ ကိုးလုံးကန့်လန့် လုပ်နေသဖြင့် ကြန့်ကြာသွားရကြောင်း ရှင်းပြနေသည်။

ထို့နောက် ဒင်နရီသည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားရာ လှေကားမှ ဆင်းလာသော ရသ်နှင့် ဆုံမိကြသည်။ သူမသည် အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ကျက်သရေရှိစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည်။ သူမ၏ အသွင်အပြင်မှာ မြို့စားကတော်နှင့်ပင် အထင်မှားစရာ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ တွဲကမယ့်ကိစ္စ ဘယ်လိုလဲ...”

ဒင်နရီက စတင်၍ မေးလိုက်သည်။

“စုံတွဲကပွဲတွေတော့ ပြီးလှပြီ၊ မသိဘူးလား။ ရှင်လည်း တခြားလူတွေလို မြို့စားကတော်ကို ငေးကြည့်နေတယ်ထင်ပါရဲ့”

ရသ်က ခံပြင်းသည့်စိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော် အများကြီးဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘာမှ မသိရသေးဘူး”

“ရှင်ကပွဲအစီအစဉ်ကို ရှင် မကြည့်ဘူးလား”

“ကပွဲအစီအစဉ်စာရွက်တောင် မရသေးဘူး”

ဒင်နရီက ရိုးသားစွာ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

သူသည် အစီအစဉ်စာရွက်ကိုပင် တောင်းယူရမှန်း မသိသော

ရိုင်းစိုင်းသည့် လူရူးတစ်ယောက်ဟု တွေးလိုက်မိလေသည်။

“ရှင် တစ်ခုလောက်ယူထားဖို့ကောင်းတယ်”

သူမက အကသင်ဆရာမ၏လေသံဟန်ပန်အမူအရာဖြင့် စကားကို ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ တွဲကဖို့ မဖြစ်တော့ဘူးလား”

ဒင်နရီက စိတ်ပျက်အားငယ်စွာဖြင့် အကြံဉာဏ်တောင်းခံလိုက်သည်။

“မဖြစ်ဘူး...”

‘ရသ’က တစ်ခွန်းသာပြောပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလေသည်။

သူမသည် ဒင်နရီအား စိတ်အနာကြီးနာလျက်ရှိသည်။ ဒင်နရီက ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေနှင့် လိုက်လျောသော စကားကို ဆိုရန် သင့်သော်လည်း သူမသည် မည်သို့မျှ မပြောခဲ့မိပါတကားဟု စဉ်းစား တွေးတောမိသည်။

ထိုအခိုက်တွင် လှေကားအောက်ဘက်၌ ယောက်ျားအသိမိတ်ဆွေ အချို့အား အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးသော လေသံဖြင့် ပြောဆိုလျက်ရှိသော ‘ရသ’အသံကို ကြားမိလေသည်။

အကယ်၍သာ မိမိက သူမအတွက် ကပွဲဖိတ်စာရအောင် လုပ်မပေးခဲ့လျှင် ရသသည် ဤကပွဲသို့ပင် ရောက်လာနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ယခုမူကား သူမသည် မိမိကိုပင် ကာပြန်၍သွားခဲ့လေပြီတကားဟု စဉ်းစားမိသည်။

ဒင်နရီသည် ကပွဲအစီအစဉ် စာရွက်ကို တောင်းယူလာပြီး

သူနှင့် တွေ့မြင်နေကျ မိန်းမပျို၊ မိန်းမရွယ်၊ မိန်းမလတ်များကို စိတ်ထဲက ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာဖြင့် တွဲကရန် တောင်းခံကြည့်သည်။ အမျိုးသမီးအားလုံးမှာ ကပွဲအချိန်တိုင်း တွဲကရန် အဖော်များ ရရှိပြီးသား ဖြစ်၍ ဒင်နရီ၏ တောင်းခံချက်ကို ငြင်းပယ်ကြသည်။ အချို့အမျိုးသမီးများက မိမိတို့၏ ကပွဲစဉ်များမှာ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက် အတွင်း ပြည့်စုံသွားပြီ ဆိုသည်ကို မသိသားဆိုးရွားသော ဒင်နရီအား လူဖျင်းလှည့်၊ လူအတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကြည့်ကြသည်။

ဒင်နရီသည် တွဲကမည်အဖော် မရတော့သဖြင့် ကပွဲကို အထင်မကြီးဘဲ မထိမဲ့မြင် ပြုနေကြသော တံခါးမကြီးအနီးရှိ လူအုပ်စုတစ်စုထဲသို့ ရောက်သွားခဲ့လေသည်။ ကပွဲကို ဝေဖန်ပြစ်တင်နေကြသူ လူတစ်စုထဲတွင် မြို့ငါးမြို့၌ အကြွယ်ဝဆုံးဖြစ်သော စက်မှုလုပ်ငန်းပိုင်ရှင် ‘ဟာရိုးလ်အက်ချက်ခံ’သည်လည်း ပါဝင်လျက်ရှိသည်။

ဒင်နရီ၏ စွမ်းဆောင်ချက်ဖြင့် ကပွဲဖိတ်စာ ရရှိခဲ့သော အုပ်ချုပ်သမား ရှယ်လီတို့ကိုလည်း ထိုလူအုပ်ထဲတွင် တွေ့ရသည်။ သူတို့လူစုသည် ပြစ်တင်ဝေဖန်သော အကြံဉာဏ်ဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေမိသည်။

မြို့စားကတော်မှာ တစ်ကြိမ်မျှ ကခြင်းမရှိသေးဘဲ ဥပဒေပြုအဖွဲ့ဝင် လူကြီးများအလယ်တွင် ရယ်ကာပြုံးကာဖြင့် စကားလက်ဆုံကျလျက် ရှိသည်ကို ဝေဖန်ရေးသမားများက သတိပြုမိကြသည်။

မြို့စားကတော်သည် မည်သူနှင့် စတင်၍ တွဲကရမည်ကို စဉ်းစားရကျပ်နေသဖြင့်လည်းကောင်း၊ မည်သူကမျှ တွဲကရန် ပြောရသည့်သတ္တိ မရှိ၍သော်လည်းကောင်း ယခုထိ မကရသေးဘဲ ဖြစ်နေ

ဟန် တူသည်။

“ကောင်စီလူကြီးတွေက မြို့စားကတော်နှင့် တွဲကဖို့ ဘာကြောင့် မတောင်းဆိုကြသလဲ မသိဘူး။”

ဒင်နရီက ၎င်း၏ ထင်မြင်ချက်ကို ဖွင့်ထုတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား သွားပြောပါလား။”

ရှယ်လီတို့က မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်အားပေးတဲ့အနေနဲ့ နည်းနည်းပါးပါး ချီးမြှင့်မယ် ဆိုရင် ကျွန်တော် သွားပြောပါမယ်”

‘ဟာရီးလ်အက်ချက်ခံ’က မိမိတို့လူစုထဲသို့ ဒင်နရီ ရောက်လာ သည်ကို မနှစ်သက်သဖြင့် ဒီလူကို ဘယ်လိုချောက်တွန်းရပါမလဲ ဟုသောအကြည့်ဖြင့် အကဲခတ်လျက် ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား သွားမပြောရဲပါဘူး၊ ပြောရဲရင် ကျုပ်က ငါးပေါင် လောင်းမယ်”

ဟာရီးလ်အက်ချက်(ခံ)က သရော်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက် သည်။

“ခင်ဗျားလောင်းတာကို ကျုပ် လက်ခံပါတယ်”

ဒင်နရီက လျင်မြန်စွာ ပြန်ပြောလိုက်ပြီး ချက်ချင်းပင် မြို့စား ကတော် ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

(၆)

“သူ ငါ့ကို ကိုက်မစားနိုင်ပါဘူး။ ငါ့ကို ကိုက်မစားနိုင်ပါဘူး။”

ဒင်နရီသည် ကပွဲကြမ်းပြင်ကို ဖြတ်၍ လျှောက်လာရင်း စိတ် ထဲက အားတင်းလျက်ရှိသည်။ သူ့စိတ်ထဲကသာ ချက်ချင်း မဆုံးဖြတ် ခဲ့လျှင်၊ သို့မဟုတ် သူ့ခြေထောက်များကသာ ချက်ချင်းထွက်ခွာမလာ ခဲ့လျှင် သူသည် ဤကိစ္စကို ပြုလုပ်မိမည် မဟုတ်ပေ။ ယခုသော် သူသည် စမိခဲ့ပြီဖြစ်၍ နာရီ၏ စက်လို တချက်ချက်ဖြင့် သွားရန်မှ တစ်ပါး ရပ်နားခြင်းငှာ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

သူ၏ရပ်နှင့်စိတ်ကို အတွင်းစေတသိက်က အနိုင်ယူသွားပြီ။ သူ့အား တိုက်တွန်းနှိုးဆော်လိုက်ခြင်းကြောင့် သူ့ဘဝတစ်သက်တာ တွင် တစ်ကြိမ်မျှ မဖြစ်ဖူးသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ခံရလျက် ဤကဲ့သို့ ပြုမူလိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယခင်က ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အခက်အခဲများကိုလည်း အတွင်း စေတသိက်က အနိုင်ယူ၍ စေ့ခိုင်းသည်အတိုင်း ပြုလုပ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်ဆိုသော အချက်ကို ဒင်နရီက ပထမဆုံးအနေဖြင့် သဘော ပေါက်မိလေတော့သည်။

တစ်စက္ကန့်အတွင်းလောက်မှာပင် သူသည် မြို့စားကတော်ရှိရာ သို့ ရောက်လာလေသည်။ မြို့စားကတော်၏ နောက်ဘက်တွင် သူ၏အလုပ်ရှင် မစ္စတာဒန်ကပ်ဖ်ကို တွေ့ရသည်။ ခပ်စောစောက သူသည် ဒန်ကပ်ဖ်အား သတိမပြုမိခဲ့ချေ။ သူသည် ဒန်ကပ်ဖ်အား ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ကပွဲသို့ တက်ရောက်မည့်အကြောင်းကို မပြောခဲ့ပေ။ ယခုမှာမူ ဒန်ကပ်ဖ်နှင့် လာ၍ တိုးမိနေသဖြင့် ဒင်နရီက မိမိနောင်ရေး အတွက် ပူပန်မိသည်။

“ကျွန်တော် မြို့စားကတော်နဲ့ တွဲကခွင့်ရနိုင်ပါ့မလားခင်ဗျား...”

ဒင်နရီက နီဒါန်းမပျိုး စကားပလ္လင်မခံဘဲ လိုရင်းကိုသာ တိုက်ရိုက်ပြောချလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် သွားများပေါ်အောင် ပြုံး၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါတော့ ဟာရီးလ်ဘက်ချက်စ်ဆီက ငါးပေါင် ရတော့မှာပဲ” ဟု ဒင်နရီက စိတ်ထဲတွင် ပြောနေမိသည်။

ဒင်နရီက မြို့စားကတော်အား တွဲကခွင့် တောင်းလိုက်သော အခါ ကောင်စီလူကြီးများ၏ ပါးစပ်များမှာ ပွင့်ဟ၍သွားကြ၏။ ဒင်နရီကပင်မူကား အံ့သြခြင်းဖြင့် လန့်၍ ခုန်မိလေသည်။

“ကပွဲက ပြီးတော့မှာပဲမဟုတ်လား”

မြို့စားကတော်က ကျက်သရေရှိသော အပြုံးပန်းပွင့်လျက် ပြန်မေးလိုက်သည်။ သေသပ်ကျနလှပသော ဝတ်စုံကို ဆင်မြန်းထားသူ ဒင်နရီမှာ နိုင်ငံခြားရေးရုံးမှ အရာရှိကြီးတစ်ယောက်၏ အသွင် အပြင်မျိုးဖြစ်နေသဖြင့် မြို့စားကတော်က ၎င်းအား မှတ်မိခြင်းမရှိပေ။

“အို...ဒါက ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောရဲပါတယ်...”

ဒင်နရီက မြို့စားကတော်၏ မေးခွန်းကို ချေပလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် သူမသည် ဒင်နရီအား အစွဲပေးလိုက်ပြီး တွဲကရန် သဘောတူလိုက်လေသည်။

ဒင်နရီသည် နတ်ပြည်မိုးသူစာ ပျံကျလာသကဲ့သို့ ရွာသာတင်စနိုး လှခေါင်မိုးဖြစ်သော မြို့စားကတော်လေးကို ရွှေလက်ဆွဲ၍ တွဲကရန် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့ညအဖို့ မည်သူ့ကိုမဆို ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာဖြင့် ဆက်ဆံရမည်မှာ မြို့စားကတော်လေး၏ ဝတ္တရားတစ်ရပ် ဖြစ်ပေသည်။

သူမသည် ငြင်းပယ်ခြင်းဖြင့် ကပွဲကို စတင်၍ မဖြစ်နိုင်ပေ။ သူမက စတင်၍ ငြင်းပယ်လိုက်ပါက နောက်ထပ် တောင်းခံလာမည့် သူများအား ဟန့်တားသလို ဖြစ်သွားပြီး ကပွဲကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ခြောက်ကပ်သွားတော့မည် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ကောင်စီလူကြီးများမှာ သူမနှင့် တွဲကရန် မပြောရဲသလို ဖြစ်နေကြပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်က ဦးဆောင်၍ ဈေးဦးဖောက်ခြင်းကို လိုလားနေကြသည်။ သူမမှာ မြို့စားကတော်၊ မြို့ဝန်ကတော် ဖြစ်နေသော်လည်း အသက်ငယ်ရွယ် နုပျို၍ ကခြင်းကိုလည်း ခံမင်နှစ်သက်သူ ဖြစ်သည်။

ဘာစလေမြို့တော်၏ ထိပ်တန်းမျက်နှာပုံး ဂုဏ်ကြီးရှင် သားသမီးများက အံ့သြငေးမော၍ ကြည့်နေကြစဉ်မှာပင် ဒင်နရီနှင့် မြို့စားကတော်တို့သည် ရွှေလည်တွဲ၍ ကပွဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

မြို့စားကတော်၏ လက်မောင်းတွင် ချိတ်ထားသော ယပ်တောင်ကလေးမှာ ဒင်နရီ၏ ဝတ်စုံကို လာ၍ ရိုက်ခတ်နေသဖြင့် သူသည် ၎င်း၏ခြေထောက်ကို သတိမပြုနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် ဒင်နရီသည် အားနေသော လက်ချောင်းနှစ်ခုကြားတွင် ယပ်တောင်ကလေးကို ညှပ်ထားလိုက်ပြီးမှသာ ကကြီးအတိုင်း ကောင်းစွာကနိုင်လာခဲ့သည်။

လှပကြော့ရှင်း ကညာယောင်းကလေးအား မိမိ၏ရင်ခွင်ကြားတွင် ထား၍ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ဖြင့် တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားမိသော အခြေအနေကို ဒင်နရီက အံ့အားသင့်နေခိုက်မှာပင် ကကြီးတစ်ပုဒ်သည် ပြီးဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

ဒင်နရီမှာ လူရွယ်တစ်ယောက်သာဖြစ်ကြောင်း မြို့စားကတော်

က သိရှိလာသည်။

“မင်း ကကွက်တွေက သိပ်ကောင်းတာပဲ” သူမက အဒေါ် တစ်ယောက်၏ လေသံမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူမ၏ အပြုံးမှာ အဒေါ်တစ်ယောက်၏ အပြုံးထက် သာလွန်နေပေသည်။

“တကယ်ပဲလား”

ဒင်နရီက ရွင်လန်းနှစ်သက်သောအပြုံးဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။ ထိုနောက် ဆက်၍...

“အကသင်တာကလွဲရင် ဒီအကြိမ်ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ပထမ ဆုံး ကဖူးတဲ့အကြိမ်ပါပဲ”

အတွင်းစေတသိက်က လှုံ့ဆော်လိုက်သဖြင့် ဒင်နရီက အမှန် အတိုင်း ဖွင့်ထုတ်ပြောမိလိုက်သည်။

“ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဒါဖြင့် ရှင် ဘယ်အရာမဆို အလွယ်တကူ ရတတ်တယ်ဆိုပါတော့...”

မြို့စားကတော်က တီးတိုးရေရွတ်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်...ခင်ဗျားရော ဒီလိုပဲ ရတတ်သလား”

ဒင်နရီ၏ မေးခွန်းကြောင့်ပင်လား သို့မဟုတ် သူ၏အသံကြောင့် ပင်လားဟူ၍ အတတ်မပြောနိုင်သော်လည်း မြို့စားကတော်မှာ သူ၏ စကားကြောင့် နှစ်သိမ့်စွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။ ဒင်နရီက မြို့စား ကတော်အား နှစ်သိမ့်ဖျော်ဖြေ ပီတိတွေ ရွန်းရွန်းဝေအောင် စွမ်းဆောင် နိုင်ကြောင်း ရွှေပွဲလာ ပရိသတ်အားလုံးကပင် သတိပြုလိုက်မိကြ လေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကကြီးတစ်ပုဒ် ပြီးဆုံးသွားခဲ့သဖြင့် ဒင်နရီက

ဦးညွတ် အရိုအသေပြုလိုက်ရာ မြို့စားကတော်လေးမှာ နှစ်သက်စွာ ရယ်မောလျက်ရှိသေးကြောင်း တွေ့ရသည်။

မြို့စားကတော်လေး ဤမျှ နှစ်သက်သဘောကျနေခြင်းမှာ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်သည်ကို ဒင်နရီက တွေးတောမရ အောင် ဖြစ်မိသည်။ မိမိကပင် ရယ်စရာ အပြောကောင်း၍ ဤမျှ နှစ်သက်ရွှင်ပြုံးနေခြင်း ဖြစ်လေသလောဟု စဉ်းစားမိလေသည်။

ဒင်နရီကလည်း မြို့စားကတော်နည်းတူ လိုက်၍ ရယ်မောရင်း သူတို့နှစ်ဦးသည် လူချင်းခွဲခွာလိုက်ကြလေသည်။

သူသည် အပီတိသမားရှယ်လီတို့အား ဝတ်စုံချုပ်ရန် ပြောစဉ်က 'ကပွဲသွားမလား'ဟု ရှယ်လီတို့က မေးခဲ့သည်။

သူက 'ကပွဲသွားမလို့'ဟု ပြောပြီး 'ခင်ဗျားရော' ဟူ၍ ပြန်လှန် မေးခွန်းထုတ်ခဲ့သည်။ ထိုမေးခွန်းမှာ ရှယ်လီတို့နှင့် ဆက်ဆံရာတွင် အောင်မြင်မှု ရှိခဲ့သလို ယခုလည်း မြို့စားကတော်အား ဤမေးခွန်း မျိုးကို မေးခဲ့သဖြင့် အောင်မြင်မှုရသည်ဟူ၍ တွေးတောနေမိလေ သည်။

ဒင်နရီသည် မြို့စားကတော်ထံမှ ခွဲထွက်လာပြီး လောင်းကြေး လောင်းထားသူ ဟာရိုးလ်အက်ချက်ခံအနီးကို ရောက်ရန် ဆယ်ကိုက် ခန့်အလိုတွင် သူ့လက်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ခု ပါလာသည်ကို သတိပြုမိ လိုက်သည်။

မြို့စားကတော်၏ ယပ်တောင်ကလေးမှာ ကြိုးကွင်းမှ အလို အလျောက် ကျွတ်ထွက်ပြီး ဒင်နရီ၏ လက်ချောင်းများကြားတွင် ညှပ်၍ပါလာလေသည်။ သူသည် ယပ်တောင်ကလေးကို မည်သူ့

မမြင်အောင် အိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်လေသည်။

(၇)

“အခြားအမျိုးသမီးတွေနဲ့ ကရသလိုပါပဲဗျာ၊ သိပ်ပြီးမထူးဆန်းပါဘူး။”

ရှယ်လီတို့၏ မေးခွန်းကို ဒင်နရီက မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံ၍ အထက်ပါအတိုင်း ပြန်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ဤမျှ လောက်သာ ပြောနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ အခြား လူရွယ်တစ်ယောက်သာ ဤကဲ့သို့ မြို့စားကတော်တစ်ယောက်နှင့် တွဲကခွင့် ရခဲ့လျှင် ထိုသူသည် ဒင်နရီပြောသည်ထက် ပို၍လည်းကောင်း၊ လျော့၍လည်းကောင်း ပြောချင် ပြောပေမည်။

“မြို့စားကတော် ဘာကြောင့်ရယ်တာလဲ”
တစ်စုံတစ်ယောက်က မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

“အဲ...ခင်ဗျား သိချင်တယ် ဆိုပါတော့...”

ဒင်နရီက ‘ဘယ်လိုဖြေရပါ့’ဟု စဉ်းစားရင်း ပြန်လှန်မေးခွန်း ထုတ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာဟေ့...”

ဟာရီးလ်အက်ချက်ခ်က လူချမ်းသာတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ဂရုမစိုက်သောလေသံဖြင့် ပြောရင်း ငါးပေါင်တန် ငွေစက္ကူကို ဒင်နရီအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ဒင်နရီက မည်သို့မျှမပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်၍ ငွေစက္ကူကို လက်ခံ

လိုက်သည်။

သူ၏ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဝိုင်းရံလျက်ရှိသော ကျားသတ္တဝါ အပေါင်းတို့၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် မိမိမှာ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ထင်ရှားကျော်စောသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်ကို ဒင်နရီက စိတ်ထဲမှ အသိအမှတ်ပြုလိုက်လေသည်။ သူသည် လူအများ၏ အံ့ဩချီးကျူးစရာ ကြီးကျယ်ထင်ရှားသူတစ်ယောက် ‘ဖြစ်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် မည်မျှ ကြီးကျယ်၍ မည်မျှထင်ရှားသူဖြစ်သည် ဆိုခြင်းကိုကား ယခုချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ခြားငှာ မစွမ်းသာပေ။

လူအများက သူ့အား အံ့ဩချီးကျူးသော မျက်နှာဖြင့် အကြည့်ခံရသည့်အတွက် သူ၏နှလုံးသားများမှာ ရွှင်ပြုံးလျက်ရှိပြီး သူ၏ ဦးနှောက်မှာလည်း မျှော်မှန်းချက် ရောင်ခြည်များဖြင့် လှုပ်ရှားကွန်မြူးလျက် ရှိနေလေသည်။

သူသည် စိတ်ကို အနားပေးလိုသဖြင့် ဆူညံလျက်ရှိသော လူအုပ်များအကြားမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် မြို့စားကတော်မှာ ကောင်စီလူကြီးတစ်ဦးနှင့် တွဲ၍ကနေသည်ကို သတိပြုမိသည်။ မိမိမှာ ကောင်စီလူကြီးများ တွဲကခွင့်ရစေရန် မြို့စားကတော်အား ဈေးဦးဖောက် တွဲကခွင့်ဖြစ်သည်။ အပေါ်ယံတွင် တင်းမာနေသော ရေခဲကို ခွဲပြီး လူကြီးများကို ရေထဲသို့ ဆင်းနိုင်စေရန် ပြုလုပ်ပေးခဲ့သူမှာ မိမိသာဖြစ်သည်။

သူသည် မြို့စားကတော်နှင့် ပထမဆုံး တွဲကခွဲပြီး သူမ၏ နှလုံးသားကို အပြုံးပန်းပွင့်စေလျက် ကောင်စီလူကြီးများနှင့် တွဲက

ရန် ဖန်တီးပေးခဲ့လေသည်။ သူသည် ဘာလေမြို့အကြောင်းကို အတွင်းကျကျ သိသူဖြစ်ရာ သူ့အကြောင်းကို မြို့လူထုတစ်ရပ်လုံးက ရင်သပ်အံ့ဩ ပြောဆိုမပြေး ရှိလိမ့်မည် ဆိုသည်ကို တွေးထင်နေမိသည်။

သူသည် မြို့တော်လူထု၏ နှလုံးသားကို ရွှင်ပြုံးစေနိုင်သော လူရွှင်တော် ဂျော့ခဲကာတန်တီ၏ နေရာကို အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ယူထားနိုင်မည် ဆိုသည်ကို ကြိုတင်တွက်ဆမိသည်။

လူအများသည် 'ခင်ဗျား ဂျော့ခဲရဲ့ နောက်ဆုံးပြက်လုံးကို ကြားပြီးပြီလား' ဟူ၍ မေးမြန်းကြတော့မည်မဟုတ်ဘဲ 'ခင်ဗျား ဒန်ကမ်ရဲ့ စာရေး မချင်းအကြောင်း ကြားပြီးပြီလား' ဟူ၍သာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မေးမြန်းပြောဆိုကြပေလိမ့်မည်။

ထိုနောက် ဒင်နရီသည် အကသင်ဆရာမ ရှယ်အပ်အား ၎င်း၏ အကသင်တပည့်မတစ်ဦးဖြစ်သော နယ်လီနှင့်အတူ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လျှောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ နယ်လီမှာ ကလေးတစ်ယောက်၏ ဟန်အမူအရာမျိုးရှိပြီး ယခုကပွဲမှာ သူမ၏ ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံပင် ဖြစ်သည်။

ရှယ်အပ်အား ကြည့်ရမလား၊ သို့မဟုတ် သူမ၏ အကြည့်ကို ရှောင်သွားရမလား ဆိုသည်ကို ဒင်နရီက ဆုံးဖြတ်၍ မရနိုင်ပေ။ သူ၏ မတင်မကျပြဿနာကို ရှယ်က ဖြေရှင်းပေးလိုက်သည်။ ရှောင်လွှဲ၍မသွားနိုင်အောင် ရှယ်က အပြုံးပန်းဖြင့် နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်လေသည်။

“ရှင် ကျွန်မနဲ့ မကရသေးတဲ့အတွက် အခု လာပြောတာပဲ မဟုတ်လား”

ရှယ်က ရေလာမြောင်းပေး လေချိုသွား၍ စကားစလိုက်သည်။ သူမသည် စိတ်ဆိုးသလို၊ စိတ်ကောက်သလို ဟန်ဆောင်နေသော်လည်း အမှန်အားဖြင့် ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်သည်ကို ဒင်နရီက သတိပြုမိသည်။

“ဒါမှမဟုတ်ရင် ရှင်ကပွဲအစီအစဉ်တွေ ပြည့်သွားပြီလား” သူမက နောက်ဆက်တွဲ မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော်...”

ဒင်နရီက စကားဆုံးအောင် မပြောရသေးမီ ရှယ်က ကြားဝင်၍ ဘုတောလိုက်ပြန်၏။

“ရှင်က မြို့စားကတော်နဲ့ အခု တွဲကပြီးစဆိုတော့ ကျွန်မတို့လို အနံ့ညာတတွေနဲ့ ဘယ်ကချင်ပါ့မလဲရှင်”

ရှယ်က မာနတံခွန်ကို လွှင့်ထူရင်း မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ဒင်နရီက မိမိ၏လေသံတွင် စိတ်ပါဝင်စားမှု မပါသဖြင့် ရှယ်က ဤသို့ပြောခြင်း ဖြစ်သည်ကို တွေးထင်မိသည်။

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ခင်ဗျာ”

ဒင်နရီက ယင်းသို့ အပြောခံရသည်ကို နာကြည်းဟန်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ညစာမစားခင် နောက်ဆုံးကပွဲမှာ ကနိုင်ပါတယ်၊ ရှင် နယ်လီကိုရော ဘာကြောင့် ကဖို့ မပြောတာလဲ”

ရှယ်အပ်က ထိုသို့ပြောသောအခါ နယ်လီမှာ ရှက်သွေးဖြာသွားလေသည်။

“နောက်တစ်ချို့ ကပွဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ကနိုင်ပါ့မလားခင်ဗျာ”
ဒင်နရီက ရုသ်၏ တိုက်တွန်းချက်အရ နယ်လီအား မေးလိုက်
ခြင်းဖြစ်၏။

“အို...ကနိုင်ပါတယ်”

နယ်လီက ရှက်စနိုးဖြင့် တိုးတိုးလေးပြောသည်။

မြို့စားကတော်တစ်ယောက်နှင့် တွဲကပြီးသော မစ္စတာမချင်းကို
လူကုတ်တစ်ယောက်က မိမိအား ဒုတိယ တွဲကသူအဖြစ်ဖြင့် ကရန်
တောင်းဆိုခြင်းခံရသောအခါ နယ်လီမှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာကြည်နူး
မိလေသည်။ နယ်လီ၏ ကြေးမုံရိပ်သွင်မျက်နှာပြင်၌ ရွှင်ပြုံးသော
အမူအရာကို မြင်ရခြင်းဖြင့် မိမိမှာ လွန်စွာပွင့် ကြီးကျယ်ထင်ရှား
လှသိများနေသူတစ်ယောက်ပါတကားဟု စဉ်းစားမိလေသည်။

ညစာထမင်းသုံးဆောင်ကြသောအခါ ရုသ်အပ်ထံမှ သတင်းမျိုးစုံ
ကို ဒင်နရီ ကြားသိရသည်။ မြို့စားကတော်အား အခြားလူရွယ်များက
က,ရန် လာရောက်တောင်းဆိုသည်ကို ငြင်းပယ်လိုက်ကြောင်း ကြား
သိရသည်။ “မြို့စားကတော်နှင့် နောက်တစ်ချို့ က,ရန် တောင်းခံဦး
မလား”ဟု ရုသ်က မေးသဖြင့် ဒင်နရီက တောင်းခံရန် စိတ်မကူး
ကြောင်း ပြန်ပြောပြလိုက်လေသည်။ ဒင်နရီသည် တစ်ကိုယ်တော်
စွန့်စားခန်းကို မည်သည့်အချိန်တွင် ပြုရမည် ဆိုသည်ကို သိထားသူ
တစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

ညစာစားပွဲမှာ ဒင်နရီ၏ အောင်မြင်ခြင်း အထွတ်အထိပ်ပင်
ဖြစ်သည်။ မြို့တော်၏ အမြင့်ဆုံး အကြွယ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်များ မိတ်ဆက်
ပေးခြင်းမရှိဘဲနှင့် ဒင်နရီအား လာရောက်စကားပြောဆိုကြသည်။

ထို့ပြင် စောစောပိုင်းအချိန်က မိမိနှင့် တွဲကခွင့် တောင်းခဲ့ရာတွင်
ငြင်းပယ်ခဲ့သော အပျိုရွယ်၊ အပျိုလတ်၊ အပျိုပုဂိုင်းတို့၏ ကပွဲစဉ်မှာ
လုံးဝပြည့်နေခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သိရှိလာလေသည်။

“မြို့စားကတော်က ဘာကို သဘောကျပြီး ဒီလောက်ရယ်ရလဲ
ပြောစမ်းပါဦး”

ဤမေးခွန်းမှာ အကြိမ်သုံးဆယ်ထက်မနည်း အမေးခံရသည်။
ဒင်နရီက မေးခွန်း၏ အဖြေကို ပြောဆိုရန် ငြင်းပယ်သည့်နည်းတူ
မြို့စားကတော်ကလည်း သူမအား မေးလာသူများကို ပြေဆိုရန်
ငြင်းပယ်ကြောင်း ဒင်နရီက ကြားသိရပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် မိမိ၏အကြောင်းကို ရွှေ့လှားပရိသတ်အားလုံး စိတ်
ဝင်စားလျက် ရှိနေပြီဆိုသည့်အချက်မှာ ထင်ရှားသိသာခဲ့လေပြီ။

ကပွဲသဘင်ကြီး ပြီးဆုံးချိန်သို့ နီးကပ်လာသောအခါ မြို့စား
ကတော်၏ ယပ်တောင်ကလေးမှာ ပျောက်ဆုံးလျက်ရှိကြောင်း သတင်း
စကား ကြားကြရလေသည်။ ဒင်နရီက ထိုသတင်းကို ကြားသိရသော
အခါ အပြစ်ရှိသူပီပီ မည်သို့မျှ မပြောဘဲ ခပ်မဆိတ် နေလိုက်လေ
သည်။

သို့ရာတွင် ကပွဲသဘင်ကြီး ပြီးစီး၍ မြို့စားကတော်လေး မြို့
တော်ခန်းမမှ ထွက်ခွာမည်ပြုသောအခါ ဒင်နရီသည် လူအုပ်ကြားထဲ
မှ တိုးဝှေ့၍ မြို့စားကတော်ရှိရာသို့ လိုက်သွားလေသည်။ သူတို့
ဇာတ်လမ်းမှာ ပြဇာတ်ဆန်လှပေသည်။ မြို့စားကတော်က ရထား
ယာဉ်သာပေါ်သို့ လှမ်း၍အကြွတွင် ဒင်နရီကလည်း ရထားအနီးသို့
ရောက်ရှိလာသည်။

မြို့စားကတော်ထံပါးတွင် ဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက် ခစားနေကြသော လူအုပ်အတွင်းသို့ ဒင်နရီက အတင်းတိုးဝင်ပြီး...

“ကျွန်တော် အခုပဲ ကောက်ရပါတယ်”ဟု ပြော၍ ယပ်တောင် ကလေးကို ကမ်းပေးလိုက်လေသည်။

“အို...သိပ်ပြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်...”

မြို့စားကတော်က ဒင်နရီအား ကျေးဇူးတင်သလို မြို့စားကြီး ကလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း မိန့်ကြားလိုက်သည်။

မြို့စားကတော်က ရထားထဲမှ ခေါင်းပြု၍ထွက်ရင်း “ရှင်တော့ ဘယ်အရာမဆို လွယ်လွယ်နဲ့ ရတတ်တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”ဟု မေးလိုက်သည်။

မြို့စားကတော်နှင့် ဒင်နရီမှာ ထိုစကားကို သဘောကျပြီး နှစ်ယောက်လုံး ဟားတိုက်၍ ရယ်လိုက်ကြသဖြင့် ဘာစလေမြို့တော် လူထုမှာ မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်မှန်း မသိဘဲ ယောင်ချာချာဖြစ်၍ ကျန်ရစ် ခဲ့လေသည်။

ရထားဘီးများ လိမ့်စပြုသောအခါ ဒင်နရီက ရထားမောင်း သမား ‘ဂျော့ခ်’အား မျက်စပစ်ပြလိုက်ရာ ‘ဂျော့ခ်’ကလည်း ပြန်၍ မျက်စပစ်ပြလိုက်သည်။

လူအများက အားကျသော မျက်နှာများဖြင့် ကြည့်နေကြသည် မှာပင် ဒင်နရီသည် ဦးနှောက်ကို အလုပ်များပေးရင်း အိမ်သို့ လမ်း လျှောက်၍ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ဒန်ကပ်ဖိထံမှ လစဉ်ရနေကျ လခ ထက် ပိုသောငွေကို သူသည် တစ်ချိတည်းနှင့် အပိုင်ရလာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဝဏ္ဏပဘာ လှကလျာဖြစ်သော မြို့စားကတော်၏ မျက်နှာသည် လည်းကောင်း၊ ပုံပြင်နတ်တူလျော့၊ ပြုန့်ချောသော အကသင်ဆရာမ ရသ်အပ်၏ မျက်နှာသည်လည်းကောင်း၊ ပဉ္စကလျာ ဆင်းအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော နယ်လီ၏မျက်နှာသည်လည်းကောင်း ဒင်နရီ၏ စိတ်ထဲတွင် တဝဲလည်လည် ပေါ်လာကြလေသည်။

သူသည် အတိုင်းမသိအောင် ပီတိဖြာလျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ကြမ္မာဆိုးသည် ဂြိုဟ်မွေ့ရန် စောင့်ကြိုလျက်ရှိပြီး ဆိုခြင်းကိုကား ဒင်နရီသည် သိစွမ်းနိုင်မည် မဟုတ်ပါချေတကား။

အခန်း (၂)

(၆) နိဂုံး

မှဆိုးမ ဟာလင်း၏အိမ်

(၁)

မြောက်မြားစွာသော ဘာစလေမြို့သူမြို့သားများအနက် မိမိက မြို့စားကတော်အား တွဲကရန် ပထမဆုံး တောင်းဆိုခဲ့ပြီး ထိုတောင်း ဆိုချက်ကို မငြင်းပယ်ဘဲ မြို့စားကတော်နှင့် ဈေးဦးပေါက် တွဲက ရခြင်းကြောင့် 'ဒင်နရီ'သည် စိတ်သစ်လူသစ် ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ တစ်မြို့လုံးက သူ့အား လူထူးလူဆန်းအဖြစ် သဘောထားသကဲ့သို့ ဒင်နရီကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ထိုကဲ့သို့ပင် ထင်မြင်မိလေသည်။

သူသည် အမြဲတမ်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်ပြီး ဘဝကို အကောင်းဘက်မှ ကြည့်မြင်တတ်သူဖြစ်၏။ ဒင်နရီသည် သူ၏ ယုံကြည်ချက်ကြောင့် စိတ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထားနိုင်ကာ လောက ကြီး တစ်ခုလုံးကို နှစ်သက်မြတ်နိုးစရာအဖြစ် လက်ခံထားနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

သူသည် နံနက်လင်းလျှင် သီချင်းတညည်းညည်းဖြင့် အိပ်ရာမှ ထတတ်သူဖြစ်၏။ သူ၏စိတ်ထဲတွင် ဘာစလေနှင့် လောကကြီး တစ်ခုလုံးသည် ထူးဆန်းသော 'ခရုအိမ်'ကြီးအသွင် ထင်မြင်လာသည်။ ထိုခရုအိမ်ကြီးကို ခွဲထုတ်ရန် စားမှာမူ တစ်နေရာရာတွင် အလွယ်တကူ တွေ့ရှိနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်၏။ ထိုခင်းကို တွေ့အောင် ရှာဖွေ၍ ခရုအိမ်ကြီးကို ခွဲထုတ်ပြီး အထဲမှ အဖိုးတန် ရတနာများကို ရရှိအောင် အချိန်အနည်းငယ် စောင့်ဆိုင်းရပေလိမ့်မည်။ ယင်းသို့ စောင့်ဆိုင်းရခြင်းအတွက် သူ့အဖို့ အချည်းနှီးမဖြစ်နိုင်ကြောင်း သူကောင်းစွာသိပြီး ဖြစ်ပေသည်။

မြို့စားကတော်၏ ကပ္ပဲပြီးသည့်နောက် ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် ဒေါ်ကော့ဒ်လီယန် အမည်ရှိ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးသည် ဒင်နရီ၏ အလုပ်ရှင်ထံသို့ ရောက်လာလေသည်။ မစ္စတာဒန်ကပ်(မ်) မှာ ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ ရှေ့နေဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးကြီး၏ ခင်ပွန်းမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူဖြစ်ပြီး ၎င်းကွယ်လွန်သွားသောအခါ ဒေါ်ကော့ဒ်လီယန်မှာ သူဌေးကတော် မှဆိုးမအဖြစ်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ သူမ၏ ငွေကြေးများစွာကို အိမ်များပယ်ယူပြီး အငှားချထားခြင်းဖြင့် စီးပွားရှာကြံခဲ့ရာ ယခုအချိန်တွင် အိမ်ခြေ ၇၀-ခန့်ကို ပိုင်ဆိုင်လျက်ရှိနေပေပြီ။ အိမ်ငှားခအဖြစ် သိတင်းတစ်ပတ်လျှင် ဆယ်နှစ်ပေါင်ခန့် ရနေသော်လည်း ၎င်းအား စည်းကြပ်သော အိမ်ခွန်များကိုမူကား ပေးဆောင်လိုခြင်း မရှိပေ။

များမကြာမီက မြို့နယ်မြေတိုင်းစာရေးသည် အိမ်ခွန်များ စည်းကြပ်ခြင်းကို ပြန်လည်တန်ဖိုးသတ်မှတ်ခဲ့ရာ ဒေါ်ကော့ဒ်လီယန်က

၎င်း၏ အိမ်ခွန်များ ယခင်ထက် လျော့နည်းသွားလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထား၏။ သူမရှေ့နေ မစ္စတာဒန်ကပ်(မ်)မှာ မြို့နယ်စာရင်းတွင် စာရေးကြီး ဖြစ်သည့်အလျောက် သူမအတွက် အိမ်ခွန်များ စည်းကြပ်ရာတွင် ယခင်ထက် သက်သာလိမ့်မည်ဟု ယူဆထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မြို့ရုံးစာရေး ဒန်ကပ်(မ်)မှာ မြို့နယ်မြေတိုင်းစာရေးနှင့် မည်သို့မျှ မပတ်သက်သဖြင့် အိမ်ခွန်များ ပြန်လည်စည်းကြပ်ရာတွင် ပါဝင်စွက်ဖက်ခွင့် မရှိခဲ့ပေ။ ထို့ပြင် သူဌေးကတော်ကြီးသည် မစ္စတာ ဒန်ကပ်(မ်)အား လူရိုးလူမြောင့်အဖြစ် သဘောထားကာ သူမ၏ အိမ်များကို လွှဲအပ်ထားခဲ့ရာ လူရိုးလူမြောင့်တစ်ဦးသည် မြို့နယ်မြေတိုင်းစာရေးတစ်ယောက်အပေါ်တွင် ရိုးသားမြောင့်မတ်စွာဖြင့် ဩဇာညောင်းအောင် ပြုလုပ်ရန်မှာ ခဲယဉ်းသောအလုပ် ဖြစ်နေလေသည်။ သို့ရာတွင် သူဌေးကတော်ကြီးသည် မိမိပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းများကို မြို့ရုံးစာရေးတစ်ဦးအား ကြည့်ရှုစိမ့်မိရန် လွှဲအပ်ထားပြီး ဖြစ်သဖြင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို မိမိ၏ အိမ်ခွန်များ ပြန်လည်သတ်မှတ်ရာတွင် ယခင်ထက် လျော့နည်းရမည်ဟု တွက်ကိန်းချထားလေသည်။ ဤကား လူ့သဘာဝပင် မဟုတ်ပါလား။

ပြန်လည်သတ်မှတ် စည်းကြပ်သည့် အိမ်ခွန်များသည် မိမိမျှော်လင့်သကဲ့သို့ လျော့နည်းသွားခြင်း မရှိသည့်ပြင် ယခင်က ထက်ပင် အနည်းငယ် ပိုလာကြောင်း ကြားသိရသော ဒေါ်ကော့ဒ်လီယန်သည် မကျေမချမ်းနှင့် မစ္စတာဒန်ကပ်(မ်)ထံ ရောက်လာလေသည်။

ထိုနေ့ကား စနေနေ့ နံနက်ခင်းဖြစ်၏။

သူဌေးကတော်ကြီးနှင့် မစွတာဒန်ကပ်(ဖိ)တို့၏ တွေ့ဆုံပွဲမှာ တစ်ရုံးလုံးမှ စာရေးများ မျှော်မှန်းထားသလိုပင် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး နိဒါန်းပျိုးမနေတော့ဘဲ ဆူဆူညူညူဖြင့် အစချီလေသည်။ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် လှေကားကို ဆောင့်၍ ဆင်းသွားသော အဘွားကြီး၏ ခြေသံများ ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒန်ကပ်(ဖိ)ထံမှ ခပ်ပြင်းပြင်း လေချွန်သံနှစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ ဒင်နရီအား အလိုရှိလျှင် လေချွန်သံ နှစ်ချက်ဖြင့် ခေါ်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း ဒင်နရီသည် မိမိ၏ မှတ်စုစာအုပ်ကို ကောက်ယူကာ စာရေးကြီးထံသို့ သွက်သွက်ကလေး ဝင်သွားလေသည်။

“ငါပြောတာကို လိုက်ရေးစမ်းပါ” ဒန်ကပ်(ဖိ)က ကျွဲမြီးတိုနေသူပီပီ ခပ်ရိုင်းရိုင်းပင် ပြောလိုက်၏။ အပြောခံရသူ ဒင်နရီမှာ သူဌေးကတော်ကြီးဘက်မှ ကူညီအားပေးနေခဲ့သူ တစ်ဦးပမာ ဒန်ကပ်(ဖိ)က သဘောထားနေဟန်တူ၏။

ထို့ပြင် ဒန်ကပ်(ဖိ)၏ ဆက်ဆံပုံမှာ ဒင်နရီသည် ဘာစလေ မြို့ပေါ်တွင် အထူးအရေးပါ အရာရောက်နေသူတစ်ဦး မဟုတ်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မြို့စားကတော်၏ ရင်းနှီးသော မိတ်ဖော်ဆွေသဟာ တစ်ယောက် မဟုတ်သကဲ့သို့လည်းကောင်း ရှိနေပြီးလျှင် လက်ငင်း မျက်မြင်အတိုင်း စာရေးကလေး တစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့်သာ ဆက်ဆံနေပုံ ရလေသည်။

“မင်းကြားရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့...ကြားပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဒေါ်ဒေါ်ခင်ဗျာ” ခါတိုင်း ရေးနေကျစာမှာ “ခင်မင်ရင်းနှီးသော

ဒေါ်ဒေါ်ခင်ဗျာ”ဟူ၍ အစချီလေ့ ရှိသော်လည်း ယခုအကြိမ်တွင်မူ ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ပေ။

“ဒေါ်ဒေါ်ခင်ဗျား...”

ယနေ့နံနက် ဒေါ်ဒေါ်နှင့် ကျွန်တော် တွေ့ဆုံရာတွင် ဒေါ်ဒေါ်၏ ထူးခြားသော စကားများကြောင့် ဒေါ်ဒေါ်၏ လုပ်ငန်းအဝဝကို အခြားသူတစ်ဦးဦးအား လွှဲပြောင်းပေးလိုသည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်အတွက် ရရန်ရှိသော အခကြေးငွေများကို ပြေလည်စွာ ရရှိလျှင် လုပ်ငန်းနှင့် သက်ဆိုင်သော စာရွက်စာတမ်း ဟူသမျှကို လွှဲပြောင်းပေးရန် အဆင်သင့် ရှိပါသည်။ ထိုသို့ လွှဲပြောင်းပေးခြင်းအတွက် ကျွန်တော်သည် များစွာပျော်ရွှင်နှစ်သိမ့်လျက် ရှိမည်ဖြစ်ပါကြောင်း၊ သင်၏ ယုံကြည်ရသော...”

“ဒေါ်ကော့ဒ်လီယန်သို့”

“သူ ဘာကြောင့် ဒီမိန်းမကြီးကို စိတ်ဆိုးပြောသွားအောင် မလုပ်ပါလိမ့်” ဒင်နရီက ရေးပြီးသွားသော စာကို ကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေ၏။ ထို့ပြင် ‘လွှဲပြောင်း’ဟူသော စကားကို ထပ်ကာထပ်ကာ သုံးထားသည်မှာ အရပ်ဆိုးလှသည်။ ဤစာကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ဒန်ကပ်(ဖိ)၏ စိတ်ထဲတွင် မည်မျှ ဒေါ်သူပုန်ထကြွလျက်ရှိကြောင်း အကဲခတ်နိုင်သည်။ စာရေးဆိုသည့် လူတန်းစားများမှာ ဤနည်းအတိုင်းပင် အပြစ်ရှာတတ်သူများ မဟုတ်ပါလား။

“အဘွားကြီးကလည်း သူ့လုပ်ငန်းတွေကို တခြားသူတွေဆီမှာ လွှဲပြောင်းပြီးလုပ်ဖို့ ပြောသွားဟန်တူပါရဲ့။ ဒီလိုဆိုရင် ငါလည်း အိမ်လခတွေ လိုက်ကောက်စရာ မလိုတော့ဘူး” ဒင်နရီကို အလျဉ်း မပြတ်အောင် စဉ်းစားနေမိလေသည်။

တနင်္လာနေ့တိုင်းနှင့် တစ်ခါတစ်ရံ အင်္ဂါနေ့တွင်ပါ ဒေါ်ကျော့ဒ် လီယန်အတွက် အိမ်လခများ ကောက်ခံပေးရသည်မှာ ဒင်နရီအတွက် မသက်သာသော လုပ်ငန်းတစ်ရပ်ဖြစ်၏။

မစ္စတာဒင်နပ်(ဖ်)အဖို့ မည်သို့မျှ ပင်ပန်းဆင်းရဲ မခံရဘဲ ဤလုပ်ငန်းအတွက် ကောက်ခံရသမျှ အိမ်လခပေါ်တွင် တစ်ရာလျှင် ခုနစ်ပေါင်ခွဲ ရရှိနေပေသည်။

“ဒီလောက်ဆိုရင် တော်ပါပြီ” ဒင်နပ်(ဖ်)က ပြောလိုက်သဖြင့် ဒင်နရီသည် အတွေးမျှင်ဖြတ်ကာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်ရန် ဟန်ပြင် လိုက်၏။ ထိုစဉ်ခဏ၌ပင် ဒင်နပ်(ဖ်)၏ ခေါ်သံသည် ကြောက်မက် ဖွယ် မြည်ဟိန်း၍ ထွက်လာလေသည်။

“မချင်း...”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ...”

ဒင်နရီက ပြန်လည်၍ ထူးလိုက်ရင်း မည်သည့်အရေးအခင်း ကြုံလာတော့မည် ဆိုသည်ကို လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း အကဲခတ်မိလိုက် လေသည်။ ‘ဘာစလေ’မြို့၏ ဂုဏ်ကြီးရှင် အသိုင်းအဝိုင်းက မနာလို သောအကြည့်ကို ခံယူကာ မြို့စားကတော်လေးနှင့် တွဲကစားရသော စက္ကန့်ပိုင်းအချိန်ကလေးသည် မိမိဘဝအတွက် အောင်မြင်ခြင်းတံခါး ပေါက်ကို ဖွင့်ပေးမည့် သော့တစ်ချောင်းအဖြစ် ယူဆထားခဲ့ခြင်းသည်

မဟာအမှားကြီးပါတကားဟူ၍ စဉ်းစားမိလိုက်လေသည်။

ကပွဲသို့ တက်ရောက်ရန် ဖိတ်စာကို မိမိအတွက်လည်းကောင်း၊ စက်ချုပ်သမား ရှယ်လီတို့အတွက်လည်းကောင်း၊ အကသင်ဆရာမ ရသအပ်အတွက်လည်းကောင်း ရရှိအောင် ဉာဏ်ဆင်ခဲ့သူမှာ မလွဲ ဧကန် မိမိပင် အမှန်ဖြစ်သည်။ ကပွဲပြီးသည့်နောက်နေ့တွင် ဒင်နရီ သည် ကပ်(ဖ်)နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန် ကြောက်ရွံ့နေလေသည်။ ယင်းသို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလျှင်လည်း ဒင်နပ်(ဖ်)က...

“ဟေ့...မချင်း...မင်း ညတုန်းက မြို့တော်ခန်းမမှာ ဘာလုပ် ခဲ့သလဲ၊ မင်းကိုယ်မင်း ပါးရှားဘုရင်ကြီးများ အောက်မေ့နေရော သလား”ဟူ၍ မေးမည်အမှန်ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဒင်နပ်(ဖ်)မှာ ကပွဲအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့မျှ ပြောဆိုမေးမြန်းခြင်း မရှိခဲ့သဖြင့် မိမိအတွက် အန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်းပြီဟု ဒင်နရီက ထင်မြင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ယခု သူထင်သလို မဟုတ်ဘဲ လှိုင်းလုံးကြီးများက သူ့အား အရှိန်ပြင်းပြင်း နှင့် လာ၍ ရိုက်ပုတ်ခြင်း ခံရသကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။

“မင်းကို မြို့တော်ဝန်ကပွဲတက်ဖို့ ဘယ်သူဖိတ်သလဲ...” ဒင်နပ်(ဖ်)၏ မေးခွန်းက မိုးကြိုးသံလို ဟိန်း၍ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဒင်နရီက သူ့တွေးထင်ထားသလိုပင် အရေးအခင်း ကြုံလာပြီ ကို သတိထားမိလိုက်သည်။ ထိုမေးခွန်းမှာ မိမိအတွက် အလွန် အဖြေရကြည်သော မေးခွန်းတစ်ရပ် မဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်တော်ဖိတ်တာပါ” ဒင်နရီက မှန်သားလို ကြည်လင်သော သစ္စာစကားကို ဆိုလိုက်၏။ သူသည် မုသားသုံးရန်အတွက်

စကားလုံး ရှာမရနိုင်ပေ။

“ဘာကြောင့်...”

“စာရေးကြီးက မိတ်စာစာရင်းထဲမှာ ကျွန်တော့်နာမည် ရေးထည့်ဖို့ မေ့နေမှာစိုးလို့ပါ”

“အို...ဒါဖြင့် စက်ချုပ်သမား ရှယ်လီတို့ရဲ့ နာမည်ကိုလည်း ငါက မိတ်စာစာရင်းထဲမှာ တည့်ဖို့ မေ့သွားမှာစိုးတယ် ဆိုပါတော့”

ဒင်နရီ၏ ဉာဏ်နိဉာဏ်နက်တို့မှာ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်ခဲ့လေပြီ။ ရှယ်လီတို့က ဤကိစ္စအားလုံးကို ထုတ်ပြောလိုက်ဟန် တူပေသည်။

စဉ်းစားတွေးတောရင်း နှုတ်ဆိတ်နေသော ဒင်နရီထံမှ စကား ပြန် မရသောအခါ ဒင်နကပ်(ဖ်)က သူ၏စကားကို တစ်ဖန် ဆက် ပြန်၏။

“ကောင်းပြီ...”

“မင်း အလောင်းအစားလုပ်ပြီး မြို့စားကတော်နဲ့ တွဲကတာ မဟုတ်ဘူးလား” ဒင်နကပ်(ဖ်)က ငြိမ်းခြောက်သလို ဟိန်းဟောက်၍ မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်...ခင်ဗျားလည်း ဒီလိုပဲ က,သလား”

ဒင်နရီသည် ဤသို့မေးရန် ရည်ရွယ်ချက် ရှိပေသည်။ သို့ရာတွင် ဤမေးခွန်းသည် ပါးစပ်မှ ရုတ်တရက် အမှတ်မထင်ဘဲ ထွက်သွား လေသည်။

မစ္စတာဒင်နကပ်(ဖ်)သည် မြို့စားကတော်နှင့် တွဲကရာတွင် ကြမ်းပြင်ကို မနင်းမိဘဲ မြို့စားကတော်လေး၏ ဂါဝန်အောက်နားကို သာ မကြာခဏ တက်နင်းမိနေသဖြင့် ကရင်းမတ်တတ်က ရှက်ရှက်

နှင့်ပင် ရပ်နားလိုက်ရသော အဖြစ်နှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဒင်နရီက အမှတ်မထင် မေးလိုက်သော စကားသည် ဒင်နကပ်(ဖ်)အဖို့ ကြီးစွာ အရှက်ရစေလေသည်။

“မင်းကို ဒီသီတင်းပတ်ကုန်ရင် မလိုတော့ဘူး။ ဒါဟာ နို့တစ် ပေးလိုက်တာပဲ”

ဒင်နကပ်(ဖ်)၏ အမိန့်ကို ပြန်လှန်ချေပရန် မလိုတော့ပေ။ အလုပ် ရှင်တို့မည်သည် အလုပ်သမားနှင့် အငြင်းအခုံ ဖြစ်ပွားလျှင် ဤသို့ အရှက်ကင်းမဲ့စွာ မတရားပြုလုပ်တတ်သည်မှာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်သည်။

“ကိုင်း...ကောင်းပါပြီတဲ့ဗျာ” ဒင်နရီက ဆင်ခြေမပေးတော့ဘဲ အလိုက်သင့်ပြောလိုက်ရင်း “အခု ငါ တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှပဲ” စိတ်ထဲက တွေးမိလိုက်လေသည်။

နာမည်ကြီး ‘တောင်ကုန်းသာ အားကစားကလာပ်’သို့ အသင်း သားတစ်ဦးအနေဖြင့် ဝင်ရောက်ခွင့်ရအောင် ကြိုးပမ်းနေသော ဒင်နရီ အဖို့ ယခုကဲ့သို့ ကံတရား၏ ပစ်ပယ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသောအခါ ခေါင်းထဲတွင် မူးနောက်နောက် ဖြစ်သွားလေသည်။

သူဌေးကတော်ကြီးနှင့် ခပ်စောစောက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အရေး အခင်းကြောင့် ထွက်ပေါ်လာသော ဒေါသယမ်းအိုးကို မိမိအပေါ်တွင် စုပြုံ၍ ဖောက်ခွဲလိုက်ခြင်းမှာ ဒင်နကပ်(ဖ်)၏ မတရားသက်သက် ပြုမူချက်သာ ဖြစ်သည်ဟု ဒင်နရီက တွေးမိသည်။ သူသည် အလုပ်မှ ထုတ်ပယ်ရန် နို့တစ်ပေးခြင်း ခံရသဖြင့် စိတ်ဆိုးမိသော်လည်း အလုပ် ပြုတ်ရမည့် အရေးကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ပူပန်ခြင်း မဖြစ်မိပေ။

ဒင်နရီသည် သူ့မိခင်၏ လုပ်စာကို စားလျှင်စား၊ သို့မဟုတ်

အတော်ခံရုံကလွဲ၍ အခြား မည်သည့်မျှော်လင့်ချက်မှ မရှိသော်လည်း သီချင်းဆိုမပျက်၊ လေချွန်မပျက်ဘဲ လမ်းသလားနေသည်။ သူသည် ခမ်းနားသော၊ သစ်ဆန်းသော ဟိတ်ဟန်များဖြင့် လမ်းသလားနေရင်း က “ငါ့ဂုဏ်နဲ့ကိုက်အောင် ငါ ဘယ်လိုနေရပါ” ဟူ၍သာ စဉ်းစားနေ လေသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ဒင်နရီတွင် ကပွဲမှ အနိုင်ရရှိထားသော ငွေငါးပေါင်သည် လက်ရာမပျက် အသစ်စက်စက်ပင် ရှိနေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

(၂)

စနေနေ့ ကုန်ဆုံးပြီးနောက် တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်ခင်းတွင် စိန့် လွစ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ဝတ်ပြုရန် အရောက်နောက်ကျနေသူ များမှာ ဒေါ်ကျော့ဒ်လီယန်နှင့် ဒင်နရီတို့ပင် ဖြစ်ပေသည်။ သူငွေ ကတော်ကြီးမှာ အမှတ်မထင် နောက်ကျခြင်းသာဖြစ်၍ ဒင်နရီမှာ ကြိုတင်စီစဉ်ထားချက်အတိုင်း နောက်ကျခံ၍ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဒင်နရီမှာ ဒေါ်ကျော့ဒ်လီယန်ထက် အနည်းငယ် ပို၍နောက်ကျ သူ ဖြစ်သဖြင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တံခါးဝတွင် သူတို့နှစ်ဦး ဆုံမိ ကြသည်။ ဒင်နရီက ဦးထုပ်ကိုချွတ်၍ နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အဘွားကြီးက ဒန်ကပ်(ဖ်)နှင့် ၎င်း၏ အလုပ်သမား အားလုံးကို ရည်ရွယ်ပြီး နှုတ်လှန်ထိုးလိုက်လေသည်။

“မင်းတို့အားလုံး ကောင်းကြပါပေရဲ့၊ ငါတော့ ဒီလိုပဲပြောလိုက်

ချင်တယ်” အဘွားကြီး၏ ဒေါသမှာ ယခုထိ မပြေနိုင်သေးဘဲ ရှိသည်။ ဒန်ကပ်(ဖ်)ထံမှ ရရှိသော စာကြောင့် ပို၍ ဒေါသထွက်လျက် ရှိသည်နှင့်အမျှ အိမ်ပိုင် ဥစ္စာပစ္စည်းများကို ကြီးကြပ်စီမံပေးမည့်သူ တစ်ဦး လက်လွှတ်သွားမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်သောကဖြစ်လျက် ရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဘုရားကျောင်းတော်၏ အရှိန်အဝါသည်ပင်လျှင် တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်ခင်း၌ ပြောဆိုရန် မသင့်လျော်သော ကိစ္စရပ်များကို မပြောမိစေရန် ဟန့်တားခြင်း မပြုနိုင်တော့ပေ။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ဤကိစ္စများမှာ တနင်္လာနေ့ နံနက်ခင်း၌သာပြောဆိုရန် ပို၍သင့်လျော် သောကိစ္စများ ဖြစ်ပေသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးဗျာ၊ အဒေါ်လည်း သိသားပဲ” ဒင်နရီက သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်၍ပြော၏။

“အို...မင်းတို့အားလုံး အတူတူပါပဲ။ အိမ်လခ ကောက်ပေး သူတွေရဲ့ ကလိန်ကျပ်ကို မသိသေးတဲ့လူဆိုရင်တော့ ဒန်ကပ်(ဖ်) ပြောတဲ့အတိုင်း တခြားလူတစ်ဦးကို လွှဲပြောင်းပေးမိမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒန်ကပ်(ဖ်)က လွဲရင် တခြား ဘယ်သူ့ကို ယုံရမယ်ဆိုတာ ငါတော့ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ တခြားသူတွေ ကလိန်ကျပ် နည်းမျိုးစုံကို ငါလည်း အကုန်လုံး ကြားပြီးပါပြီ။ ဒါကြောင့် ငါတော့ ဒန်ကပ်(ဖ်) နဲ့ပဲ ပြေငြိမ်းရေးလုပ်ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ် သဘောကျမယ်ဆိုရင် ဒေါ်ဒေါ်အိမ်လခတွေကို ကျွန်တော် ကောက်ခံပေးမှာပေါ့”

“မင်းက ကောက်ခံပေးမယ် ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် သူ့ဆီက အလုပ်ထွက်ဖို့ နို့တစ်ပေးထားခဲ့ပြီ

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒန်ကပ်(ဖိ)နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်ကြလို့ပဲ”

ဒင်နရီက သူနှင့် ဒန်ကပ်(ဖိ) ခွာပြုလာပုံကို မိမိဘက်က အသာစီးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော်သာ အိမ်လခတွေ ကောက်ပေးရမယ်ဆိုရင် တစ်ရာ မှာ ခုနစ်ပေါင်ခွဲအစား ငါးပေါင်ပဲ ယူပါ့မယ်။ ကျွန်တော့်သဘော အတိုင်း လုပ်ဖို့ လွတ်လပ်ခွင့် ပေးထားစမ်းပါ။ ဒန်ကပ်(ဖိ)ထက် ပိုရအောင် ကျွန်တော် လုပ်ပြပါ့မယ်။ ရတဲ့ အိမ်လခတွေကိုလည်း သုံးလမှ တစ်ခါ ရှင်းပေးမယ့်အစား ဒေါဒေါသဘောကျသလို တစ်ပတ်တစ်ခါဖြစ်စေ၊ တစ်လတစ်ခါဖြစ်စေ ရှင်းပေးပါ့မယ်”

လှပ၍ ဆန်းကြယ်သော အကြံဉာဏ်တစ်ခုသည် ကောင်းကင် ဘုံမှ မြားဖြင့် ပစ်လွှတ်လိုက်သလို ဒင်နရီ၏ ဦးနှောက်အတွင်းသို့ ရိုက်ခတ်ဝင်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုမြားသည် ဒင်နရီအား စူးဝင်ကာ ဖောက်ထွင်းပြီးနောက် သူဌေးကတော်ကြီးကိုပါ ကူညီသော အဟုန်ဖြင့် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ခဲ့လေသည်။ ဒင်နရီ၏ အကြံဉာဏ် မှာ မိမိ၏ ငွေအိတ်ကိုလည်း မထိခိုက်၊ အကျိုးအကြောင်းလည်း မှုတဆီလျော်သည့်ပြင် ဒန်ကပ်(ဖိ)အား လက်စားချေသည့် သဘော လည်း သက်ဝင်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ချက်ခုတ် သုံးချက် ပြတ်သော ဒန်ကပ်(ဖိ)အား လက်စားချေသည့် စီမံကိန်းကြီးကို ရေးဆွဲကြပြီးနောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဘုရားကျောင်းတော် အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့ကြလေသည်။

သီတင်းတစ်ပတ်ခန့် အတွင်းမှာပင် ဆိုင်းဘုတ်ငယ်တစ်ခုကို

ဒင်နရီမိခင်၏ အိမ်တံခါးပေါက်၌ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့မြင်ကြရ လေသည်။

အိ-အိပ်(ချ) မချင်း

အိမ်ခွန်ကောက်ခံသူနှင့် ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းများ ကြီးကြပ်စီမံပေးသော ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီး။

ထို့ပြင် ထင်ရှားသော သတင်းစာကြီးတစ်စောင် ဖြစ်သည့် 'အချက်ပြ'တွင်လည်း ဒင်နရီသည် အများပြည်သူတို့၏ ကိုယ်ပိုင် ပစ္စည်းများကို ကြီးသည် ငယ်သည်မဟု စိတ်ကျေနပ်အောင် စီမံ ဆောင်ရွက်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ကြော်ငြာတစ်ခု ပါ၍လာလေသည်။

(၃)

ဒင်နရီ၏ ဘဝတစ်သက်တာတွင် အရေးပါသော အဖြစ်အပျက် တစ်ရပ်သည် တစ်နေ့သော တနင်္လာနေ့ နံနက်ခင်းတွင် သူ့မိခင်၏ အိမ်ထက် များစွာသေးငယ်သော အိမ်ကလေးတစ်ဆောင်အတွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေသည်။

ဤအိမ်ကလေးမှာ သူဌေးကတော် ဒေါကျော့ဒ်လီယန် ပိုင်ဆိုင် သော အိမ်ဖြစ်ပြီး 'ချက်ပဲအလိုင်' ရပ်ကွက်တွင် သီးခြား တည်ရှိ လေသည်။

ဤရပ်ကွက်မှာ လူနေမှုအဆင့်အတန်း မြင့်မားသောကြောင့် ထင်ရှားခြင်း မဟုတ်ဘဲ မကြာခဏ ချသံပူသံ၊ ဆဲသံဆိုသံ၊

ခိုက်ရန်ဒေါသ ဖြစ်သံများ ကြားကြရသဖြင့် မသိသူရှားသော ရုပ်ကွက် တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ဤအိမ်ကလေးများ၌ နေထိုင်ကြသူများမှာ သူတို့၏ ဝင်ငွေနှင့် သင့်လျော်အောင် သီတင်းတစ်ပတ်လျှင် သုံးသျှီလင်သော အသပြာကို ပေးဆောင်ကြရသည်။

တစ်ဆောင်တည်း သီးခြားတည်ရှိသော အထက်ဖော်ပြခဲ့သည့် အိမ်ကလေးတွင် စောင်တစ်ထည်စာမျှ ကျယ်ဝန်းသော အိမ်ရှေ့ မျက်နှာစာရှိပြီး နံရံအဖြစ်ဖြင့် အုတ်ကျိုးအုတ်ပွဲများကို ကာရံထား လျက် အခင်းကိုလည်း မြေစေးဖြင့် အချောကိုင်ထားလေသည်။ သင်သည် မြေနှစ်လှမ်းခန့်အတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီး တံခါးပေါက်ကို တွန်းကြည့်လိုက်မည်ဆိုလျှင် အခန်းတစ်ခုဆိုသို့ တက်သွားသော လှေကားထစ်များကို တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ အခန်းတွင်း၌ စားပွဲတစ်လုံး၊ ကုလားထိုင်နှစ်လုံးနှင့် ဒယ်အိုးပြားပြားနှစ်ခု ရှေးဟောင်းမြေအိုး အချို့ကို တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

လှေကားထိပ်ရှိ အခန်းတွင် ဒေါ်ဟာလင်းသည် နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်ခန့်ကြာအောင် နေထိုင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ အဘွားကြီးသည် ဤသေးနုပုံသိမ်ငယ်လှသော အိမ်ကလေးအတွင်း၌ အိမ်ထောင်နှစ် ဆက်ကြာအောင် ပေါင်းသင်းခဲ့ပြီး ကလေးဆယ့်တစ်ယောက် မွေးဖွား ခဲ့သည်။ ချွေးမ ဒါဇင်ဝက်ခန့်ကိုလည်း ဤအိမ်ငယ်အတွင်း၌ပင် ဩဇာပေး၍ စီမံခန့်ခွဲပြီး မြေးသုံးဆယ့်ငါးယောက်ကိုလည်း ဤအိမ် ငယ်၌ပင် ကျွေးမွေးသုတ်သင် ပဲ့ပြင်ပေးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ အဘွားကြီး သည် ဤအိမ်၌ အနေကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍ မကျန်းမာသော အချိန်၌ပင် မည်သူ့အကူအညီကိုမျှ မယူဘဲ တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်လာခဲ့သူ

ဖြစ်သည်။ ယခုအခါတွင်မူကား အဘွားကြီးသည် အထီးကျန်ဘဝဖြင့် တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ အဘွားကြီးသည် ရောဘုံ ပိုင်တွင် ရေခပ်ရန်ကိစ္စမှလွဲ၍ အခြား မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် နှင့်မျှ ဤအိမ်ကို ခွဲခွာသွားခဲ့ဖူးသည် မရှိချေ။ သူမသည် နှစ်ပေါင်း များစွာအတွင်း လူပေါင်းများစွာကို တွေ့ကြုံဆက်ဆံဖူးခဲ့ပြီဖြစ်၍ ငြီးငွေ့လာကာ ယခုအချိန်တွင် အေးအေးလူလူ တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်လျက်ရှိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဒင်နရီသည် ဤအိမ်အတွင်းသို့ ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ခွန်းဆက်သ ခြင်း ပြုမနေတော့ဘဲ အပြုံးပန်းပွင့်သော မျက်နှာဖြင့် ဝင်လာလေ သည်။ လှပ၍ ညိုမောင်းသော ဆံပင်များပိုင်ရှင် ဒင်နရီသည် ကြည်လင်တောက်ပသောမျက်နှာ၊ သဘောထားကောင်းသော နှလုံး သားရှိသူဖြစ်ပြီး မည်သည့်အခါမဆို အကောင်းဘက်ကိုသာ ရှုမြင်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာမှာ အနည်းငယ်ဝသဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်းလုံးလုံးဖြစ်ပြီး ကြီးမား၍ ဖြူဖွေးသော သွားများကို အထင်း သား မြင်နိုင်ပေသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲအမေ”

ဒင်နရီက နှုတ်ဆက်ရင်း လွတ်နေသော ကုလားထိုင်တစ်လုံး တွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်သည်။

ဒင်နရီအား ကြည့်ရသည်မှာ ကန့်သတ်ထားသော အချိန်အတွင်း သတ်မှတ်ထားသော နေရာ၌ထိုင်ကာ အလုပ်ရှင်၏ အကြိုက်ကို လိုက်၍ 'မှန်ပါဘုရား' လုပ်နေရသော ကျေးကျွန်တစ်ပိုင်းဖြစ်သည့် စာရေးကလေးအသွင် မဟုတ်တော့ဘဲ လောကကြီးအလယ်တွင်

ကြောင့်ကြခြင်း ကင်းမဲ့သူ လူငယ်တစ်ဦးအဖြစ်သာ မြင်တွေ့ရသည်။
ယခုအလုပ်မှာ လွတ်လပ်မှုရှိ၍ မိမိအချိန်ကို မိမိက စိုးပိုင်သူဖြစ်ပြီး
မိမိကြိုက်သလို လှုပ်ရှားသွားလာနိုင်သဖြင့် အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့်
ဆိုလျှင် ဒင်နရီသည် လူတလုံး သူတလုံးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာပြီဟု
ဆိုရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဒင်နရီသည် မစ္စတာဒန်ကပ်(ဖ်)ထံ၌ ငါးရက်ခွဲ အလုပ်လုပ်၍
ရရှိသော ကြေးငွေထက် ယခုအခါ သီတင်းတစ်ပတ်လျှင် နှစ်ရက်မျှ
လုပ်ရုံဖြင့် ရရှိသော အခကြေးငွေက ပိုမိုနေပေသည်။ အိမ်လခများ
လိုက်လံကောက်ခံခြင်းနှင့် မိမိအား အပန်ထားသော သူတစ်ပါးပိုင်
ပစ္စည်းများကို ကြည့်ရှုစိမ့်ပေးရခြင်း လုပ်ငန်းများအတွက် ရရှိသော
ဝင်ငွေမှာ သီတင်းတစ်ပတ်လျှင် ငွေတစ်ပေါင်ခန့် ရှိနေပေသည်။
သို့ရာတွင် ဒင်နရီသည် လမ်းသလားရင်း တွေ့ဆုံရသောသူများအား
ပျူငှာစွာဖြင့် ပြုံးရယ်နှုတ်ဆက်ခြင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ သောလုံးကလေး
များ ညှပ်၍ ပြောဆိုတတ်ခြင်း စသည်တို့ကြောင့် သူ့အား ပူပင်
သောက ကင်းဝေးသော လူချမ်းသာ လူကုထံတစ်ဦးအနေဖြင့် အများ
က မြင်ကြသည်။ သူ၏ဝင်ငွေမှာလည်း သီတင်းတစ်ပတ်လျှင် ဆယ်
ပေါင်ခန့်နှုန်းနှင့် တစ်နှစ်လျှင် ဝင်ငွေ ပေါင်တစ်သောင်းခန့် ရနေသူ
အလား ထင်မှတ်နေရပေသည်။ သူသည် တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ရက်သာ
အလုပ်လုပ်ရက် ရှိသဖြင့် လေးရက်မှာ အားလပ်နေပြီး တခြား
ဝင်ငွေကောင်းမည့် လုပ်ငန်းအသစ်အဆန်းကို ကြံစည် အားထုတ်ရန်
အချိန်ရရှိလေသည်။

ဒင်နရီက ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်သည်နှင့်

တစ်ပြိုင်နက် အဘွားကြီးက “ကျုပ်မှာတော့ မင်းကို ပေးစရာ
တစ်ပြားမှ မရှိဘူးမောင်ရင်ရေ့”ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“လာပါဦး...အမေရဲ့၊ ကျွန်တော်တော့ အနည်းဆုံး နှစ်သျှိုလင်
လောက် မရဘဲနဲ့ ဒီအိမ်က ထွက်မသွားနိုင်ဘူးနော်”ဟု ဒင်နရီက
ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် ပြန်ပြော၏။

“ဒါဖြင့် မင်းရဲ့ အဖိုးတန်တဲ့ အချိန်ကလေးကို ဒီနေရာမှာပဲ
ကုန်ဆုံးစေမယ် ဆိုပါတော့” အဘွားကြီးက အကြောင်းရင်းကို
စမ်းလိုသော အကြည့်ဖြင့် ဒင်နရီအား မေး၏။ ထိုနောက် ဆက်၍
“မင်းကို ငါ့သားအကြောင်း ပြောပြဖူးပြီမဟုတ်လား။ ငါ့သားဟာ
တစ်လခွဲလောက် အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်နေခဲ့တာ ဒီနေ့မှ အလုပ်စတင်
ရတယ်။ ဒါကြောင့် စနေနေ့မှသာ သူ့ဆီက နည်းနည်းပါးပါး
ရနိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဒါက ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒီမှာကြည့်စမ်းပါဦး အမေရဲ့၊ ကျွန်တော်
အမေ့ကို အိမ်လခပေးဖို့ ငွေချေးပါမယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်
အတွက် ဘာမှ အကျိုးခံစားခွင့် မရှိလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော်က
အခု နှစ်သျှိုလင်ခွဲ ချေးလိုက်တာကို နောက် သီတင်းပတ်ကုန်ရင်
အမေက ကျွန်တော်အရင်းငွေနဲ့ အတိုး သုံးပဲနီ ပြန်ပေးရလိမ့်မယ်။
အမေ့ကို ဒီအိမ်လခ မပေးလို့ အိမ်က မောင်းထုတ်ခံရမှာကို ကျွန်တော်
မကြည့်ရက်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် သင့်တော်တဲ့ အတိုးနှုန်းနဲ့ ကျွန်တော်
ထုတ်ချေးတာပါ။ ကိုင်း...အမေ့အိမ်လခစာရင်းစာအုပ် ပေးစမ်းပါဦး”

ဒင်နရီသည် ဒေါ်ဟာလင်းထံမှ ဆီချေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့်
မည်းညစ်ပေရေနေသော စာရင်းစာအုပ်ကို ယူကာ ယခုသီတင်းပတ်

အတွက် အိမ်လခ နှစ်သျှိုလင်ခွဲ ရပြီးကြောင်း ရေးသွင်းလျက် မိမိ၏ စာရင်းစာအုပ်၌လည်း အလားတူပင် မှတ်သားလိုက်လေသည်။

နောက်နေ့ဖြစ်သော တနင်္ဂနွေနေ့တွင်ကား 'ချက်ပဲအကိုင်' ရုပ်ကွက်နှင့် လက်သမား ရုပ်ကွက်အတွင်း၌ နေထိုင်ကြသူအပေါင်း သည် အိမ်လခမပေးနိုင်သဖြင့် အိမ်ပေါ်မှ အနှင်ခံရသော ဒုက္ခကို ဒင်နရီနှင့် အစီအစဉ် ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ကင်းလွတ်နိုင်ကြောင်း သိရှိပွား ကြလေသည်။

ထိုရုပ်ကွက်နှစ်ခုအတွင်းရှိ အိမ်ငှားများအနေဖြင့် ဒင်နရီအား လူသားများအပေါ်တွင် သနားကြင်နာတတ်သော ကယ်တင်ရှင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုထားလိုက်ကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် အိမ်လခ မှန်မှန်မပေးနိုင်သူများအား နှစ်သျှိုလင်ခွဲ ပေါ်တွင် တစ်ပတ်လျှင် သုံးပဲနီ အတိုးနှုန်းဖြင့် ငွေချေးစားသော လုပ်ငန်းကြောင့် ဒင်နရီ၏ ဝင်ငွေမှာ တိုးပွားလာခဲ့လေသည်။ တစ်လ လျှင် လေးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ဝင်ငွေရှိပြီး ပြန်ဆပ်လိုသော မသမာလူ များအား ၎င်းတို့ပေးသွင်းသည့် အိမ်လခငွေကို စာရင်းစာအုပ်၌ မှတ်သားခြင်းမပြုဘဲ မိမိအား ပြန်ဆပ်ငွေအဖြစ်သာ ယူထားခြင်း ကြောင့် ထိုသူမှာ အိမ်လခပေးရန် ငြင်းဆန်မှုဖြင့် ဘီလစ်စာရေးများ၏ ဒုက္ခပေးခြင်းကို ခံရလေတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒင်နရီ၏ ငွေချေး လုပ်ငန်းမှာ မှန်မှန်တိုးပွားလျက်ရှိရာ သူသည် ကပ္ပဲ၌ အနိုင်ရရှိသော ငွေငါးပေါင်ကို ငွေချေးလုပ်ငန်းတွင် အရင်းအနှီးအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့လေ သည်။ အပြုံးပန်းပွင့်သော မျက်နှာဖြင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်သော သနားကြင်နာစိတ်ရှိသည့် ဒင်နရီသည် ကြီးပွားရန် အလားအလာ

ရှိသော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဘာစလေတစ်မြို့လုံးကပင် အသိ အမှတ်ပြုလာကြလေသည်။

ဒင်နရီသည် လိမ္မာပါးနပ်ခြင်း၊ ဉာဏ်ပညာထက်မြက်ခြင်းရှိသူ မဟုတ်ဟု မိမိကိုယ်ကို ထင်မှတ်ထားသော်လည်း တစ်နေ့နေ့တွင် ကြီးပွားချမ်းသာမည် ဖြစ်ကြောင်းကိုကား အသိအမှတ်ပြုထားပြီး ဖြစ်သည်။ မိမိမှာ ဓမ္မဇာတာကပင် ကြီးပွားရန် ဖန်တီးလာခဲ့သူဖြစ်၍ အခြားသူများနှင့်မတူ ကွဲပြားခြားနားသူ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆထားသည်။ သူ၏ အတွေးမျှင်များသည် အစဉ်မပြတ် ဆက်၍ တသီတတန်းကြီး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အခြားသူတစ်ဦးကဆိုလျှင် ဒန်ကပ်(မိ)ထံမှ အလုပ်ကို စွန့်လွှတ် လာလိမ့်မည် မဟုတ်ဘဲ မရအရ ထိုစာရေးကလေးအလုပ်ကို တွယ် ကပ်၍ တစ်သက်လုံး လုပ်ကိုင်နေပေလိမ့်မည်။ မိမိသည် ကပ္ပဲသို့ တက်ရောက်ရန် စိတ်ကူးစိတ်သမ်း ရရှိခဲ့ပြီး မြို့စားကတော်လေးနှင့် တွဲကရာတွင် ဈေးဦးပေါက်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် မြို့စားကတော် လေး၏ ပျောက်ဆုံးသော ယပ်တောင်ကိုလည်း ပြဇာတ်ဟန်ပါပါ ပြန်၍ ပေးအပ်နိုင်ခဲ့သူမှာလည်း မိမိပင်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဒန်ကပ်(မိ) လုပ်ကိုင်နေသော အိမ်လခကောက်ခံသည့် လုပ်ငန်း ကို လက်ဝယ်သို့ ရောက်ရှိအောင် စိတ်ကူးဉာဏ်ထုတ်နိုင်သူမှာလည်း မိမိပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် အိမ်လခမပေးနိုင်သူများအား အတိုးနှုန်းဖြင့် ငွေချေး၍ ဝင်ငွေတိုးအောင် ကြံစည်နိုင်သူမှာလည်း မိမိပင်ဖြစ်ပေသည်။ ဤစိတ်ကူး အကြံအစည်များမှာ ထူးဆန်းသည်တော့ မဟုတ်။

သို့ရာတွင် ဤသို့ စိတ်ကူးကြည်မိသူမှာ မိမိသာလျှင် မဟုတ်ပါလား။ သို့ဖြစ်၍ စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းများ၊ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းများဖြင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်သော ဘာစလေမြို့ကလေးတွင် မိမိသည် လုပ်သမျှ လုပ်ငန်းတိုင်းတွင် စွဲခဲ့သည်ချည်းဖြစ်၍ မိမိမှာ မိုးစွဲဟု ခေါ်နိုင်သူတစ်ဦး မဟုတ်ပါလား။

(၄)

ဒင်နရီသည် ရှေ့အဖို့တွင် ကြီးပွားရန် အလားအလာရှိသူတစ်ဦးအနေဖြင့် အများ၏ အသိအမှတ်ပြုခြင်းကို ခံယူရသူ ဖြစ်သော်လည်း 'တောင်ကုန်းသာ အားကစားကလာပ်'သို့ အသင်းသားတစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် ဝင်ရောက်ရေးတွင် မိမိကပင် အဆင့်အတန်းမဆိုစလောက် နိမ့်နေသေးပါကလားဟူသော အသိက သူ့အား ခြောက်လှန့်လျက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ထိုကလာပ်သို့ အသင်းသားအဖြစ်ဖြင့် ဝင်ရောက်လိုသော ဆန္ဒမှာ သူ၏ ရင်တွင်း၌ ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားလျက် ရှိပေသည်။

'တောင်ကုန်းသာ အားကစားကလာပ်'မှာ ဘာစလေမြို့၏ ဆင်ခြေဖုံးဖြစ်သော လူကုတ်ထဲများ နေထိုင်ရာ 'ဟီးလဲဝုတ်'ရှိ လူငယ်များက ဦးဆောင်၍ ဖွဲ့စည်းထားသော အသင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော အိုးစက်ပိုင်ရှင်များနှင့် ၎င်းတို့၏ သားသမီးကလက်ဝါးကြီးအုပ်၍ ခြယ်လှယ်နေသော အသင်းဖြစ်သည်။

အင်္ဂါနေ့တိုင်း 'ဟင်းဘရီ(ချ်)'မြို့ကလေးသို့ အိမ်လခ ကောက်ခံ

ရန် သွားလေ့ရှိသော ဒင်နရီသည် ဓာတ်ရထားထဲတွင် 'ဟာရီးလ် အက်ချက်(စ်)'နှင့် မကြာခဏ ဆုံမိတတ်၏။ ထိုသူမှာ များစွာကြွယ်ဝချမ်းသာသူဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ၎င်း၏ တစ်နှစ်အသုံးစရိတ်မှာ ပေါင်တစ်ထောင်ခန့် ရှိသည်ဟု သတင်းပြေးနေသူဖြစ်သည်။

ဒင်နရီက အသက်နှင့်ခန္ဓာ အိုးစားမကွဲအောင် သုံးစွဲနေရသော ငွေထက် အဆများစွာပိုသောငွေကို 'ဟာရီးလ်အက်ချက်(စ်)'က သူ့အဝတ်အစား ဝယ်ခြမ်းရာတွင် သုံးစွဲလျက်ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ပထမအကြိမ် တွေ့ဆုံရာတွင် စကားအနည်းအကျဉ်းသာ ပြောကြသော်လည်း တစ်စ တစ်စဖြင့် စကားလက်ဆုံ ပြော၍မကုန်အောင် ဖြစ်လာကြသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့တွင် သူတို့နှစ်ဦး ဆုံမိကြရာ...

"ခင်ဗျား တောင်ကုန်းသာ အားကစားကလာပ်ကို ဘာကြောင့် မဝင်သေးသလဲ။ ဒီကလာပ်ဟာ တော်တော်ကောင်းတဲ့ ကလာပ်တစ်ခုပဲ။ ခင်ဗျားကို မေးမလို့ဟာ ခုမှပဲ မေးဖြစ်တော့တယ်" ဟာရီးလ် အက်ချက်(စ်)က ယင်းသို့ပြောလိုက်သောအခါ ဒင်နရီ၏ မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးဖြာခြင်းမှာ ဤအကြိမ်သည် သူ့တစ်သက်တာတွင် ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဘာစလေတစ်မြို့လုံးက မိမိအား လူကုတ်ထဲတစ်ဦးအဖြစ် အသိအမှတ် ပြုထားပြီး ဖြစ်ပါလျက် မိမိက အားကစားကလာပ်သို့ မဝင်ရဲသလိုလို ကြောက်ရွံ့၍ နောက်တွန့်နေခြင်းမှာ မိမိ၏ အားနည်းချက်တစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း သိမြင်လာခဲ့လေသည်။

(၅)

များမကြာမီပင် 'တောင်ကုန်းသာ အားကစားကလာပ်'၏ အတွင်းရေးမှူးထံမှ ဒင်နရီအား အသင်းသားတစ်ဦးအဖြစ် လက်ခံပြီး ကြောင်း အကြောင်းကြားစာကို ရရှိခဲ့လေသည်။ ထိုကလာပ်မှာ မြို့ငါးမြို့တွင် ထင်ရှားသော ကလာပ်ဖြစ်၍ အသင်းသားတစ်ဦး အဖြစ် မိမိအား လက်ခံပြီးကြောင်း သိရသောအခါ ဒင်နရီမှာ ကလာပ်၏ အရှိန်အဝါကို ရင်မဆိုင်ရဲသဖြင့် သွားရောက်လည်ပတ် ရန် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေမိပြန်လေသည်။

ထိုအတွင်း ဒေါ်ကော့ဒ်လီယန်သည် ၎င်းပိုင် အိမ်များကို ရောင်းချပစ်ရန် စဉ်းစားနေကြောင်း သိရပြန်သဖြင့် ဒင်နရီမှာ အလုပ် လက်မဲ့ ဖြစ်မည့်အရေးကို တွေးကာ အထူးတုန်လှုပ်မိလေတော့သည်။

သူဌေးကတော်ကြီး ဒေါ်ကော့ဒ်လီယန် ပိုင်ဆိုင်သော အိမ်များမှ အိမ်လခကောက်ခံ၍ရသော ဝင်ငွေသည် ဒင်နရီ၏ အဓိကကျသော စီးပွားရေးမဏ္ဍိုင်ဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်များကို ရောင်းချလိုက်ပါက ဝယ်ယူ သော အိမ်ပိုင်ရှင်အသစ်သည် မိမိအား ဆက်လက်၍ အိမ်လခများ ကောက်ခံရန် တာဝန်ပေးမည်၊ မပေးမည်ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ တွက်ကိန်းချ၍ မဖြစ်နိုင်ပေ။ အိမ်ပိုင်ရှင်အသစ်သည် သူ့အိမ်လခ များကို သူ့ကိုယ်တိုင် ကောက်လိုလျှင်လည်း ကောက်ခံပေးလိမ့်မည်။

ဒင်နရီသည် မိမိ၏ စိစဉ်ဆောင်ရွက်မှုကြောင့် အိမ်လခ တိုး တက်၍ ကောက်ခံရလျက်ရှိကြောင်း သူဌေးကတော်ကြီးအား ကိန်း ဂဏန်းများဖြင့် တွက်ချက်ပြ၏။ ထိုနောက်တစ်ဖန် အမြတ်ရရှိ

ကြောင်းကို တင်ပြပြန်၏။ ယင်းသို့ တင်ပြချက်များမှာ ဒေါ်ကော့ဒ် လီယန်၏စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေရန် မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ချေ။ သူဌေး ကတော်မှာ မိမိ၏အိမ်များကို ရောင်းချပစ်ရန်သာ စိတ်စောလျက်ရှိရာ မည်သို့မျှ နားချ၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပြဿနာ မတင်မကျနှင့် ခဲရာခဲဆစ်ဖြစ်နေရာ ဒင်နရီသည် ခမ်းနားကြီးကျယ် သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်၏ အသွင်အပြင်သစ်ကိုယူကာ "ကျွန်တော် သာ တတ်နိုင်ရင် ဒီအိမ်တွေက အကျိုးအမြတ် ဘယ်လောက်ရတယ် ဆိုတာ ဒေါ်ဒေါ်ကို ပြရအောင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဝယ်ထားလိုက် ချင်ပါရဲ့" ဟု ပြောချလိုက်လေသည်။

"မောင်ရင် ဝယ်ထားမယ်ဆိုရင် ပိုကောင်းတာပေါ့။ ဒေါ်ဒေါ် ကလည်း မောင်ရင်ကို ပိုပြီး ရောင်းချပါတယ်"

အဘွားကြီး၏ စကားကို ကြားရသော ဒင်နရီသည် ခပ်ရမ်းရမ်း ပင် ပြောလိုက်ပြန်၏။ "အရစ်ကျပေးသွင်းတဲ့စနစ်နဲ့ ရောင်းမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ဝယ်ထားမယ်လေ"

ထိုသို့ ပြောသည့်အတိုင်း ဒင်နရီသည် မုဆိုးမ ဒေါ်ဟာလင်း နေထိုင်လျက်ရှိသော သီတင်းတစ်ပတ်လျှင် အိမ်လခ သုံးသ္မိုလင် ပေးရသော အိမ်ငယ်ကလေးကို ငွေလေးဆယ့်ငါးပေါင်နှင့် အကယ်ပင် ဝယ်ယူလိုက်လေတော့သည်။

ဒင်နရီသည် ငွေပေါင် သုံးဆယ်ကို လက်ငင်းပေးချေပြီး ကျန်ငွေ ဆယ့်ငါးပေါင်ကို အပတ်စဉ် မိမိရရှိသော ကော်မရှင်ထံမှ ပေးဆပ်ရန် စီစဉ်လိုက်လေသည်။ အိမ်တစ်ဆောင် အရောင်းအဝယ် ဖြစ်သွားခြင်း ဖြင့် ဒေါ်ကော့ဒ်လီယန်၏စိတ်ကို နှစ်သိမ့်အောင် ဖန်တီးပေးရာ

ရောက်သွားကာ အဘွားကြီးသည် အိမ်ရောင်းမည့်စကားကို နောက်ထပ် မပြောတော့ပေ။ ဒင်နရီကလည်း အိမ်တစ်ဆောင် ဝယ်ယူလိုက်ခြင်းကြောင့် ပေးဆပ်ရန် ကျန်သောငွေ မကျေမချင်း မိမိအား အဘွားကြီးက မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်အောင် လုပ်လိမ့်မည်မဟုတ် ဆိုသည်ကို စိတ်ချယုံကြည်လျက် ရှိလေသည်။ ဒင်နရီသည် ယခုအချိန်တွင် အိမ်ပိုင်ရှင်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။

(၆)

“အိမ်ပိုင်ရှင်တစ်ဦး ဖြစ်လာပြီ” ဟူသော အသိက သူ့အား ရဲဆေးတင်ပေးလိုက်သဖြင့် နောက်တစ်နေ့ည ဆယ်နာရီတွင် တောင်ကုန်းသာ အားကစားကလာပ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။ အရက်ရောင်းသော အခန်းတွင် လူများ၊ ဆေးလိပ်ငွေများ၊ ဖန်ခွက်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသဖြင့် ဒင်နရီ ရောက်ရှိလာသည်ကို အတွင်းရေးမှူးတစ်ဦးသာ မြင်တွေ့လိုက်လေသည်။

ဒင်နရီသည် အတွင်းရေးမှူး ပါဝင်သော လူတစ်စုနှင့် စကားလက်ဆုံကျရင်း အခန်းပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစားလိုက်ပြီး မိမိကိုယ်ကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မိလေသည်။ တောင်ကုန်းသာ အားကစားကလာပ်၏ ကျော်ကြားထင်ရှားခြင်းကို ပေါ်လွင်စေသော လူချမ်းသာ လှကုတ်သားသမီးများသည် အခန်းတွင်း၌ ရောက်ရှိနေကြသည်။ ဘာလေမြို့တွင် အကြွယ်ဝဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများပင် ဤကလာပ်သို့ ရောက်ရှိနေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ဟင်းဘရီ(ချ်)မြို့တွင်

ရှေ့နေလိုက်နေသော ‘ချားလ်ဖီးရင်းစ’သည် အခန်းတစ်နေရာတွင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဖန်ပြောဆိုလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

‘ဖီးရင်းစ’သည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွင် တိုးတက်ကြီးပွားနေသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း လက်ရှိ အရင်းရှင် လူမှုဆက်ဆံရေး စနစ်ကို ဖြိုဖျက်ကာ သူ့စိတ်တိုင်းကျ ပြန်လည်တည်ဆောက်ရန် စိတ်ဆန္ဒရှိသူဖြစ်သည်။

ယနေ့ညတွင် သူသည် မြေပိုင်ရှင်များအား ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဖန်ပုတ်ခတ် ပြောဆိုလျက်ရှိသည်။ သူက စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် ပြောနေသလို နားထောင်သော သူ့အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း စိတ်ပါဝင်စားလျက်ရှိရာ သူသည် အသံကိုမြှင့်၍ ဆက်လက်ပြောဆိုခြင်းကြောင့် နားထောင်သော ပရိသတ်မှာ တဖြည်းဖြည်း များသည်ထက် များလာလေသည်။

“အခု မြို့မကောင်စီက ထုတ်ပြန်ထားတဲ့ နည်းဥပဒေများဟာ ဘာမှ အရာမရောက်ဘူး။ ဒီဥပဒေများသာ ထိထိရောက်ရောက် ရှိခဲ့ရင် အိမ်ရယ်လို့ ခေါ်နေကြတဲ့ တဲစုတ်တွေရဲ့ လခဟာ မနက်ဖြန် မှာ ကျဆင်းသွားမှာ အမှန်ဖြစ်တယ်။ မုဆိုးမဟာလင်း နေတဲ့အိမ်ကလေးကိုပဲ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီအဘွားကြီးဟာ တစ်ပတ်ကို ဥသျှီလင်နှုန်းနဲ့ အိမ်လခပေးလာတာ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်လောက်ရှိပြီ။ ဒီအိမ်ဟာ ဆယ်ရှစ်ပဲနီလောက်တောင် မတန်ဘူး။ အဲဒီလောက် စုတ်ချာတဲ့ အိမ်ကလေးပေါ်က အသက် ၇၀ ရှိတဲ့ ဒေါ်ဟာလင်းဟာ အိမ်လခ မပေးနိုင်တော့လို့ ကြွေးကြော်နေတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အောက်ခြေမှာ ဒီလိုဖြစ်ပျက်နေတယ်။

“အိမ်ပိုင်ရှင်က ဘယ်သူလဲ” တစ်စုံတစ်ယောက်က မေးလိုက်၏။

“အဘွားကြီး ဒေါ်ကော့ဒ်လီယန်ပဲပေါ့” ဖီးရင်းစ်က အဖြေပေးလိုက်၏။

“ဒီမှာ မစ္စတာမချင်း သူတို့ ခင်ဗျားအကြောင်း ပြောနေကြတယ်”

ကလာပ်အတွင်းရေးမှူးက ရင်းနှီးသော အမူအရာဖြင့် ဒင်နရိုအား ပြောလိုက်၏။ ဒင်နရိုသည် ဒေါ်ကော့ဒ်လီယန်၏ အိမ်လခများ ကောက်ခံသူဖြစ်ကြောင်း သူက သိထားပြီးဖြစ်၍ ဤသို့ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒေါ်ကော့ဒ်လီယန်ဟာ အဲဒီအိမ်ပိုင်ရှင် မဟုတ်တော့ပါဘူး”

ဒင်နရိုက သူဘာပြောလိုက်မှန်းကိုပင် သတိမထားမိဘဲ အခန်းတစ်ဖက်မှ လူများ ကြားလောက်အောင် ရုတ်တရက် အော်၍ ပြောလိုက်လေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ဖန်ခွက်တစ်ခု ကိုင်လျက်ရှိပြီး မျက်နှာပြုံးရွှင်လျက်ရှိသည်။

“အို...ကျွန်တော်က ဒီအဘွားကြီးပဲ ပိုင်နေတယ်ထင်လို့ ပြောမိတာပါ။ ဒါထက် အဲဒီအိမ်ပိုင်ရှင်က ဘယ်သူများပါလိမ့်” ဖီးရင်းစ်က ဤသို့မေးလိုက်သောအခါ အခန်းတွင်းရှိ လူအားလုံးသည် စူးစမ်းသောမျက်စိဖြင့် နာမည်ကျော်ကြားလျက်ရှိသော အသင်းသားသစ် ‘မချင်း’အား လှည့်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

“ကျွန်တော်ပါပဲ” ဒင်နရိုက တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူသည် မုဆိုးမ အဘွားကြီး ဒေါ်ဟာလင်းအား ၎င်းနေထိုင်သော အိမ်ကို မိမိဝယ်ယူလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း အသိမပေးဘဲ ထားခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်းကို အသိပေးလိုက်လျှင် အိမ်ပိုင်ရှင် တစ်ဦးအနေဖြင့် မိမိချေးထားခဲ့သော ငွေကို အဘွားကြီးက ချက်ချင်း ပြန်၍ ဆပ်ချင်မှ ဆပ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုအဖြစ်မျိုး မရောက်စေရန် အဘွားကြီးအား မိမိသည် အိမ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်ကြောင်း အသိမပေးဘဲ ထားခဲ့လေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ခင်ဗျားကို ရည်ရွယ်ပြီး တမင်ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

မစ္စတာ ဖီးရင်းစ်က ယဉ်ကျေးပျူငှာသော အမူအရာဖြင့် တောင်းပန်စကား ပြော၏။ သူသည် ရည်ရွယ်ချက် အလျဉ်းမရှိဘဲ ကလာပ်၏ မွန်မြတ်သော စည်းကမ်းတစ်ခုကို ချိုးဖောက်ရာ ရောက်မည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်သွားကြောင်း သိရှိလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ စိတ်မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအိမ်ကို ခင်ဗျားသာ ပိုင်ခဲ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မယ်ဆိုတာ သိချင်ပါတယ်။ ဒီအိမ်ကို ကျွန်တော် မဝယ်ခင်က အိမ်လခပေးမယ့် ငွေကို ကျွန်တော်ပဲ အဘွားကြီးကို ချေးငှားခဲ့ပါသေးတယ်”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်”
ဖီးရင်းစ်က ခြောက်ကပ်ကပ်အသံဖြင့် ပြန်၍ဖြေ၏။

ဒင်နရို၏ စိတ်တွင်းကမူကား “ဒီရှေ့နေကလည်း သူမသိတာပဲ မရှိတော့သလိုပဲ၊ တယ်လည်းသိတဲ့ လူပါကလား” ဟု တွေးမိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိမေးခဲ့သော မေးခွန်းကို ဒုတိယမို့ ထပ်၍ မေးလိုက်ပြန်၏။

“ကောင်းပါပြီ၊ ခင်ဗျား ဒီအိမ်ပိုင်ရှင်ဆိုရင် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာကို ပြောစမ်းပါဦး။”

“ဒီအဘွားကြီးဟာ အသက်လည်း ကြီးပါပြီ၊ ရိုးလည်း ရိုးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း ဝန်ခံရမှာပဲ” ဖီးရင်းစံက အမေးတခြား အဖြေတလွဲဖြစ်အောင် ပြောနေသဖြင့် ဒင်နရီက သူ့မေးခွန်းကို တတိယမို့ ထပ်မံ မေးလိုက်ပြန်၏။

“ခင်ဗျားသာ ကျွန်တော့်နေရာမှာဆိုရင် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာသာ ပြောစမ်းပါ”

“ခင်ဗျား ဒီလောက်တောင် မေးလှတာဖြင့် ပြောရတော့မှာပေါ့။ ကျွန်တော်သာ အိမ်ပိုင်ရှင်ဆိုရင် အိမ်လခကို လျှော့ချပြီး အဘွားကြီး ဆီမှာ ရစရာရှိတဲ့ အကြွေးတွေကိုလည်း လျှော့ပစ်လိုက်မှာပဲ”

“ကိုင်း...ဟုတ်ပါပြီ၊ အဘွားကြီးက လျှော့ပေါ့ထားတဲ့ အိမ်လခ မပေးဘဲ နေရင်ရော ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ အဘွားကြီးဟာ အသက် (၇၀) ရှိနေလို့ သူ့ဆီက အိမ်လခမယူဘဲ အလကားနေခိုင်းမလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် အဘွားကြီးကို လမ်းပေါ်ပဲ ဆွဲထုတ်မလား။”

ဒင်နရီက ဟင်းဘရစ်(ချ်)မြို့မှ မစ္စတာချားလ်ဖီးရင်း(စ်)အား ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဖီးရင်းစံက အဲဒီအိမ်ကို လက်ဆောင်အဖြစ်နဲ့ အဘွားကြီးကို ပေးပြီး ရှေ့နေလည်း အခမဲ့လိုက်ပေးပါလိမ့်မယ်” အသံတစ်သံ ခပ်ရွှင်ရွှင်ဝင်ပြောလိုက်ရာ အားလုံးသူတိုင်း ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြလေသည်။

“အဲဒီလိုလုပ်မှာက ကျွန်တော်ပါ။ အကယ်၍သာ မစ္စတာ

ဖီးရင်းစံက ရှေ့နေ အခမဲ့လိုက်ပေးမယ်ဆိုရင် ဒီအိမ်ကို လက်ဆောင်အဖြစ်နဲ့ အဘွားကြီးကို ကျွန်တော် ပေးလိုက်ပါမယ်။ ကျွန်တော်ဟာ လောဘကြီးတဲ့ ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်လားဆိုတာ စဉ်းစားကြပါ။”

ဒင်နရီက ဝံ့ဝံ့စားစား ပြောလိုက်သောအခါ တစ်ခန်းလုံး ထိတ်လန့်အံ့သြခြင်းဖြင့် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

“ကျွန်တော် တကယ်ပြောနေတာပါ” ဒင်နရီက သူ့စကားကို ထပ်မံ အတည်ပြုရင်း လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကို မြှောက်လိုက်၏။

“ဒီမှာမှဆိုးမကြီး ဒေါ်ဟာလင်းအတွက်...”

မယုံနိုင်စရာ အံ့ဖွယ်သရဲ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်ခဲ့သော အခြင်းအရာကြောင့် အသင်းသားတိုင်းပင် ရင်တွင်း၌ လှုပ်ရှားမှုကို ခံစားကြရသည်။ အိမ်တစ်ဆောင်ကို သူတစ်ပါးအား လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးခြင်းမှာ ယုံတမ်းစကား မဟုတ်တော့ဘဲ မိမိတို့ မျက်စိအောက်တွင် ဖြစ်ပျက်နေခြင်းဖြစ်၍ ယုံကြည်ရန်သာ ရှိပေတော့သည်။

အသင်းသားများဖြင့် ပြည့်နှက်ကာ ဆေးလိပ်ငွေ့များ လွင့်နေသော အခန်းတွင်း၌ အနည်းငယ်မျှ တုန်လှုပ်အံ့သြခြင်းမရှိသူမှာ ဒင်နရီပင် ဖြစ်ပေသည်။

မိမိပြောခဲ့သော စကားများမှာ မိမိကိုယ်တိုင်က ပြောသလိုဆိုခြင်း မဟုတ်ဘဲ အခြား တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြောသကဲ့သို့ ဒင်နရီက ထင်မှတ်နေသည်။ ထူးထူးခြားခြား အရေးပါသော ကိစ္စများ ပြုလုပ်သည့်အခါတိုင်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ ထူးဆန်းသော စိတ်တန်ခိုးက စီမံပြုလုပ်သွားမြဲဖြစ်သည်ကို ဒင်နရီကိုယ်တိုင် သိရှိထားပြီးဖြစ်သည်။ မိမိ၏ ထူးဆန်းသော အတွင်းစိတ်ဓာတ်ကို မိမိအနေအားဖြင့်

ထိန်းသိမ်းပဲ့ကိုင်၍ မရနိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ဒင်နရီ၏ အိမ်လက်ဆောင်ပေးခြင်းမျိုးမှာ မြို့ငါးမြို့၏ သမိုင်း မှတ်တမ်းတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မပေါ်ပေါက်ဖူးသော ထူးခြား ဆန်းကြယ်သည့် ကိစ္စတစ်ရပ်ဖြစ်ပြီး ထူးမြတ်သော သဒ္ဒါတရားကို ပြရာလည်း မည်ပေသည်။ ဒင်နရီသည် အမှန်ပင် မိမိ၏ ကြီးစွာသော စွန့်ကြဲမှုကို ပြုပြီးခဲ့လေပြီ။ ထိုစွန့်ကြဲမှုတန်ဖိုးမှာ မိမိတတ်နိုင်သည် ထက် အဆများစွာ ကျော်လွန်နေပေသည်။ ဤစွန့်ကြဲမှုကို ဘာကြောင့် ပြုမိမှန်း မိမိကိုယ်တိုင် ကျိုးကြောင်းစိစစ်ကြည့်၍ မသိနိုင်ပေ။ သို့ရာ တွင် သူသည် ဤစွန့်ကြဲမှုကို ပြုပြီးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

လူအများသည် ဒင်နရီအား ယခုတစ်ကြိမ် ထပ်မံ၍ အံ့ဩခိုးမွမ်း ရပြန်လေသည်။ မြို့စားကတော်လေးနှင့် တွဲကခဲ့စဉ်က ဒင်နရီအား လူအများက ချီးကျူးသြဘာ ထောမနာပြုခဲ့ကြ၏။ မြို့စားကတော်နှင့် တွဲကခြင်းမှာ ယခုကဲ့သို့ အိမ်တစ်ဆောင်လုံးကို စွန့်ကြဲမှု ပြုလိုက်ခြင်း နှင့်စာသော် ဘာမျှ ချီးကျူးစရာ မဟုတ်တော့ပေ။ မုတ်ဆိတ်ကို ချောမွေ့ပြောင်လက်အောင် ရိတ်ထားသော လူငယ်တစ်ဦး၏ အိမ် အလှူပေးမှုကြီးမှာ သဒ္ဒါတရားက ဆွဲဆောင်ခြင်းကြောင့် မိုက်မဲစွာ ပြုလုပ်လိုက်သော ကိစ္စတစ်ရပ်ဟုပင် ဆိုရမည်လား မပြောတတ်ပေ။

ထိုအချိန်မှစ၍ မြို့နေလူထုပါးစပ်ဖျားတွင် ဒင်နရီ၏ အမည် သည် ရေပန်းစားလာခဲ့လေသည်။

'မြို့စားကတော်နှင့် တွဲကခြင်း၊ အိမ်တစ်ဆောင်ကို ဆင်းရဲ နွမ်းပါးသော မုဆိုးမတစ်ယောက်အား စွန့်ကြဲခြင်း' အကြောင်းအရာ နှစ်ရပ်ကို တက္ကဗေဒနည်းဖြင့် ဆက်စပ်ကာ ထူးခြားသော ကိစ္စပေါ်

လာတိုင်း "မချင်းတော့ ဒါမျိုးဆိုရင် လုပ်မှာပဲ" ဟု ပြောစမှတ်ပြုလာ ကြလေသည်။

လွန်ခဲ့သောညက 'တောင်ကုန်းသာ အားကစားကလာပ်' တွင် ဒင်နရီ၏ အိမ်အလှူပေးမှုကို ကြားသိခဲ့ရသော အသင်းသားများသည် နောက်နေ့နံနက်တွင် ၎င်းတို့မိတ်ဆွေများအား အချင်းချင်း ဖောက် သည်ချလျက်ရှိလေသည်။

"ခင်ဗျား...မချင်းအကြောင်း နောက်ဆုံးကြားပြီးပလား" ဟု သော မေးခွန်းမှာ တာစားနေလေသည်။

ဒင်နရီသည် မိမိ၏ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ပြုလုပ်ခဲ့သော အလှူ ပေးမှုကို တွေး၍ တုန်လှုပ်မိသော်လည်း "တခြားလူတွေက ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ လုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ငါတစ်ယောက်ပဲ လုပ်တဲ့သူ ရှိတယ်" ဟု စဉ်းစားမိကာ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေမိသည်။...

သူသည် ယခုအခါ 'သာမန်ဖိုးစွဲ' တစ်ယောက်မဟုတ်တော့ဘဲ 'တကယ့်ဖိုးစွဲ' ဘဝသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

အခန်း (၃)

(၄) : နိဂဏ

ကုန်လှည်းကြီး

(၁)

“ကျန်းခံသာလို့ မာရဲ့လား မစ္စအပ်ခင်ဗျာ”

“အို...ရှင်လည်း နေကောင်းတယ်နော် မစ္စတာမချင်း”

ဒင်နရီက စတင်နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်သည်ကို အကသင်ဆရာမ 'ရသ်အပ်'က ပြန်ပြောရင်း အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။ ဒင်နရီ၏ လက်ဦးဆရာဖြစ်သော အကသင်ဆရာမ ရသ်အပ်၏ အိမ်မှာ စိန့်လူ့ခံပန်းခြံနှင့် ကျူဒါလမ်းဆုံထောင့်တွင် ရှိသည်။

ဒင်နရီ ရောက်လာသောအချိန်မှာ ဇူလိုင်လ၏ နေ့လယ်ခင်း တစ်ခု ဖြစ်သည်။ သူသည် နွေရာသီတွင် ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော ဝတ်စုံသစ်ကို စတိုင်ကျကျ ဝတ်စားလာသည်။ သူ့ဝတ်စုံက ဒီဇိုင်းပုံစံ များက ကြွယ်ဝချမ်းသာသော လက်ငင်းအခြေအနေကို ဖော်ပြနေကြ ရုံသာမက နောင်တွင်လည်း ဆက်လက်၍ ချမ်းသာသုခနှင့် ပြည့်စုံ

နေဦးမည့်သူဖြစ်ကြောင်း နိုင်မြဲစွာ ယုံကြည်လျက်ရှိခြင်းကို သရုပ်ဖော်ပြထားသည်။

အပြောရောင်လင်နင်ပိတ်စ ဂါဝန်ကို ရိုးရိုးကလေး ဝတ်ဆင်ထားသော 'ရသ' မှာ သူမ၏ အဝတ်အစားလိုပင် ရိုးသားမှု ရှိသော်လည်း ဆွဲဆောင်သော ညှို့ဇာတ်ပိုင်ရှင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူမတွင် ကျောက်မျက်ရတနာများ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားခြင်း မရှိပေ။

"ကျွန်တော့်ကို တစ်မိနစ်လောက် ဝင်ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ" ဒင်နရီက တကယ့် စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက် ပီသသော လေသံဖြင့် ခွင့်တောင်းလိုက်၏။ ထိုလေသံတွင် တစ်ခါက ကပ္ပတစ်ခု၌ "ညစာမစားမီ နောက်ဆုံးအက" ကို သူမနှင့် နှစ်ဦးသား ကခုန်ခဲ့သည်ဟူသော ရင်းနှီးခင်မင်သည့် လေသံ အရိပ်အယောင်မျှပင် မပါချေ။

"ဟုတ်ကဲ့...ဝင်နိုင်ပါတယ်ရှင်"

'ရသ'သည် ဒင်နရီအား ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်ပြီး အကသင်ရာခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်းသို့ ရှေ့ဆောင်၍ ခေါ်ယူလာခဲ့လေသည်။ သူမသည် ရှေ့မျက်နှာစာတွင် ဆိုင်အဖြစ် ဖွင့်ထားသော အဆောက်အအုံတစ်ခု၏ နောက်ဘက်ခန်းတွင် ငှားရမ်းနေထိုင်လျက်ရှိသည်။ မျက်နှာစာရှိဆိုင်မှာ ရသ၏ဖခင် 'မစ္စတာအပ်' တစ်ခါက ဖွင့်ခဲ့သော ဆိုင်ဖြစ်သော်လည်း မကြာခဏ ဒေဝါလီခံရသဖြင့် ပိတ်ထားရခြင်းဖြစ်သည်။

မစ္စတာအပ်သည် ဒေဝါလီခံရပြီးနောက် 'ဘာမင်မာမ်'မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ရာ ထိုမြို့တွင်လည်း ထပ်မံ၍ ဒေဝါလီခံရန်

ရုံးတော်သို့ ချဉ်းကပ်နေရသူဖြစ်သည်။

"ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တွေ့မိကြတာ တော်တော်ကြာသွားပြီနော်" နှစ်ဦးသား ကုလားထိုင်တစ်လုံးစီတွင် ထိုင်လိုက်ရင်း ရသက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

"ဟုတ်ပါတယ်"

ဒင်နရီက စကားဆက်၍ မပြောသဖြင့် တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် လွှမ်းမိုး၍သွား၏။ ထိုနောက် သူတို့နှစ်ဦးလုံး အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့စွာ အခန်းပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေလိုက်ကြသည်။ ထိုအချိန်သည် ဒင်နရီအတွက် ကြိုတင်စီစဉ်ထားသော သူ၏အကြံအစည်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဘွင်းဘွင်းဖွင့်၍ပြောရန် အခါအခွင့်သင့်နေသည့်အတိုင်း ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်လေသည်။

"ကျွန်တော် မစ္စအပ်ဆီက အိမ်လခတောင်းရအောင် လာတာပါ" ဒင်နရီသည် ဤသို့ပြောရင်း ရသ၏မျက်လုံးများကို စူးစိုက်၍ ကြည့်လိုက်၏။

"လခ..."

ရသက သူမ၏တစ်သက်တာတွင် လခဆိုသည့် စကားကို တစ်ခါမျှ မကြားဖူးလေဟန်ဖြင့် တအံ့တဩ အာမေဒိုတ်သံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်..."

"ဘာလခလဲ..."

"ခင်ဗျားလခပေါ့..."

"ကျွန်မလခ...ဟုတ်လား" ရသက ညည်းတွားသံဖြင့် ပြော

လိုက်ရင်း “ကျွန်မလခနဲ့ ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လိုတုံး”ဟု မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။ ဤသို့မေးလိုက်ခြင်းမှာ “ကျုပ်လခနဲ့ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လိုလဲ ကောင်ကလေးရယ်”ဟုသော အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်နေပေသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ အိမ်လခ ကောက်ခံသူတစ်ယောက် ဆိုတာကို ခင်ဗျား သိပြီး ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ မစ္စတာဟာ ဘတ်ကဲလ်ဗတ်က သူ့ပိုင်ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ကြည့်ရှုစီစဉ်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို လွှဲအပ်ထားပါတယ်။ သူက ဘယ်အိမ်လခကိုမှ မကျန်အောင် ကောက်ခံရမယ်လို့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ညွှန်ကြားထားပါတယ်”

ဒင်နရီက လေ့ရှိကြီးဆက်၍ ရှင်းပြလိုက်သော်လည်း ရသီထံမှ ပြန်လှန်စကားပြောသံ ထွက်မလာခဲ့ပေ။

“ကျွန်တော် စာရင်းစာအုပ်ကို ကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်” ဒင်နရီက သူ့ဟာသူ အခွန်တက်၍ ပြောရင်း အိတ်ထဲမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်ကာ...

“ခင်ဗျား ငါးကွာတာအတွက် ပေါင်သုံးဆယ် ပေးရဦးမယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

သူသည် စာရင်းစာအုပ်ကို မကြည့်ဘဲ ရသီထံမှ မည်မျှ ရစရာ ရှိသည်ကို ပြောနိုင်သော်လည်း စာအုပ်ကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် မိမိ၏ စိတ်ကို ရဲဆေးတင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရသီသည် ဒင်နရီ၏စကားကို ကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဟားတိုက်၍ ရယ်လိုက်လေရာ ထိုသို့ ပြုံးရယ်ခြင်းသည်ပင် သူမ၏မျက်နှာကို ပို၍ လှပအောင် ပြုလုပ်ပေးသလို ဖြစ်နေလေသည်။ သူမ၏ လှပသော အပြုံးသည် လောကကြီးအလယ်တွင် စိတ်ပူပင်စရာ တစ်ကွက်မျှ မရှိကြောင်း

ပော်ပြရာ ရောက်ပေသည်။ ဒင်နရီကလည်း သတိထား၍ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဒီကိစ္စဟာ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတစ်ရပ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်”ဟု ပြောလိုက်သည်။

“မစ္စတာဟာဘတ်ကဲလ်ဗတ်ကလည်း ဒီလိုပဲ သဘောထားတာပဲ မဟုတ်လား။ သူ့အကြောင်းစုံကို ရှင် အားလုံး သိပြီးဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်”

“ကျွန်တော် သူ့အကြောင်း ဘာမှမသိသေးပါဘူး။ သူဟာ ပစ္စည်းဥစ္စာ တော်တော်ပိုင်ဆိုင်ပြီး ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် တာဝန်ယူနေရတယ်ဆိုတာလောက်ပဲ သိပါတယ်”

ဒင်နရီက ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ ရသီ၏ အသံသည် ရုတ်တရက်ချက်ချင်းပင် ပြင်းထန်စူးရှသော လေသံသို့ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ ခပ်စောစောက ဟားတိုက်၍ ရယ်လိုက်သူမှာ ၎င်းပင် ဖြစ်သည်ဟု ပြော၍ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် လေသံပြောင်းသွားခဲ့လေသည်။

“ကျွန်မ မစ္စတာဟာဘတ်ကဲလ်ဗတ်အကြောင်း ပြောပြပါမယ်” ရသီက ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ တစ်လုံးချင်း ပြောပြနေလေသည်။

“မစ္စတာဟာဘတ်ကဲလ်ဗတ်ဟာ ကျွန်မကို ပိုးပန်းချင်တာနဲ့ သူ့အိမ်လခကို ရမယ်ရှာပြီး ကျွန်မဆီကို မကြာခဏ လာလည်ပါတယ်။ တစ်ကြိမ်တော့ ကျွန်မကို သူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ပြောပါရော”

“တကယ်ပဲလားခင်ဗျာ”

ဒင်နရီက အမှန်ပင် အံ့ဩသွားသဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်...တကယ်ပဲ”

ရသံက မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“မိန်းကလေးဆိုတာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေမှာ ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ် ချက်ချေ့ မလွယ်ပါဘူး။ တကယ်လည်း မလွယ်ပါဘူး”

သူမက စကားကို လေးနက်စေရန် ထပ်ဆင့်၍ ပြော၏။

“ဟုတ်တာပေါ့ခင်ဗျာ”

ဒင်နရီက ထောက်ခံလိုက်ရင်း လူ့ဘဝအတွေ့အကြုံနှင့် လူများ နှစ် သဘာဝမှာ ထပ်တူလာ၍ အံ့ကျဖြစ်နေသည်ကို စဉ်းစားမိလိုက် လေသည်။

ရသံက သူမ၏စကားကို ဆက်ပြန်၏။

“နောက်ဆုံးအကြိမ်မှာ ကျွန်မက သူ့စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမှုကို လက်မခံနိုင်ပါဘူးလို့ ငြင်းလိုက်တော့ မစ္စတာဟာဘတ်ကဲလ်ဗတ်ဟာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်လို့ မဆက်ဆံတော့ဘဲနဲ့ အင်မတန် ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြုမူပါတယ်။ သူ ဘယ်လောက်ရိုင်းစိုင်းတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မပြောတော့ပါဘူး။ ကျွန်မ ရှင်သီရံကလေးလောက်ပဲ ပြော ပြတာပါ။ အတိုချုပ်ပြောရမယ်ဆိုရင် သူ့အပြုအမူဟာ အင်မတန် ရိုင်းပျံ့တဲ့ ဆက်ဆံရေး ဖြစ်ပါတယ်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီကိစ္စတွေကို ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး မစ္စတာမချင်း”

ရသံ၏ မျက်လုံးများသည် မိမိအား ခြောက်လှန့်နေသည်ဟု ဒင်နရီက ထင်မြင်လာသည်။ သူမသည် စကားကို ဆက်၍ ပြော ပြန်၏။

“ဒါကြောင့် မစ္စတာဟာဘတ်ကဲလ်ဗတ်ကို ဒဏ်ခတ်ရမယ်လို့

ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သူ့ကို ကျွန်မ ဒီအိမ်က ပြောင်းရွှေ့ တော့မယ်ဆိုပြီး နို့တစ်ပေးမလို့ စိတ်ကူးမိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မပေးခဲ့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် မစ္စတာဟာဘတ်ကဲလ်ဗတ် က လူကြီးလူကောင်း မပီသတာနဲ့ ကျွန်မ အိမ်ပြောင်းပေးရမယ် ဆိုတာ သဘာဝမကျလို့ပဲဖြစ်တယ်။ ကျွန်မတော့ သူ့အိမ်လခကို မပေးဘူး။ ဒီလို မပေးဘဲနေရင် သူ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ စောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ်။ ခုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဘာမှမလုပ်ရဲလို့ ရှင်ကို ပိုက်ဆံပေးငှားပြီး ဒီညစ်ပတ်တဲ့လုပ်ငန်းကို လုပ်ခိုင်းတာပဲမဟုတ်လား”

“သိပ်ကောင်းကြတာပေါ့လေ။ သိပ်ပြီးကောင်းကြတဲ့လူတွေ ပေါ့လေ။ ကဲ...ကျွန်မ ဒီအိမ်လခ မပေးရင် ရှင်တို့ ဘာလုပ်ကြ မလဲ...”

သူမသည် ခေါင်းကို မတ်မတ်ထုလိုက်ပြီး ရန်တွေ့တော့မည့် အမူအရာဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ တရားဥပဒေအတိုင်းပဲ လုပ်ရတာပေါ့ဗျာ”

ဒင်နရီက နှစ်သက်ဖွယ် ပြုံးရင်း ပြောလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် ကောင်းပါပြီရှင် မစ္စတာဟာဘတ်ကဲလ်ဗတ်လိုလူနဲ့ တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ညာဏ်တည်း လုပ်မယ်ဆိုရင် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကိစ္စကို ရှင် တာဝန်ယူရမှာပဲ။ ကျွန်မအတွက်တော့ ဘာမှ မထူးခြား ပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် အကြေမပေးနိုင်သည့်တိုင်အောင် အချို့အဝက် ခွဲပေးဖို့ရော မလွယ်ဘူးလားခင်ဗျာ”

ဒင်နရီက ယခင်ထက်ပို၍ သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာ ပြောလိုက်သည်

ကို...

“မလွယ်ကူဘူး ဟုတ်လား။ လွယ်ကူလိုက်သမှ ဟိုဘက် နှစ်ဘူတာတောင် လွန်သေးတယ်။ ဂရုမစိုက်လို့ မပေးဘဲ တမင် နေတာ။ ကျွန်မကို အတင်းအကျပ်လုပ်လို့ မတတ်သာမှပဲ ပေးမယ်။ မခွတာဟာဘတ်ကလ်ဇတ်ကို သူ အတတ်နိုင်ဆုံး အဆိုးတကာ အဆိုးဆုံးကို လုပ်ပါစေ။ အဲဒီတော့မှပဲ ပေးတော့မယ်။ ဒီလို မလုပ်သမျှ ပေးကို မပေးဘူး။ သူ့အကြောင်းကို မကြင်ခင် တစ်မြို့ လုံး ကြားရပါလိမ့်မယ်”

ရယ်အပ်၏ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပြောဆိုခြင်းကို ဒင်နရီသည် ဂရုမစိုက်ဘဲ အေးဆေးသော အမူအရာဖြင့် ရယ်သွမ်းသွေးလိုက် သည်။

“ဒါဟာ ခင်ဗျားရဲ့ နောက်ဆုံးစကားပဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဒီအတိုင်းပဲ”

ဒင်နရီသည် ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရင်း...

“ကျွန်တော့်အတွက် အလွယ်ကူဆုံး အလုပ်ကတော့ မနက်ဖြန် မနက်စောစောမှာ ဘိလစ်စာရေးတစ်ယောက် လွှတ်လိုက်ရုံပါပဲ”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်အတွက် အလွယ်ကူ ဆုံးကတော့ ပန်းစည်းတစ်စည်း ပို့လိုက်ရုံပါပဲဟူသော စကားကို လွယ်လွယ်ပြောသကဲ့သို့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အား အိမ်မှ မောင်း ထုတ်ရန် ဘိလစ်စာရေးတစ်ယောက် လွှတ်လိုက်မည့်ကိစ္စကို တုန်လှုပ် ခြင်းမရှိဘဲ ပြောနိုင်သူဖြစ်သည်။

အခြားတစ်ဦးတစ်ယောက်သာဖြစ်လျှင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်

အား ယင်းသို့ပြောရခြင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပြီး မလွဲမရှောင် သာ၍ ပြောရခြင်းကို ခွင့်လွှတ်ရင် ကောင်းပန်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် အိမ်လခ ကောက်ခံသူနှင့် အထွေထွေ ကိုယ်စားလှယ်ကြီး ဒင်နရီ မှာမှကား ဤသို့ပြောဆိုမည်မျိုး မဟုတ်ပေ။

ဒင်နရီကိုယ်ထဲတွင် စိတ်သဘောထား အမျိုးမျိုး ပါဝင်လျက် ရှိသည်။ အခက်အခဲ အကျဉ်းအကျပ် အခြေအနေမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရ သော အချိန်အခါတွင် ဒင်နရီသည် သူ၏ ဆန့်ကျင်ဘက် စိတ် သဘောထား နှစ်မျိုးကို ပေါင်းစပ်ရောနှောမသွားစေရန် ထိန်းပေးနိုင် သော သတ္တိရှိသူ ဖြစ်သည်။

ရယ်အပ်က ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ သူမသည် မျက်လွှာကို ချလိုက်ကာ ဒင်နရီအား မျက်လွှာအောက်မှ ပြန်လည်အက်ခတ်လိုက် လေသည်။ ထိုနောက် အပြုံးပန်းကလေး ပွင့်သည်။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်း အစုံမှ ဖြည်းညင်းစွာ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

“ရှင် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ အခုပဲသိလိုက်ပါပြီ”

စောစောက ရန်တွေ့သလို ခပ်ရမ်းရမ်း ပြောလိုက်သော လေသံများ လုံးဝမပါတော့ဘဲ တီးတိုးညင်သာသော စကားသံများသာ ကြားရလေသည်။

ကျွန်မကလည်း ဒီလောက်အထိ ဖြစ်အောင်တော့ မနေပါဘူး။ ရှင် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုတာ သိချင်တာနဲ့ ပြောမိတာပါ။ ဒါထက် ရှင် မနက်ဖြန် မွန်းလွဲပိုင်းမှာ မလာနိုင်ဘူးလား။ အခုဆိုရင် ဘဏ် တိုက် ပိတ်နေတော့မှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် လာနိုင်ပါတယ်။ ဘယ်အချိန်လောက်

လာရမှာလဲ ခင်ဗျာ”

“အို...အချိန်မရွေး လာနိုင်ပါတယ်။ ညနေ လေးနာရီလောက် လာမယ်ဆိုရင်တော့ အိမ်လခအပြင် ရှင့်ကိုပါ လက်ဖက်ရည် တိုက် ပါဦးမယ်”

ရုသ်သည် ခေတ္တမျှ နားလိုက်ပြီး...

“ရှင့်အဖို့တော့ အလုပ်ဟာ အလုပ်ပဲဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ အလုပ်ကို အလုပ်နဲ့တူအောင် လုပ်ရမယ်ဆိုတာ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင် အင်မတန်မြတ်နိုးတဲ့ မစ္စတာဟာဘတ်ကဲလ်ဗတ် အကြောင်းကို အမှန်အတိုင်း ဖောက်သည်ချလိုက်ရလို့ ကျွန်မ ဝမ်းသာ မိပါတယ်”

ဒင်နရီသည် မိမိအိမ်သို့ လမ်းလျှောက်၍ ပြန်လာခဲ့ရင်း ‘မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖျာ’ဆိုသည့် စကားကို စဉ်းစားမိကာ ‘ယောက်ျား မာယာ သူတို့ထက်သာ’ဟူသော စကားပုံလက်သစ်ဖြင့် မိမိက အနိုင်ယူခဲ့ပုံကို ပြန်လှန်တွေးတော ငေးမောနေမိလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ညနေတွင် ဒင်နရီသည် ရုသ်အပ်ထံသို့ ရောက် ရှိလာသည်။ သူသည် နွေရာသီဝတ် ဝတ်နံ့သစ်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ရုသ်အပ်မှာ မွမ်းမံခြယ်လှယ်ထားသော အဝတ်အစားများဖြင့် ဆင်မြန်းထားလေသည်။ သူမ၏ ရုပ်ရည်သည် ထင်ရှားပေါ်လွင်၍ ညို့ဓာတ်ပါသော တပ်မက်စဖွယ် မိန်းမငယ် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယခုအချိန်အခါ၌ မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေကာ သူမ၏အသံမှာ လည်း အားပျောလျက် တိုးလျှိုးတောင်းပန်သော လေသံမျိုး ဖြစ်နေ သည်။

ရုသ်သည် ဒင်နရီအား မနေ့ကကဲ့သို့ အကသင်ခန်းမကြီးအတွင်း သို့ ခေါ်မသွားဘဲ အခန်းငယ်ကလေးတစ်ခုသို့ ခေါ်ယူခဲ့လေသည်။ အခန်းထောင့် တစ်နေရာတွင် စာရေးခုံတစ်ခုရှိပြီး အခန်းအလယ် တွင် စားပွဲငယ်တစ်ခုရှိကာ ၎င်းအပေါ်တွင် လက်ဖက်ရည်ပန်းတစ်ချပ် ရှိသည်။ ရုသ်သည် ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင် ညင်သာစွာ ထိုင်လိုက်သဖြင့် ဒင်နရီလည်း အခြားကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် နေရာ ယူလိုက်လေသည်။

သူသည် စိတ်တွင်းက ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေသော်လည်း အခြေ အနေကို ကျေနပ်နေမိလေသည်။ အိမ်လခ ကောက်ခံသည့် နေရာ တိုင်းတွင် ဤကဲ့သို့ အေးအေးဆေးဆေး သာသာယာယာနှင့် ဤ ပတ်ဝန်းကျင်မျိုးတွင် ကောက်ခံရပါက ကောင်းလေစွဟု တောင့်တ မိသည်။ ထို့ပြင် မည်သူ၏အမိန့်ကိုမျှ နာခံရန် မလိုဘဲ မိမိသဘော အလျောက် လွတ်လပ်စွာ သွားလာလှုပ်ရှားမှု ပြုနိုင်သော ဤလုပ်ငန်း ကိုလည်း ကျေနပ် နှစ်သိမ့်မိလေသည်။ တစ်နေ့ နို့တစ်ပေးရုံဖြင့် ညနေလေးနာရီအချိန်တွင် လက်ဖက်ရည်သောက် ကြွရောက်ရန် ဖိတ်ကြားခြင်းခံရသူမျိုးမှာ ဘာစလေမြို့တွင် အနည်းငယ်သာရှိသည်။ ထို့ပြင် တစ်ရာလျှင် ငါးပေါင်နှုန်းဖြင့် ငွေပေါင်သုံးဆယ်ပေါ်တွင် သျှိုလင်သုံးဆယ် ကော်မရှင်ရဦးမည်ဖြစ်ရာ ဤအိမ်၌ တစ်နာရီကြာ အောင် အချိန်ဖြုန်းနေခဲ့သော် မိမိသည် တစ်မိနစ်လျှင် တစ်ပဲနိ ရရှိနေသည်ဟု တွက်ယူနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ ဤကား စီးပွားရေး သမားတစ်ယောက်၏ ဘဝတွင် အကောင်းဆုံးအချိန်အခါ ဖြစ်ပေ သည်။

ဒင်နရီသည် အတွေးရေယဉ်ကြောတွင် မျောနေရာမှ ရသံအား သတိထားကြည့်လိုက်ရာ လက်ဖက်ရည်ပျော်နေသော သူမ၏ လက်များသည် အလုပ်များလျက်ရှိသည်ကို မြင်ရလေသည်။

သူမွေးဖွားလာသည်မှာ 'ဘရောက်ဟမ်းလမ်း'ထဲမှ အမျိုးသမီးများအတွက် မဟုတ်ဘဲ ဤသို့သော ရွှေချင်စဖွယ် လုံမငယ်တို့အတွက်သာ ဖြစ်သည်ဟု ဒင်နရီက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် အသိအမှတ်ပြုလိုက်၏။ သူသည် ယခင်က 'ဘဝ'အကြောင်းကို ကောင်းစွာမသိခဲ့ပေ။ ယခု ရသံအပ်နှင့် တွေ့တော့မှပင် 'ဘဝ'ကို နားလည်လာပြီဟု မှတ်ချက်ချလိုက်မိလေသည်။

သူသည် ကြီးပွားတိုးတက်ရန် အလားအလာရှိသော လူငယ်တစ်ဦးအနေဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဖိုးစွဲတစ်ယောက်၏ ရှိအပ်သော အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံသူတစ်ယောက် အနေဖြင့်လည်းကောင်း၊ တောင်ကုန်းသား အားကစားကလပ်၏ အသင်းသားတစ်ဦးအနေဖြင့်လည်းကောင်း ဘာစလေမြို့၏ လူကုတ် အမျိုးသမီးလောကအတွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ခဲ့ဖူးခြင်း အလျဉ်းပင်မရှိခဲ့ပေ။

မိမိ၏ အမူအရာများကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာနှင့် ဆက်ဆံရလောက်အောင် မည်သည့်လူကုတ် အသိုင်းအဝိုင်းကမှ ၎င်းတို့၏ အိမ်ဂေဟာများသို့ မိမိအား ဖိတ်မန္တ ကပြခြင်းခံရသည် မရှိခဲ့ပေ။ သူသည် ကလပ်နှင့် လမ်းပေါ်၌သာ အကျွမ်းတဝင် ဆက်ဆံပြောဆိုခြင်းခံရသူ လူစားမျိုးအဖြစ်ဖြင့် ရှိနေပေသေးသည်။ သူ့မိခင်မှာ 'ခဝါသည်မ' ဖြစ်နေသောကြောင့်လည်းကောင်း သူသည် ဘရောက်ဟမ်းလမ်း၌ မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့သူဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ သူ၏ဆင်းရဲ

နွမ်းပါးမှုကြောင့်လည်းကောင်း မိမိအား ဂုဏ်ကြီးရှင် အသိုင်းအဝိုင်းသို့ ဖိတ်ကြားခြင်း ကင်းမဲ့ခဲ့သည်ဟု ဒင်နရီက ယူဆသည်။

သူသည် အိုမင်းမစွမ်းရှိသော မုဆိုးမကြီးအား အိမ်တစ်ဆောင်လုံးကို စွန့်ကြဲပေးကမ်းခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ အသိမိတ်ဆွေများအား မိမိ၏ စီးပွားရေးမှာ အောင်မြင်လျက်ရှိ၍ တစ်စထက်တစ်ဆ တိုးတက်ကြီးပွားရန် အားသွန်ကြီးပမ်းလျက်ရှိကြောင်းကိုလည်း အသိပေးထားပြီး ဖြစ်သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူသည် အကောင်းစား ဝတ်စုံများကို လဲဝတ်၍ စတိုင်ထုတ်ပြခြင်း မှတစ်ပါး မိမိတွင် သုံးဖြန်းရန် ငွေများရှိနေကြောင်း ထင်ရှားစွာ ပြသနိုင်ခြင်း မရှိသေးပေ။

သူသည် စက်ရုံအလုပ်ရုံပိုင်ရှင်ကြီးများနှင့် ပြိုင်နိုင်ရန် မဆိုထားဘိ ၎င်းတို့၏ သားသမီးများနှင့်ပင် ငွေကြေးသုံးစွဲခြင်း ပြုရာ၌ မတုပနိုင်သေးပေ။

ဒင်နရီ၏ဝင်ငွေဖြင့် အများဆုံး တတ်နိုင်သည့် အလုပ်မှာ ခေါက်ရိုးမကျိုးသော ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ဆင်နိုင်ရုံမျှသာ ရှိလေသည်။

သို့ဖြစ်၍ အကသင်ဆရာမ ရသံအပ်က ဒင်နရီအား ဖိတ်ခေါ်ခြင်းသည် သူ့အဖို့ ဘာစလေမြို့၏ တံတိုင်းနောက်ကွယ်တွင် ပုန်းအောင်းနေသော တောက်ပြောင်ခမ်းနားသည့် လူယဉ်ကျေးတို့၏ အသိုင်းအဝိုင်းထဲသို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ရှိလာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ 'သကြားထည့်ဦးမလား' ရသံက သကြားခွက်ကို ကိုင်ရင်း မေးလိုက်၏။

ဒင်နရီအား ယခင်က မည်သူကမျှ ဤသို့ မေးခဲ့ဖူးသည် မရှိ၊ သူ့ မိခင်ကိုယ်တိုင်ကပင်လျှင် တစ်ခါတစ်ရံ မမေးစဖူး၊ သူ့မိခင် သည် သကြားသုံးစွန်းထည့်မှ ဒင်နရီ ကြိုက်မှန်း သိသော်လည်း နှစ်စွန်းထက်ပို၍ မည်သည့်အခါကမှ မထည့်ပေးခဲ့ပေ။

တိုးလျှိုးတောင်းပန်သည့် အားပျော့သော လေသံကလေးဖြင့် 'သကြား'ဟု ပြောလိုက်ပုံမှာ ထူးခြားလှသည့်အလျောက် ဒင်နရီအဖို့ မည်သို့ အနက်အဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူရမည်ကို စဉ်းစားမရအောင် ဘဝင်ခုန်ကာ ရင်တုန်မိလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“နောက်တစ်စွန်း ယူပါဦးလား”

နောက်တစ်စွန်း ထည့်ပေးသည့် သကြားမှာ ပို၍ အရသာ ထူးကဲလှသည်ဟု ထင်သည်။

“ချစ်တမ်းကစားတယ်လို့ သူများတွေ ပြောကြတာ ဒါမျိုးပဲ ထင်ပါရဲ့” ဒင်နရီက စိတ်ထဲ၌ တွေးနေမိသည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် ထိုအခိုက်အတန့်ကလေး၌ပင် ဒင်နရီသည် အိမ် ထောင်ပြုလိုစိတ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။ ထိုစိတ်ကူးသည် ရယ်ဖွယ် ကောင်းသော၊ ကလေးဆန်သော၊ ချွေးဖိုက်သော ဆန္ဒတစ်ခု ဖြစ်သော်လည်း သူ့ခေါင်းထဲမှ မထွက်တော့ဘဲ စူးဝင်၍ နေလေတော့ သည်။

လှပချောမွေ့ မနောတွေ့စရာဖြစ်သော လုံမငယ်တစ်ဦးကို အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် ရွေးချယ်ပြီးနောက် အေးချမ်းငြိမ်သက်သော တစ်ခုသော နေ့လယ်ခင်း လက်ဖက်ရည်ပွဲတွင် ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးတို့

ရွှင်ဖြူစွာ ရှိကြပုံကို စိတ်အာရုံတွင် ဝင်စားနေမိလေသည်။

အိမ်ထောင်ရေးလောကတွင် စိတ်ပါဝင်စားအောင် ပြုလုပ်ပေး ခဲ့သူမှာ ရသံပင်ဖြစ်သည်။ သူမသည် ဒင်နရီ စိတ်အာရုံအတွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသော ထွန်းလင်းတောက်ပသည့် ရောင်ခြည် သစ် ဖြစ်သည်။ သူမလေသံ ပြောင်းလဲသွားခြင်းသည် ဒင်နရီအား စိတ်ကူးယဉ်မှုကို အတွေးနယ်ချဲ့စေသည်။ ရသံသည် သူ့အဖို့ မိန်းမပီသလှသော၊ ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ပါသော ချစ်စရာ အမျိုးသမီး ဖြစ်ရုံသာမက သူမသည် ၎င်း၏ ဝမ်းရေးကိုပင် မိန်းမတို့ တတ်အပ် သည့် အတတ်ပညာဖြင့် ထိန်းကျောင်းနိုင်သူ မဟုတ်ပါလား။ ‘ရသံ’ လို့ မိန်းမမျိုးကိုသာ ရမည်ဆိုလျှင် အတင်းတိုက်တွန်းမနေရဘဲနှင့် နှစ်ခြိုက်ပျော်ရွှင်စွာ လက်ခံမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဒင်နရီ၏ စိတ်ကူးယဉ်မှုကို ရသံ စကားသံက ရုတ်တရက် ဖြိုခွင်းလိုက်၏။

“ရှင်...ဟိုအိမ်ကို ဒေါ်ဟာလင်းကို ပေးလိုက်တာ ဘယ်လို အကြောင်းများရှိလို့လဲ”

“အို...နောက်ရင်းပြောရင်းနဲ့ ပေးလိုက်တာပါ။ ဒီအဘွားကြီး ကို ပေးလိုက်တော့မယ်လို့ ပြုန်းခနဲ စိတ်ကူးရတာနဲ့ တစ်ခါတည်း ပေးလိုက်တာပဲ” ရသံက ဦးခေါင်းကို ခါလိုက်ရင်း “တော်တော် ထူးဆန်းတဲ့ ကလေးပဲ”ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် နှစ်ဦး သား တိတ်ဆိတ်၍သွားကြပြန်၏။ ရသံက သနားကြင်နာသော အမူအရာဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်ကို ဒင်နရီက မိမိတို့နှစ်ဦးမှာ တစ်ဦးကို တစ်ဦး နက်နဲစွာ နားလည်မှု ရှိကြပါတကားဟု တွေးမိလိုက်သည်။

“အဲဒီဘူးထဲမှာ စီးကရက်ရှိတယ်”

ရုသ်က ဒင်နရီအား ပြောလိုက်သည်။ ယခုအထိ သူ အခန်းထဲသို့ ရောက်နေခဲ့သည်မှာ နာရီဝက် ပြည့်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ဆေးလိပ်သောက်ရင် ကိစ္စမရှိပါဘူးနော်”

ဒင်နရီက ပြောရင်း ဆေးလိပ်ငွေများကို ညင်သာစွာ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရော ဆေးလိပ်သောက်သလား”

“သောက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူမြင်ကွင်းမှာတော့ မသောက်ပါဘူး”

ထိုခေတ် ထိုအချိန်မှာ လူမြင်ကွင်း၌ အမျိုးသမီးများ ဆေးလိပ်သောက်ရန် ရှက်ကြောက်နေကြသော အခါသမယ ဖြစ်ပေသည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်မှမပြောပါဘူး စိတ်ချပါ”

ဒင်နရီက စီးကရက်ဘူးကို သူမဆီသို့ တွန်းပို့လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ရုသ်က ဆေးလိပ်သောက်ခြင်း မပြုပေ။

“ဆေးလိပ်သောက်တဲ့အတွက် ကျွန်မမှာ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သိပ်ပြီး နေမကောင်းလှဘူး၊ ခေါင်းသိပ်ကိုက်တာပဲ”

“ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်တယ်”

ဒင်နရီက သူနှင့်ဆိုင်သလို ပြောလိုက်၏။

“ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေတယ် ဟုတ်လား”

သူမက ဒင်နရီ၏ စကားလုံးကိုပင် ထပ်၍ပြောလိုက်၏။

“ရှင် ကျွန်မကို ဒီနေ့မနက်က မြင်စေချင်တယ်။ အို...ကျွန်မရဲ့

အသေးအဖွဲ့ကိစ္စကလေးတစ်ခုကို မပြောကြစို့နဲ့လား။ လက်ဖက်ရည်သောက်လိုက်ရင် ကျွန်မ နေကောင်းသွားလိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့”

ကြောက်ခမန်းလီလီ ခေါင်းကိုက်နေခြင်းပင်။ ဘာမျှမဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်နိုင်စွမ်းသော အမျိုးသမီးများ၏ ဆန်းကြယ်သည့် ထိန်းသိမ်းနိုင်မှုကို ဒင်နရီက အံ့ဩချီးမွမ်းမိလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံဆိုသလို သူခေါင်းကိုက်သောအခါ သူသည် ဘာကိုမျှ မပြောနိုင်၊ ဘာကိုမျှ စဉ်းစားမနေနိုင်ဘဲ လောကကြီးတစ်ခုလုံးတွင် သူ့ဝေဒနာအကြီးဆုံးဟုသာ ထင်မှတ်မိခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ရုသ်မှာမူကား အကြီးအကျယ် ခေါင်းကိုက်နေသည်ကို ဘာမျှ မဖြစ်သလို နေနိုင်ခဲ့ပေသည်။ ယခု နာရီဝက်ကျော်ကျော် ကြာသည့် တိုင်အောင် ခေါင်းကိုက်သည်ကို တစ်ကြိမ်မျှ ညည်းညူပြောဆိုခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ သူမသည် ကုလားထိုင်တွင် လှဲ၍ ထိုင်ကာ မျက်စိကို ခုံမှိတ်ထားလျက်ရှိသည်။

ဒင်နရီက ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ သူထွက်သွားရကောင်းမလား၊ ထွက်သွားပြန်လျှင်လည်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အား ဤသို့သော အခြေအနေတွင် တစ်ဦးတည်း ထားခဲ့ခြင်းမှာ ယောက်ျားပီသရာ ကျပါမည်လားဟုသော အတွေးများက သူ့အား ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်နေကြသည်။

ရုသ်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်သူဖြစ်ပြီး အခိုင်းအစထားရှိခြင်းမပြုပေ။ သန့်ရှင်းရေးတွင် ကူညီသော အမျိုးသမီးမှာလည်း တစ်ခါတစ်ရံမှသာ လာလေ့ရှိသည်။

“ခင်ဗျား အိပ်ရာထဲမှာ လှဲနေရင် ပိုကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဒင်နရီက ဩဇာပေးသော လေသံမျိုးဖြင့် အကြံပေး၏။

“ခင်ဗျား လှဲနေတာက ပိုကောင်းလိမ့်မယ်။ ဒီလိုလုပ်မှပဲ သက်သာလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဒင်နရီသည် ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံသော ဦးလေးတစ်ယောက်လို ရသံအား ပြောလိုက်လေသည်။

“အို...မဟုတ်သေးပါဘူး”

ရသံက ဒင်နရီ၏စကားကို ယုံကြည်မှုမရှိသလို ပြောလိုက်၏။

“နောက်ပြီး ကျွန်မဆီက ဘာမှမရသေးဘဲနဲ့ ရှင် ပြန်လို့ဖြစ်ပါ့မလား”

“အို...ဒါအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါနဲ့”

ဤစကားလုံးများသည် ဒင်နရီ၏ လျှာဖျားမှ ထွက်သွားတော့ မလို ဖြစ်သွား၏။ သို့ရာတွင် ထိုစကားလုံးများ ထွက်မသွားရအောင် မိမိကိုယ်ကို ဟန့်တားလိုက်လေသည်။ သူ့တွင် လူသာမန်တို့၏ စဉ်းစားဉာဏ်မျိုးတော့ ရှိသေးသည်။ အိမ်လူအကြောင်းကို ဘယ်လို လုပ်ပြီး ပြောရပါမလဲဟု ဝေခွဲမရဖြစ်နေချိန်တွင် ရသံက စတင်၍ ထုတ်ပြောလိုက်ခြင်းဖြင့် သူ့အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းပေးရာ ရောက်နေ ပေသည်။

ရသံက လက်မောင်းကို ဆန့်တန်းလိုက်ပြီး စားပွဲကလေးပေါ် တွင်ရှိသော လက်ဆွဲခြင်းထဲမှ သော့တွဲကလေးတစ်ခုကို ကောက်ယူ လိုက်လေသည်။

“ရှင်...ဟိုစားပွဲက အံ့ဆွဲကို သော့နဲ့ဖွင့်ပေးပါလား။ ရှင်လူ အဖိုးတန်ကြီး မစွတာဟာဘတ်ကဲလ်ဗတ်ရဲ့ တစ်ကွာတားစီအတွက်

အိမ်လူခဏကို ကျွန်မအံ့ဆွဲထဲမှာ ထည့်ထားပါတယ်။ ဟောဒီသော့နဲ့ ဖွင့်ပါ”

သူမသည် ဖွင့်မည့်သော့ကို ကိုင်ရင်း သော့တွဲတစ်ခုလုံးကို ဒင်နရီအား ပေးလိုက်သည်။ ထိုနောက် သူမသည် လှုပ်ရှားမှု ပြုလိုက် ရသံဖြင့် အားအင်ကုန်ခန်းသွားသလို ကုလားထိုင်တွင် ပြန်၍ လဲချ လိုက်လေသည်။

“သော့ကို သော့ခလောက်ထဲမှာ ခပ်ပြင်းပြင်းကလေး လှည့် လိုက်ပါ။ ဒါမှ ဖွင့်လို့ရမယ်”

ဒင်နရီက သော့ခလောက်ကို ဖွင့်ရန် ကြိုးစားနေခိုက် ရသံက မျော့တော့သောလေသံဖြင့် ညွှန်ကြားနေသည်။ သူမပြောသည့်အတိုင်း ဒင်နရီက သော့ကို ခပ်ပြင်းပြင်းကလေး လှည့်လိုက်၏။

“အံ့ဆွဲလက်ယာဘက်မှာ အိတ်ကလေးတစ်လုံး တွေ့လိမ့်မယ်” ရသံက ဆက်၍ ညွှန်ကြားနေ၏။

သော့ခလောက်ကို ဖွင့်စက ထစ်ခဲနေ၏။ ယခုသော် သော့ ကလေးများ တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် ချာချာလည်လျက် ရှိနေသော်လည်း သော့ခလောက်က ပွင့်လာခြင်း မရှိပေ။

“ဒီသော့ခလောက် ပွင့်မယ်မထင်ပါဘူး”

ဒင်နရီက စိတ်ခပ်လေးလေးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“အို...ရပါတယ်။ ဒီနေ့မနက်တောင်မှ ကျွန်မ ဖွင့်ကြည့်တာ လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖွင့်ရတာ နည်းနည်း တော့ ခက်တယ်”

သော့ကလေးမှာ တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် လည်၍သာနေသည်။

“ကျွန်မ လုပ်ပေးပါ့မယ်”

ရသံက ပင်ပန်းနွမ်းရိစ္ဆာ ပြောလိုက်သည်။

“အို...မဟုတ်တာ”

ဒင်နရီက ကန့်ကွက်သော်လည်း ရသံသည် အားတင်း၍ ယိမ်းယိုင်နေသော ခြေလှမ်းများကို ထိန်းကာ စားပွဲရှိရာသို့ လျှောက်လာပြီး သူ့ထံမှ သော့တွဲကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

ရသံသည် ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ကြည့်သော်လည်း သော့ခလောက်မှာ ပွင့်လာခြင်း မရှိသဖြင့် “သော့ခလောက်ထဲမှာ တစ်ခုခု ကျိုးသွားပြီ နဲ့တူတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကြောင့် ကျိုးသွားတာလားခင်ဗျာ”

“ရှင် တဆိတ်လောက် အော်လမ်းသောဆိုင်းကို သွားပေးပါလား။ သော့ပြင်ဆရာတစ်ယောက် မြန်မြန်လွှတ်ပေးပါလို့လည်း ပြောခဲ့ပါ”

ရသံက ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒီသော့ခလောက်ကို ဖွင့်ဖို့ သော့တူမရှိလို့ အခု သော့ပြင်ဆရာ မလွှတ်ပေးနိုင်ရင် မနက်စောစော လွှတ်ပေးပါလို့ ပြောပေးပါ။ သော့ခလောက်ကို ဖွင့်ပြီးလျှင်ပြီးချင်း ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရှင်ဆီကို လာပြီး အိမ်လခငွေကို ပေးပါမယ်။ နောက်ပြီး ရှင်တို့ရဲ့ လူအဖိုးတန်ကြီး မစ္စတာဟာဘတ်ကဲလ်ဗတ်ကိုလည်း နောက်တစ်ကွာတားဆိုရင် ကျွန်မ ပြောင်းသွားတော့မယ်ဆိုတာ နို့တစ်ပေးလိုက်ကြောင်းလည်း ပြောပြပါ”

“ကျွန်တော့်ဆီကို ဒုက္ခရှာပြီး လာမနေပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်

ဒီလာနိုင်ပါတယ်”

ရသံက ချီတံ့ချတံ့ ဝေခွဲဆုံးဖြတ်၍ မရသဖြင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသော အသံဖြင့် ‘ငှက်ဘိုင်’ဟု နှုတ်ဆက်စကား ဆိုလိုက်သည်။

ဒင်နရီသည် လောကီဘုံသားတစ်ယောက်အနေဖြင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့လှသော လက်ဖက်ရည်ပွဲသို့ တက်ရောက်ခဲ့ခြင်းမှာ အောင်မြင်ခဲ့သလား၊ သို့မဟုတ် အရေးရှုံးနိမ့်ခဲ့သလား ဆိုသည်ကို မိမိကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိလေသည်။

“အော်လမ်းကုမ္ပဏီကို ပြောဖို့ မမေ့ပါနဲ့”

ဒင်နရီသည် ရသံ၏ အမိန့်သံကို နာခံရင်း အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ရလေသည်။

(၂)

ဒင်နရီသည် ရသံထံမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီးနောက် နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသော ညနေခင်း တစ်ချိန်လုံးကို ‘တောင်ကုန်း’သာ အားကစားကလာပ်’၌ ကုန်လွန်စေခဲ့လေသည်။ သူ့မိခင် အိမ်တံခါးဝသို့ ဒင်နရီ ရောက်လာသောအချိန်မှာ နံနက်တစ်နာရီခန့်ပင် ရှိနေလေပြီ။ သူသည် အိမ်တံခါးကို ဖွင့်ရန် သော့တံကို သော့ပေါက်တွင် တပ်လိုက်သည့်ခဏ၌ ‘ဘရောက်ဟမ်လမ်း’ထိပ်ဘက်ဆီမှ ထူးဆန်းသော အသံတစ်ခုကို သတိပြုမိလိုက်လေသည်။ ထိုအသံသည် စိန်လုခံပန်းခြံအနီးမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပြီး နွေဦးည၏ ဝိုးတဝါး မီးရောင်အောက်တွင် ကြီးမားနက်မှောင်သော သဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် မိမိတို့

နေထိုင်ရာ 'ဘရောက်ဟမ်လမ်း'ဆင်ခြေလျှောဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားလျက်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုအရာကား 'ကုန်လှည်းကြီး'တစ်စီး ဖြစ်နေလေသည်။ သို့သော် ထူးဆန်းသည်မှာ ကုန်လှည်းကြီးအားဆွဲသည့် မြင်းများ မပါလာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကုန်လှည်းကြီးကို မောင်းနှင်သူသည် 'ဘရိတ်'များကို မိအောင် မပြုလုပ်ခဲ့သဖြင့် ကုန်လှည်းကြီးသည် ဘရိတ်ပြုတ်ကာ မောင်းသူမပါဘဲ အလိုအလျောက် လိမ့်ဆင်းလာခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကုန်လှည်းကြီးသည် ဒင်နရီရိရာဘက်သို့ နီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ ဘီးလိုမ့်သံများမှာ ဆူညံလျက်ရှိသည်။ သူသည် သော့ကို ပြန်၍ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး သူ့အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ အကျဉ်းအကျပ် အရေးတကြီးကိစ္စပေါ်လာလျှင် ဒင်နရီသည် အမြဲတမ်း ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ရှိသူဖြစ်သည်။ ဘရောက်ဟမ်လမ်း၏ အောက်ဘက်တွင် ဆင်ခြေလျှောဖြစ်၍ နိမ့်လျက်ရှိနေရာ ကုန်လှည်းကြီး၏ ချွန်ထက်သော ထောင့်စွန်းများသည် လမ်းအောက်ပိုင်း၌ နေထိုင်ကြသော လူများကို အကြီးအကျယ် အန္တရာယ်ပြုတော့မည်မှာ များစွာ သေချာလှပေသည်။

ကုန်လှည်းကြီးသည် ဒင်နရီအနီးမှ ကပ်၍ ဖြတ်ကျော်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်နာရီလျှင် ၃-မိုင်ခွဲနှုန်းဖြင့် ပြေးနေသော ထိုလှည်းပေါ်သို့ ခုန်လွှား၍ တက်လိုက်လေသည်။ ဒင်နရီသည် ထက်မြက်သော သတိရှိသူဖြစ်ရာ ကုန်လှည်းကြီးကို ရပ်တန့်စေရန် မောင်းတံနှစ်ခုကို အောက်သို့ချလိုက်လေသည်။ လှည်း၏ မောင်းတံ

နှစ်ဖက် အောက်သို့မရောက်မီကလေးတွင်ပင် ကုန်လှည်းကြီးသည် တစ်နာရီလျှင် ရှစ်မိုင်နှုန်းဖြင့် ယခင်ထက် လျင်မြန်စွာ ပြေးဆင်းလျက် ရှိနေပေသည်။ ကုန်လှည်းကြီး၏ ဝဲဘက်မောင်းတံနှစ်ခုကို ချလိုက်ခြင်းဖြင့် လှည်းကို လက်ဝဲဘက်သို့ သွားစေရန် ပြုလုပ်ပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်နေရာ လမ်းမီးတိုင်တစ်ခုကို ဝင်၍ တိုက်လုဆဲဆဲတွင် လက်ယာဘက်ရှိ မောင်းတံနှစ်ခုကို အချိန်မီ ချလိုက်နိုင်ခြင်းကြောင့် ပြေးနေသော အဟုန်ကို စက္ကန့်ပိုင်းအားဖြင့် လျော့နည်းသွားစေခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မောင်းတံများမှာ ကြာရှည်မခံနိုင်ဘဲ အပိုင်းပိုင်း ကျိုးပဲ့ကုန်ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဒင်နရီသည် ကံအားလျော်စွာ 'ဘရိတ်'ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိလိုက်သဖြင့် သံရိုးလက်ကိုင်ကို ကမန်းကတန်းဖြင့် အရမ်းဆွဲ၍ချလိုက်ရလေသည်။ ဘရိတ်ကို ချလိုက်ပြီး ဖြစ်သော်လည်း ကုန်လှည်းကြီး၏ ပြေးနှုန်းမှာ လျော့သွားခြင်းမရှိဘဲ လမ်းလယ်ကောင်တည်တည်မှနေ၍ အဟုန်ပြင်းစွာ လိမ့်ဆင်းလျက်ပင် ရှိနေသည်မှာ အံ့ဩဖွယ် ဖြစ်နေလေသည်။

လမ်းအောက်ဘက်မှာ ပို၍ နက်ရှိုင်းလျက်ရှိပြီး ကုန်လှည်းကြီးသည်လည်း လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် တရိပ်ရိပ် ပြေးဆင်းနေရာ တူးမြောင်းကို ကာရံထားသော အုတ်ခုံရံများနှင့် သစ်သားတံခါးကြီးများကို ဒင်နရီသည် ခပ်ရေးရေး မြင်ရလေသည်။ ကုန်လှည်းကြီး၏ အရှိန်မှာ လျင်မြန်လွန်းလှသဖြင့် ခုန်ဆင်းရန်လည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ သို့ဖြင့် ဒင်နရီသည် ဓာတ်မီးတိုင်၏ အလင်းရောင်ဖြင့် ကျုံးတွင်းရှိသော တံတားဂိတ်ဝတွင် စိုက်ထူထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်မှ စာလုံးများကို အထင်းသား မြင်နေရလေသည်။

ရှုရောပ်ရှိုင်းယား စုပေါင်းရေကြောင်းကုမ္ပဏီလီမိတက်

(အတွေ့တွေ့သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး)လုပ်ငန်း

တာဝန်ရှိသူမှတစ်ပါး အခြားသူများ ဝင်ခွင့်မပြု။

ကုန်လှည်းကြီးသည် ဂိတ်အတွင်း၌ ၎င်းလုပ်ငန်းတာဝန်ရှိနေသည့်ပမာ တံခါးပေါက်များ ရှိရာသို့ တည့်တည့်ကြီး ရှေ့ရှုကာ ပြေးသွားလျက်ပင် ရှိသည်။ သရဲတစ္ဆေများကို သန်လျက်ဓားဖြင့် ခုတ်ပိုင်းလိုက်သကဲ့သို့ ကုန်လှည်းကြီးသည်လည်း သစ်သားတံခါးပေါက်များကို စက္ကူပမာ သဘောထားကာ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာခဲ့လေရာ ဒင်နရီသည်လည်း ကံအားလျော်စွာ အသက်နှင့်ခန္ဓာကိုယ်အိုးစားမကွဲဘဲ လှည်းပေါ်၌ ပါသွားလေသည်။ ကျန်ရှိသောခရီးမှာ အလွန်တိုတောင်းပြီး အလွန်ပြင်းထန်သော ခရီးဖြစ်သည်။ ကုန်လှည်းကြီးသည် အဆမတန် ထွားကျိုင်းလှသော သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်လိုပင် ကျုံးအတွင်းသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး ရေထဲသို့ နစ်မြုပ်သွားလေသည်။

ဒင်နရီသည် ကုန်လှည်းကြီး၏ သစ်သားပေါင်ကို ဖက်တွယ်ထားသောကြောင့် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် သူလည်း ရေအောက်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ သို့ရာတွင် ကျိုးပဲ့နေသော မောင်းတံနှစ်ချောင်းပေါ်တွင် တပ်ဆင်ထားသည့် သေးငယ်သော စင်မြင့်ကလေးပေါ်သို့ တက်၍ မတ်တတ်ရပ်နေလိုက်ခြင်းဖြင့် ရေမှာ သူ၏ခါးလောက်သာ ရောက်ပေတော့သည်။ သူသည် ရေကူးကျင်လည်သူတစ်ယောက်မဟုတ်ပေ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် မည်းမှောင်ကာ တိတ်ဆိတ်၍

နေသည်။ ကုန်လှည်းကြီး ပြေးဆင်းလာစဉ်က လမ်းတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ခဲ့ရသဖြင့် ဒင်နရီ တစ်ဦးသာလျှင် ၎င်း၏ ဇွန့်စားခန်းကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့သမား ဖြစ်သည်။

“ငါတော့ အတော်ပဲ အံ့ဩမိတယ်”

ဒင်နရီက ခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေး အော်ဟစ်ညည်းတွားလိုက်မိသည်။ ထိုအခါ ကုန်လှည်းကြီးထဲမှ အသံတစ်သံက သူ့အား ပြန်ပြောလိုက်သည်ကို ကြားရလေသည်။

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

ဒင်နရီ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားမိလေသည်။

“အဲဒါ ကျွန်တော်ပဲ”

“မစွတာမချင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

အသံရှင်က ပြန်မေး၏။

“ဟုတ်တယ် လမ်းပေါ်ကို ကုန်လှည်းကြီး လှိုင်းဆင်းလာတုန်းက ကျွန်တော် ခုန်တက်ပြီး လိုက်လာခဲ့တာ။ ဟော...ခုတော့ ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက် ဒီမှာ ရောက်နေကြပြီ”

“ဒါဖြင့် ရှင်...ကျွန်မရှိတဲ့နေရာကို ရောက်အောင်လာစေချင်တယ်”

အသံရှင်မှာ ‘ရုသ်အပ်’ဖြစ်ကြောင်း ခဏအတွင်းမှာပင် တွေ့မြင်ရလေသည်။ သူမသည် ဒင်နရီအား လှည့်စားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မြို့ငါးမြို့ရှိ လူများ၏ အခေါ်အားဖြင့် ‘ဘေးလူမမြင်အောင် ကြွေးထူလျှင် ရှောင်’ဟူသော စကားအတိုင်း ရုသ်အပ်သည် ၎င်း၏နေရာမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ရန် ကြံစည်ခြင်းဖြစ်သည်။ ‘ဘာမင်

ဟမ်မြို့'တွင်ရှိသော သူမ၏ဖခင်ထံမှ ကုန်လှည်းကြီးကို ညဉ့်မှိုးချုပ် အချိန်တွင် သူမ၏ အိမ်တံခါးပေါက်သို့ ယူလာခဲ့ပြီး လူခြေတိတ် ချိန်တွင် ပစ္စည်းပရိဘောဂများ ထည့်ကာ ရှောင်တိမ်းသွားရန်ပင် ဖြစ်သည်။

မြင်းများကိုမူကား ရုသ်၏ကိုယ်ပိုင်မြင်းစောင်းတွင် ထိန်းကျောင်း ထားကောင်း ထားမည်ဖြစ်ပြီး အလုပ်သမားများ အနားယူနေချိန်တွင် ကုန်လှည်းကြီးသည် ရုသ်ကို တင်ဆောင်ကာ အလိုအလျောက် လိမ်ဆင်းလာခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။ ရုသ်အပ်၏သော့ ဖွင့်၍မရ သော သော့ခတ်ထားသည့် စားပွဲအံဆွဲထဲတွင် ငွေများ သိမ်းဆည်း ထားသည်ဆိုသော စကားမှာ သူမ၏ လိမ်လည်လှည့်ဖြားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် မစ္စတာဟာဘတ်ကဲလ်ဇတ်အား အိမ်လခမပေးဘဲ နေခဲ့သည့် သူမ၏ အကြောင်းပြချက်များမှာလည်း လိမ်လည်လုပ်ကြံ ချက်များသာ ဖြစ်ချေသည်။

ဒင်နရီက ဤသို့စဉ်းစားမိလာသောအခါ ရုသ်သည် အလွန် ရက်စရာကောင်းသော ကိစ္စတစ်ခုကိုပင် ရဲတင်းစွာ ပြုလုပ်ဝံ့ပါ တကား...ဟူ၍ တွေးတောမိလေသည်။

သူမ၏ လိမ်လည်လှည့်ဖြားမှု၊ ကျောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုတို့ကို ဒင်နရီက တုန်လှုပ်ခြင်း မဖြစ်ပေ။ သူမ၏ အလွန်အကျူး သတ္တိ ထူးစွာဖြင့် လုပ်ရဲခြင်းကိုသာ ဒင်နရီက ချီးကျူးမိလျက် သူမ၏ စွန့်စားမှုကို သဘောကျ နှစ်ခြိုက်မိလေသည်။

ဒင်နရီ၏စိတ်ထဲတွင် သူတို့နှစ်ဦးမှာ အယူအဆချင်း၊ သဘော ထားချင်း တိုက်ဆိုင်ကြသူများ ဖြစ်သည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။

ကုန်လှည်းကြီး၏ နောက်ဘက်သို့ ရောက်ရှိရန် လှည်းအမိုး ပေါ်မှတစ်ဆင့် သွားရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒင်နရီသည် တွဲလောင်းပြုတ်ကျနေသော တံခါးကို နင်းကာ အမိုးပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြီး နောက်ဘက်သို့ လျှောချလိုက်လေသည်။ သူသည် ခက်ခဲသောအလုပ်ကို အလွယ်တကူပင် ပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်သူ ဖြစ်၍ နောက်ဆုံး၌ ရေထဲတွင် တစ်တောင်ခန့် နစ်နေသော လှည်း ကြမ်းပြင်ကို နင်းမိလေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်မ ဒီမှာပါ”

ရုသ်က ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ပြော၏။

“ကျွန်မ စားပွဲတစ်လုံးပေါ် မှာ ထိုင်နေပါတယ်”

အလုပ်သမားတွေ ညလယ်စာ စားဖို့ မသွားခင် ဒီစားပွဲတစ်လုံးပဲ တင်ရပါသေးတယ်။ ဒါထက် ရှင့်မှာ မီးခြစ်တစ်လုံးလောက် မပါဘူး လားရှင်”

“မီးခြစ်တွေ အများကြီးပါပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အားလုံး ရေစို ကုန်လို့ ဘာအသုံးကျတော့မှာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ဒင်နရီ၏ စကားသံအဆုံးတွင် ရုသ်က မည်သို့မျှ ပြန်မပြော သောကြောင့် ဓေတ္တဓဏအားဖြင့် တိတ်ဆိတ်ခြင်းက လွှမ်းမိုးသွား၏။

ရုသ်အပ်သည် ဒင်နရီပေါ်တွင် လှည့်စားခဲ့သည့် သူမ၏ အပြု အမူအတွက် မပြေရာပြေကြောင်း ရှင်းလင်းတင်ပြခြင်း မပြုသည်ကို ဒင်နရီက သတိပြုမိသည်။ သို့ရာတွင် သူမအား ခွင့်လွှတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်ဟု ယူဆသောကြောင့် မပြောဘဲနေခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်ဟု

ဒင်နရီက မိမိဘာသာ တွေးထင်လိုက်သည်။

“ကျွန်မတော့ တစ်ခုခုနဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်မိလို့ နှာခေါင်းက သွေးထွက်နေပြီထင်ပါရဲ့။”

ရုသ်က ပို၍ ဝမ်းနည်းသောအသံဖြင့် ပြော၏။

“မင်းဟာ တော်တော်မိုက်တဲ့ ကလေးမပဲဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား။”

ဒင်နရီက ဤသို့ပြောလိုက်သောအခါ ငိုချင်ရက်လက်တို့ ဖြစ်နေသော ရုသ်သည် ပြင်းထန်စွာ ရှိုက်၍ ငိုလိုက်လေသည်။

မာနတံခွန်ကို လွှင့်ထူပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေထိုင်၍ မည်သူ့ကိုမျှ အရေးမစိုက်ဟန်ရှိသော သူငယ်မကလေးသည် လောကဓံ မုန်တိုင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရသောအခါ အနိုင်မယူနိုင်တော့ဘဲ လက်မှိုင်ချကာ အရှုံးပေးလိုက်ရပေတော့သည်။

ဒင်နရီသည် ရေထဲမှ ရုသ်အပံ ထိုင်နေသော စားပွဲ၏ တစ်ဖက်စွန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သောအခါ ကုန်လှည်းကြီးတစ်စီးလုံးသည် ပိန်းပိတ်အောင် မည်းမှောင်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုလိုက်သော အသံများကြားမှ သူမ၏ တွေ့ကြုံနေရသော အခက်အခဲများ၊ ဒုက္ခသုခများ၊ သူမ၏ဘဝ တည်မြဲရေးအတွက် လှုပ်ရှားရုန်းကန်ရပုံများနှင့် နောက်ဆုံးတွင် အရှုံးနှင့်သာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပုံများကို ရုသ်သည် ငိုသမနှော၍ ပြောလေတော့သည်။

ဒင်နရီသည် လွန်သမျှကို ဝန်ချတောင်းပန်ရင်း တကွတ်ကွတ်ပြောနေသော လှေကရီ၏ ဒဏ္ဍာရီဆန်သော ပုံပြင်ကို နားထောင်၍ မပြီးနိုင်အောင် ရှိလေသည်။

သူမသည် ကောင်းစေလိုသော သဘောဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်းကား မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သူမ၏ ကြံရွယ်ချက် မအောင်မြင်သောအခါ ရုသ်သည် ချောင်ပိတ်၍ အမိခံရသူပမာ ထွက်လမ်းရှာ၍ မတွေ့နိုင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူမတွင် ထောက်ထားရန် ဖခင်ကြီးတစ်ယောက်လည်း ရှိသေးသည်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရမည်ဆိုလျှင် လွန်ခဲ့သော တစ်နေ့က သူမသည် အိမ်လခ အချို့အဝက်ကို ပေးဆပ်ရန် ကြံရွယ်ခဲ့သည်။ သို့သော် စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာများနှင့်သာ ရင်ဆိုင်ရသည်။ နောက်ပြီး သူမသည် များစွာ နေမကောင်း ထိုင်မသာ ဖြစ်နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ လိုရင်းကို ပြောရမည်ဆိုလျှင်...

ကုန်လှည်းကြီးသည် ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားသွားသဖြင့် သူမသည် ဒင်နရီအား ကြောက်လန့်တကြား ဖက်တွယ်၍ ထားလိုက်ရာ သူကလည်း ပြန်၍ ဖက်ထားလိုက်မိလေသည်။ ကုန်လှည်းကြီးသည် ယနေ့ညအဖို့ စိတ်ချလက်ချ နေတော့မည့်ပမာ ရွံ့နွံ့ထဲတွင် နေရာယူလိုက်ခြင်းကြောင့် လှုပ်ခါသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရုသ်ထံသို့ ပထမအကြိမ် အိမ်လခ ကောက်ခံရန် ရောက်ခဲ့စဉ်က ဘက်ပိတ်နေပြီဖြစ်၍ နောက်နေ့မှယူပါရန် ရက်ချိန်းပေးခဲ့၏။ ဒုတိယအကြိမ်တွင်ကား သူမသည် တစ်ကွာတားစီအတွက် ကျသင့်သော အိမ်လခများကို အံ့ဆွဲထဲ၌ စုဆောင်းထားသည်ဟု ပြောပြန်သည်။ ယင်းသို့ တစ်နေ့တစ်မျိုးပြောသော သူမ၏ လန်ကြတ်ဒီပနီကို သူယုံကြည်ခဲ့သည်မှာ အလှ၏ ပိုက်ကွန်တွင်း၌ အမိခံခဲ့ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူသည် ရုသ်အား ခွင့်လွှတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးတန်မဲ့နှင့် ဤမျှ အရဲစွန့်၍ လုပ်ဝံ့သော

သတ္တိကို ညှာတာထောက်ထား စဉ်းစားပြီး ခွင့်လွှတ်သင့်သည် မဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

သူမက အသံကြားရုံမျှ တီးတိုးမေးလိုက်၏။

သူမ၏ ယုံကြည်အားကိုးစွာ မေးလိုက်သော စကားကြောင့် သူ့ရင်တွင်း၌ လှုပ်ရှားသွားသည်။

“အလင်းရောင်လာတဲ့အထိ စောင့်ပါဦး”

ဒင်နရီက အကြံပေးသည့်အတိုင်း သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခါးလောက်နက်သော ရေထဲ၌ စောင့်ဆိုင်းနေကြလေသည်။ ဤကဲ့သို့ ပူအိုက်သော စူလိုင်လ၏ နွေးထွေးသော ညအချိန်တွင် ခြေထောက်များကို ရေထဲ၌ချကာ ထိုင်နေရသည်မှာ နှစ်သက်စရာပင် ကောင်းလေသည်။ ရသံက စကားအမြော်အမြင် မပြတ်အောင် ပြောလျက် ရှိလေသည်။

မိုးသောက်ယံ၏ ရောင်ခြည်ဦးသည် ထွက်ပြုလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒင်နရီ ကုန်လှည်းကြီး၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်ရာ လှည်း၏နောက်ဘက်ပိုင်းသည် ဘောတံတားနှင့် တစ်ကိုက်ခန့်သာ ကွာဝေးကြောင်း သိရှိရသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကုန်လှည်းကြီး၏ အမိုးပေါ်သို့ တက်ပြီး ဘောတံတားပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ၎င်းနောက် ပျဉ်တစ်ချပ်ကို ကုန်းပေါင်သဖွယ် ဆင်ပေးခြင်းဖြင့် ရသံအား ကုန်လှည်းကြီးအတွင်းမှ ထွက်လာစေနိုင်ခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ထိုင်နေခဲ့ကြသော စားပွဲသည်လည်း ရေထဲမှ ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် ဒင်နရီသည် ၎င်းကို ဖမ်းဆွဲကာ စိစစ်

ညက်ညက်ကြေအောင် ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်လေသည်။

“ရှင်...ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

ရသံက လေသံပျော့ပျော့လေးဖြင့် မေး၏။ သူမမှာ အလွန်မောပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိရာ ဒင်နရီ၏ အပြုအမူကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ချေ။

“ခင်ဗျားရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ထုတ်ပြောနိုင်တာ ဒီစားပွဲတစ်လုံးပဲ ရှိတယ်။ ဒီဟာကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်ယူသွားလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ လမ်းမှာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွေ့ချင် တွေ့နေဦးမယ်”

ဒင်နရီသည် ဤသို့ပြောရင်းက အပိုင်းပိုင်း ကျိုးပဲ့နေသော သစ်တိုသစ်စများကို ကုန်လှည်းကြီးထဲမှ တွေ့ရသော ကြီးတစ်ချောင်းဖြင့် စု၍ချည်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ကုန်လှည်းကြီး၏ တံခါးများကို ပိတ်ရာ၌ အသုံးပြုရသော လေးလံသည့် သံချောင်းတစ်ခုနှင့် တွဲဖက်ချည်နှောင်ကာ ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်လေသည်။

“ကဲ...ခင်ဗျား ကျွန်တော်လုပ်တာတွေ နားလည်ရဲ့လား။

ဒီအတိုင်းဆိုရင် အလုပ်သမားတွေရဲ့ နမော်နမဲ့မိုင်မှုကြောင့် ကုန်လှည်းကြီးဟာ လွတ်ထွက်လာပြီး ကျုံးထဲကို ကျသွားတယ်လို့ပဲ အခြားလူတွေက ယူဆကြမယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တို့ကိစ္စတွေကို နောက်မှပဲ ရှင်းကြတာပေါ့။ အိမ်လခနဲ့ တခြား အထွေထွေကိစ္စတွေကို ဆိုလိုတာပါ”

ဒင်နရီ၏ စကားအဆုံးတွင် သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

သူမစကားမှာ ခြောက်သွေ့နေပြီး နှာခေါင်းတွင်လည်း သွေး

ထွက်သည့် အရိပ်အယောင် မမြင်ရပေ။ သို့ရာတွင် သူမ၏ လက်ဝဲဘက် မျက်စိတစ်စုံကို ညိုမည်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဒင်နရီမှာကား ဘောင်းဘီများ တွန့်ကြဲနေကာ မသပ်မရပ် ဖြစ်နေသည်။ သူ၏ ဦးထုပ်မှာလည်း မရှိတော့ပေ။

တိတ်ဆိတ်လှသော နံနက်အရုဏ်ဦးအချိန်တွင် သက်ရှိသတ္တဝါဟူ၍ သူတို့နှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။

“ခင်ဗျား 'အတ်လမ်းကြား' ကနေပြီး အိမ်ကိုပြန်ပါ။ ဘာရောက်ဟင်လမ်းက မသွားပါနဲ့။ ကျွန်တော် မိုးစင်စင်လင်းမှပဲ လာခဲ့ပါ့မယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရင်တွင်း တလှိုက်လှိုက်ခံစားနေကြရသဖြင့် စကားများများ မပြောနိုင်နိုင်ကြဘဲ ခွဲခွာလာခဲ့ကြလေသည်။

ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော ဂိတ်ဝကိုဖြတ်ကာ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နောက်မှ တစ်ယောက် ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

ဒင်နရီသည် သူ့မိခင်၏ အိမ်လှေကားသို့ ရောက်သောအခါ မြို့တော်ခန်းမ နားရီစင်မှ သုံးနာရီထိုးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူလာခဲ့သည့် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် သက်ရှိသတ္တဝါဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ မြင်တွေ့ခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ ဘာစလေတစ်မြို့လုံးသည် အိပ်မောကျလျက် ရှိပေသေးသည်တကား။

(၃)

ကုန်လှည်းကြီးတစ်စီး ကျုံးတွင်းသို့ ဆင်း၍ ရေသောက်သည့် အကြောင်းရင်းအမှန်ကို ဒင်နရီနှင့် ရုသ်တို့ နှစ်ယောက်မှလွဲ၍ အခြား

မည်သူမျှ မသိခဲ့ကြပေ။ အလိုအလျောက် လိမ့်ဆင်းလာသော ကုန်လှည်းကြီးအား မြို့တွင်းရှိ အရာဝတ္ထုများကို တိုက်ခိုက်ပျက်စီးခြင်း မဖြစ်စေရန် ဒင်နရီသည် ထိုလှည်းကို ထိန်းချုပ်၍ ကျုံးထဲသို့အရောက်လိုက်သွားခဲ့သည်ဆိုသည့် အကြောင်းအရာတစ်ခုကိုသာ လူအများ သိရှိကြသည်။ ထိုသို့ စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ခဲ့သော သတ္တိမှာလည်း ဒင်နရီ၏ အလေ့အကျင့်တစ်ခုအနေဖြင့် မြို့သူမြို့သားများက လက်ခံထားပြီး ဖြစ်သည်။ ဒင်နရီ၏ စွန့်စားခန်းကို မဏ္ဍိုင်ပြု၍ မမှန်သတင်းများကို ပုံကြီးချဲ့ကာ ပြောဆိုကြရာ ရုသ်အုပ်နှင့် ဒင်နရီတို့၏ အမည်များမှာလည်း မကြာခဏ ပါဝင်လျက်ရှိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဒင်နရီက မစွက်အပ်ထံမှ အိမ်လစေ့အချို့အဝက်ပေးလိုက်ကြောင်း ပြော၍ ငွေဆယ်ပေါင်ကို မစွတာဟာဘတ်ကဲလ်ဗတ်၏ လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သောအခါ အိမ်ရှင်က ဒင်နရီအား မယုံသင်္ကာသလို ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား... သူ့ဆီက ကျန်တဲ့ငွေကိုတော့ ချက်ချင်းရအောင် တောင်းမှဖြစ်မယ်”

မစွတာကဲလ်ဗတ်သည် သူ၏ကျွက်သရေကင်းမဲ့သော မျက်လုံးများကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်လိုက်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့...ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော် ရအောင် ကောက်ခံပေးပါ့မယ်”

“ရသ်က ကြွေးမပေးနိုင်တာနဲ့ လစ်ပြေးဖို့များ မကြံဘူးလား”

“အို...မဟုတ်တာ၊ ဒါဟာ အင်မတန်ရယ်စရာကောင်းတဲ့ အထင်လွဲမှုမျိုးပါ။ ကျွန်တော့်အထင်တော့ ကုန်လှည်းကြီးဟာ အိမ်မှား

ပြီး ရောက်လာတာနဲ့ တူပါတယ်”

“မင်းနဲ့ ရသနဲ့ စေ့စပ်ထားပြီးပလား”

ကလိဗတ်က ရှက်ကြောက် အားနာရမှန်း မသိဘဲ သူသိလိုသော အချက်ကို တိုက်ရိုက်ကြီး မေးချလိုက်သည်။

ဒင်နရီသည် ခဏမျှ ငိုငင်နေပြီးနောက် “ဟုတ်တယ်...ခင်ဗျား ရော ပြီးပလား” ဟု မေးလိုက်ရာ မစွတာကလိဗတ်သည် ဒင်နရီ စကားကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ယောင်ဝါးဝါးဖြစ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ သည်။

မိမိနှင့် ရသတို့၏ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမှုမှာ ထူးဆန်းသော နည်းလမ်းဖြင့် အစပြုခဲ့ကြောင်းကို ဒင်နရီသည် ပြန်ပြောင်း စဉ်းစား နေမိလေသည်။

အခန်း (၄)

(၃) နိဂုံး

ပျက်ပြားသွားသော ဘဝတစ်ခု

(၁)

မြို့ငါးမြို့၏ ဓလေ့ထုံးစံတစ်ရပ်မှာ နွေဦးရာသီ စောစောပိုင်းက စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခွဲကြသော ချစ်သူနှစ်ဦးသည် အပန်းဖြေရာ ပင်လယ်ကမ်းခြေ တစ်မြို့တည်းတွင် သြဂုတ်လအတွင်း ထူးဆန်းစွာ လာ၍ဆုံတွေ့တတ်ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ လမ်းတစ်လမ်းတည်းရှိ တည်းခိုအိမ်များ၌လည်း ချစ်သူနှစ်ဦးသည် မကြာခဏဆိုသလို လာ၍ ဆုံမိတတ်ကြပြန်သည်။

ဒင်နရီနှင့် ရသအပ်တို့အဖို့လည်း ဤနည်းနှင့်ပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အိမ်လခကောက်ခံခြင်းဖြင့် စီးပွားရှာနေသူတစ်ယောက်သည် မိမိလုပ်ငန်းကို ကြာရှည်စွာ ရပ်နား၍ အချိန်အကန့်အသတ်မရှိ လည်ပတ်သွားလာနေရန် ခဲယဉ်းပေသည်။ ထို့ပြင် တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်လျက်ရှိသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးသည် ပတ်ဝန်းကျင်၏ အထင်မြင်

လွဲမှားမှု မရှိအောင် နေထိုင်တတ်ရပေသည်။ ထို့ကြောင့် ရှည်သည် မိမိ၏ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း 'နယ်လီကော့တရီးလ်'အား ၎င်း၏ သဘောကောင်းသော မိဘများထံ ခွင့်ပန်ပြီး အဖော်အဖြစ် ခေါ်ယူလာ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှည်သည် အပန်းဖြေစခန်းအဖြစ် 'လန်ဒတ်နီ'ပင်လယ်ကမ်းခြေ မြို့ကလေးကို ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ ထိုမြို့ကလေးရှိ စိန့်အဂျဗတ် လမ်း နံပါတ်-၂၆ တွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော တည်းခိုအိမ်၌ နှစ်ယောက်ခန်းကို ရှည်နှင့် ၎င်း၏အဖော်က ငှားရမ်းနေထိုင်ကြပြီး ဒင်နရီက ထိုလမ်းထဲ ရှိ အိမ်နံပါတ်-၂၈ တွင် တည်းခိုသည်။

(၂)

ဒင်နရီသည် ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စကို ရှည်နှင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင် လိုသော်လည်း အထမမြောက်ခဲ့ပေ။ ရှည်၏ အမြင်အားဖြင့် ဒင်နရီ သည် ငွေဝင်လမ်းမြှောင်သူ ဖြစ်သည်ဟု မြင်သည်။ ဤသို့ သဘော ထားကြောင်းကို လန်ဒတ်နီသို့ ခရီးထွက်လာသည့် ရက်များအတွင်း၌ သိသာထင်ရှားလာသည်။

ဒင်နရီသည် ချစ်သူနှင့်အတူ ခရီးထွက်လာရသဖြင့် ပျော်တပြုံး ပြုံး ဖြစ်နေမိသည်။ သို့ရာတွင် နောက်နေ့၌ အနည်းငယ် သင်္ကာ မကင်း ဖြစ်မိလာသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် သူသည် ထိတ်လန့်၍ လာပြီး ထိုမှနောက်တွင်မူကား အထူးပင် တုန်လှုပ်မိလေတော့သည်။

ရှည်သည် ဒင်နရီအား ဝင်ငွေမြှောင်သူအဖြစ် သဘောထားသည်

ဟု ဆိုသောစကားမှာ လျှော့ပေါ့၍ ပြောခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဒင်နရီ သည် မျက်လှည့်ပမာ လိုသမျှငွေကို ရှာဖွေပေးနိုင်ရုံသာမက သုံးစွဲ မကုန်နိုင်သည့် ငွေပဒေသာပင်ကြီး ဖြစ်သည်ဟု ရှည်က ထင်မှတ်ထား သည်။

တည်းခိုအိမ်မှ ထွက်ပြီဆိုသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ငွေကုန်စရာ ခခန်းများက ပေါ်လာ၏။ သဘောဆိပ်၊ ရုပ်ရှင်၊ ရေကူးကန်၊ ရေခဲ မုန့်၊ သစ်သီး၊ လှေစီး၊ ကပွဲ၊ ချိုချည်၊ ဓာတ်ပုံ စသည်တို့သည် ခွေကုန်စရာခခန်းများ ဖြစ်ကြ၏။ ရိုးရိုးလမ်းလျှောက်ရာ၌ပင် ဤ အရာများအနက် တစ်ခုခုအတွက် ငွေကုန်ရစမြဲဖြစ်သည်။ လမ်း လျှောက်ရာ၌ လေကို အခမဲ့ရှူရှိုက်ရသဖြင့် ငွေကုန်ရန်လမ်း မရှိပါဟု ဆိုလျှင် အမှားကြီးမှားပေလိမ့်မည်။ သတ္တိရှိလျှင် ငွေအိတ်ကို အိမ်မှာ ထားခဲ့ပြီး လမ်းထွက်ကြည့်စေချင်သည်။ ရှည်သည် ဤကဲ့သို့ မကြာ ခဏ လုပ်လေ့ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ဒင်နရီမှာ သူရဲဘောကြောင်သူ ဖြစ်၍ လမ်းထွက်လျှင် ငွေအိတ်ကို အမြဲဆောင်ထားရသူ ဖြစ်သည်။

ဒင်နရီသည် ကုန်ကျမည့် အသုံးစရိတ်များကို ဤသို့ ကြိုတင် တွက်ချက်ထားခဲ့သည်။ အသွားအပြန် ခရီးစရိတ် တစ်ပတ်လျှင် လေးသျှိုလင်နှင့် တည်းခိုအိမ်စရိတ် တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ဆယ့်ငါးသျှိုလင် ဖြစ်ရာ စုစုပေါင်း နှစ်ဆယ့်ကိုးသျှိုလင် ဖြစ်သည်။ အကြမ်းအားဖြင့် သျှိုလင်သုံးဆယ်လောက်သာ ကုန်ကျစရိတ် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းထား ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ပထမနေ့တွင် သူသည် ဆယ့်လေးသျှိုလင် သုံးစွဲခဲ့ ရပြီး ဒုတိယနေ့တွင် ဆယ့်ကိုးသျှိုလင် ကုန်ခဲ့ရသည်။ ထို့ပြင်

ရသံက ၎င်းတို့နှစ်ယောက်၏ တည်းခိုခန်းတွင် ဒင်နရီအား လက်ဖက်ရည် လာသောက်ရန် ပြောလွန်းသဖြင့် မိမိ၏တည်းခိုခန်းမှ လက်ဖက်ရည်တို့ကို အလဟဿဖြစ်စေပြီး ငွေအပိုကုန်ခဲ့ရပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် အသုံးစရိတ် ဂဏန်းများသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တိုး၍ တက်နေလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ရသံက လက်ဖက်ရည် လာသောက်ရန် ဖိတ်ခေါ်သည်ကို ဒင်နရီက ငြင်းပယ်လိုက်သဖြင့် လှပစွာ စီးဆင်းနေသော အချစ်စမ်းရေယဉ်ကလေးတွင် လှိုင်းဂယက်ကလေး အနည်းငယ်ထကာ လှုပ်ရှားသွားခဲ့လေသည်။

ရသံတွင် ငွေရေးကြေးရေး အခက်အခဲနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်ကို မည်သူမျှ မသိနိုင်ပေ။ အိမ်လခ မပေးနိုင်သည့် ကိစ္စကို ဒင်နရီက အချစ်သူရဲကောင်း ပီသစွာ ကယ်တင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း သူမတွင် အခြား ကြွေးမြီများလည်း ရှိနေပေသေးသည်။ ရသံသည် ၎င်း၏ လက်ထဲသို့ ငွေများရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အဝတ်အစားနှင့် အပျော်အပါးအတွက် သုံးစွဲရန် စိတ်ကူးထုတ်လေ့ရှိသည်။ ငွေကို မည်မျှခဲယဉ်းပင်ပန်းစွာ ရှာဖွေရသည် ဆိုခြင်းကို ရသံ မသိသေးပေ။ နောင်လည်း သီလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ဤကား သူမ၏ဘဝင်မြင့်မှုသာ ဖြစ်ပေသည်။ လှသော၊ ချောသော၊ ယဉ်သော ရသံသည် တောက်ပသော အပြုံးပိုင်ရှင် ဖြစ်သလို မာနတံခွန်ကိုလည်း မြင့်မားစွာ လွှင့်ထုတတ်သူဖြစ်သည်။

နူးညံ့သော၊ သိမ်မွေ့သော၊ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေတတ်သော နယ်လီသည်ပင်လျှင် ရသံ၏ အသုံးအဖြုန်းကြီးမှုကို တုန်လှုပ်အံ့ဩမိကြောင်း ဒင်နရီအား သိမြင်စေခဲ့သည်။

မကြာခဏဆိုသလိုပင် နယ်လီသည် မိမိ၏ ပျော်ရွှင်မှုအတွက် ကုန်ကျသော အသုံးစရိတ်ထဲမှ အချိုးကျငွေကို ပေးပါရစေဟု ရိုးသားစွာ တောင်းပန်ခဲ့ဖူးသည်။ ဒင်နရီကလည်း နယ်လီထံမှငွေကို များစွာ လက်ခံလိုသည်။

သို့ရာတွင် နယ်လီက အတင်းပေးသည်ကိုပင် သူသည် ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ နယ်လီက အကြိမ်ကြိမ် ထပ်၍ ပြောလာသောအခါ ဒင်နရီသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးပင် ဖြစ်လာတတ်သည်။ ဤအခြင်းအရာကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ဒင်နရီသည် လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်သည်။

နယ်လီသည် သူတို့နှစ်ယောက်နှင့်အတူ အမြဲလိုပင် ရှိနေတတ်သဖြင့် ဒင်နရီသည် မည်သည့်အခါမဆို သုံးယောက်အတွက် ကုန်ကျစရိတ်ကို ထုတ်ပေးနေရသည်။

သို့သော် ဒင်နရီအား သဘောကျလျက် ရှိသည်။ သူမသည် ရသံအား ဆရာတစ်ဆူအဖြစ် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းပြု၍ ဒင်နရီအား လေးစားကြည်ညိုသူ ဖြစ်သည်။ နယ်လီသည် ရိုးသား၍ အရှက်အကြောက်ကြီးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ် ရှိသူဖြစ်သည်။

ဒင်နရီသည် တနင်္လာနေ့ နံနက်စောစော အိပ်ရာမှ ထပြီး အိမ်လခများ ကောက်ခံရန်နှင့် အလုပ်များ စီမံခန့်ခွဲရန် ဘာစလေမြို့သို့ သွားရသည်။ သူ၏အသုံးစရိတ်မှာ ယခုအချိန်တွင် ငါးပေါင်ပင် ကျော်နေပြီဖြစ်ရာ သူ့တွက်ကိန်းနှင့်ဆိုလျှင် အလွန်ပင် များပြားလျက် ရှိပြီ ဖြစ်သည်။

သူသည် ယခင်တစ်ပတ်အတွက် ကောက်ခံရရှိသော အိမ်လခများကို အမှတ်မထင် ထည့်ယူလာခဲ့မိသဖြင့်သာ ဆိုးဝါးသော အခြေအနေမျိုးသို့ မရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ဘာစလေသို့ရောက်ပြီးနောက် မိမိပြဿနာများကို ပြန်လှန်တွေးတောမိသည်။ ဘာစလေမြို့၏ ဩဂုတ်လသည် အတွေးနယ်ကို ပိုမိုကျယ်ပြန့်စေရန် ဖန်တီးပေးလျက်ရှိသည်။

အင်္ဂါနေ့ညနေတွင် လန်ဒန်သို့ ပြန်လာခဲ့ရာ ယခုတစ်ပတ်အတွက် အိမ်လခငွေများမှာ သူ့အိပ်ရာထဲတွင် ပါရှိလာသဖြင့် သူ၏သောကများသည် လွင့်ပျောက်စပြုကာ လန်းဆန်းပျတ်လတ်လာခဲ့လေသည်။ သူ့တွင် တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်တော့မည် ဆိုသည်ကိုလည်း တွေးထင်မိသည်။

ထိုတစ်စုံတစ်ခုမှာ မည်သည့်အကြောင်းအရာဟူ၍ တပ်အပ်သေချာ မသိနိုင်သော်လည်း မကြာမီ ဖြစ်ပွားတော့မည် ဆိုသည်ကိုမူ စိတ်က သိနေမိသည်။ သူ့ဘဝမှာ ဤအတိုင်း ဆက်၍သွားနေလျှင် ခက်ချေတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ရသံအပ်နှင့် မိမိတို့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခွဲကြသည့် သုံးလအတွင်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ရန်နီကဒေါသ ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းမရှိ။ ထို့ပြင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အထင်မြင်လွဲမှားမှုလည်း မဖြစ်ခဲ့ပေ။ သို့ရာတွင် ဤ ၃ လအတွင်း သူ့ရှာဖွေရခဲ့သမျှသော ငွေများမှာ ကုန်လုနီးနီး ဖြစ်ခဲ့ပြီး 'အရေးကြီးလျှင် သက်လုံကောင်းသည်'ဟူ၍ ကျော်စောခဲ့သော မိမိ၏ အမည်မှာလည်း အဖတ်ဆည်မရအောင် ပျက်စီးတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေကြောင်း တွေးတောမိသည်။

(၃)

ရုတ်တရက်ချက်ချင်း ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် အရာတစ်ခုမှာ ပင်လယ်တွင် မုန်တိုင်းကျရောက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ လန်ဒန်သို့ ဒင်နရီစီးလာသော မီးရထား ဆိုက်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည် သူ့အား လာ၍ ကြိုဆိုပြီး လေမုန်တိုင်း မည်မျှပြင်းထန်ကြောင်း၊ ပျက်စီးကြောင်းနှင့် အသက်ကယ်လှေများ အကြောင်းကို ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောကြလေတော့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ၎င်းတို့၏ ကိုယ်ရံတော် သူရဲကောင်းကြီးဖြစ်သော ဒင်နရီကို ပြန်လည်တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာမဆုံး တပြုံးပြုံးဖြစ်လျက်ရှိရာ သူရဲကောင်းကြီး၏ စိတ်သည်လည်း ဝတ်ဖျားသို့ တက်သွားတော့မလောက် ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

လမ်းခရီးတစ်လျှောက် ရောက်တတ်ရာရာ တွေးလာမိသော မိမိ၏သောကများကို ပယ်ပျောက်လိုက်ပြီး ရွှင်လန်းကြည်သာသော ဒင်နရီအဖြစ်သို့ ရောက်သွားခဲ့လေသည်။ မိုးမရွာသော်လည်း လေက ခပ်ပြင်းပြင်းကလေး တိုက်ခတ်နေခြင်းကြောင့် သူ့အား တက်ကြွမြူးရွှင်စေသည်။

ထိုအချိန်မှာ ညကိုးနာရီခွဲခန့်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း လန်ဒန်မြို့သူမြို့သား အတော်များများမှာ တာရီးလမ်းပေါ်တွင် လေမုန်တိုင်းအကြောင်းကို ပြောဆိုဆွေးနွေးလျက်ပင် ရှိကြသေးသည်။

'ဟာဂျလ်မာ'အမည်ရှိ နော်ဝေသင်္ဘောတစ်စင်းသည် 'နောင်တော်ကလေး' ကျောက်ဆောင်ရှိရာ ပင်လယ်ကွေ့တွင် မုန်တိုင်းမိကာ

အတော်ပင် ဒုက္ခရောက်လျက်ရှိနေခဲ့သည်။ ထိုသင်္ဘောမှ ခရီးသည်များကို ကယ်ဆယ်ရန် အသက်ကယ် လှေတစ်စင်းသည် ည ၈ နာရီလောက်က ထွက်ခွာခဲ့သည်။ ထိုအသက်ကယ်လှေမှာ တံငါအဘိုးအိုတစ်ဦးက 'ရေပေါ်ကုန်လှောင်ရုံ'အဖြစ် အသုံးပြုရန် ဝယ်ယူထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ညနေစောစောပိုင်း ခြောက်နာရီလောက်ကလည်း မုန်တိုင်းဒဏ်ကို အကြီးအကျယ် ခံနေရသော ရွက်သင်္ဘောပျက်ကြီးတစ်စီး ရှိရာသို့ အသက်ကယ်လှေအသစ်တစ်စင်းက သွားရောက်ကယ်ဆယ်လျက် ရှိနေကြောင်း သိရသည်။

“ဆိပ်ခံဘောတံတားကို သွားရအောင်၊ အဲဒီမှာ သိပ်ပြီးပျော်စရာကောင်းမယ်”

ဒင်နရီက ပြောလိုက်ပြီး အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ရှေ့ဆောင်၍ ခေါ်ခဲ့လေသည်။ ဘောတံတားပေါ်တွင် ပရိသတ် ငါးဆယ်ခန့် ရှိနေပြီး ၎င်းတို့သည် မုန်တိုင်းအကြောင်း၊ အသက်ကယ်လှေများအကြောင်း ပြောဆိုလျက်ရှိကြသည်။ နော်ဝေသင်္ဘော 'ဟဂျလ်မာ' အား သွားရောက်ကယ်ဆယ်ခဲ့သော အသက်ကယ်လှေမှာ ၎င်း၏ လှုပ်ငန်းကို အောင်မြင်စွာ ပြီးမြောက်ခဲ့၍ ကမ်းဘက်သို့ လာလျက် ရှိရာ ဘောတံတားသို့ ရောက်ရှိရန် နီးကပ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

“ကျွန်တော်တော့ 'အချက်ပြ' သတင်းစာမှာ ဒီအကြောင်းတွေကို ဆောင်းပါးတစ်စောင် ရေးဦးမပဲ”

ဒင်နရီက သူတွေ့မြင်ရသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်ဝင်စားလာပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ဘောတံတားကို

တအားပြေး၍ ရိုက်ပုတ်လိုက်တိုင်း သိမ်ခနဲ သိမ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ လှိုင်းခေါင်းဖြူများမှ ရေပန်း ရေမြွှာတို့သည် အထက်သို့ မြောက်၍ တက်လာပြီး ရေစက်ရေမှုန်ကလေးများက သူတို့၏ မျက်နှာများကို လာ၍ နှုတ်ခွန်းဆက်ကြသည်။

ညဉ့်၏ မှုန်မွှားမွှားအရောင်အောက်တွင် တပြောင်ပြောင် တလက်လက်တောက်ပနေသော ပင်လယ်ပြင်ကို ကြည့်ကာ ဒင်နရီတို့ လူစုသည် ကြည့်နူးမှုကို အပြည့်အဝ ခံစားနေရသည်။ ဤသို့ စိတ်တက်ကြွ ရွှင်မြူးဖွယ် အခြင်းအရာကို ရွှေရင်တသိမ်သိမ်ဖြင့် တငြိမ်ငြိမ် ခံစားရသည်မှာ သူတို့အဖို့ ပထမဆုံးအကြိမ်ပင် ဖြစ်နေပေသည်။

ထိုအတွင်း ဒုတိယအသက်ကယ်လှေမှာ လှိုင်းလုံးကြီးများကို ကျော်ဖြတ်၍ မြုပ်ချည်ပေါ်ချည်ဖြင့် ဘောတံတားရှိရာသို့ နီးကပ်လာသည်ကို မြင်ကြရသဖြင့် ပရိသတ်များက ပျော်ရွှင်စွာ ကောင်းချီးပေးလိုက်ကြလေသည်။

အသက်ကယ်လှေပေါ်မှ ကြီးများကို တံတားဆီသို့ ပစ်ပေးကြ၏။ ကြီးတစ်ချောင်းသည် ဒင်နရီ၏ ပခုံးပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။

“အဲဒီမှာ ချည်လိုက်စမ်းပါ”

ခပ်ကြမ်းကြမ်း အသံတစ်သံက အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ဒင်နရီက အားစိုက်၍ ကြီးကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ချည်နှောင်နေလိုက်သည်။ ထိုအချိန်ကလေးမှာ ဒင်နရီအတွက် ထူးခြားလှသော အချိန်ပိုင်းကလေးပင် ဖြစ်သည်။ ထိုစက္ကန့်ပိုင်းမျှသာရှိသော ကာလအပိုင်းအခြားသည်

ဒင်နရီ၏ အဖိုးတန်သော ဘဝတစ်ခုလုံးနှင့် တန်ဖိုးချင်း ညီမျှသည်ဟု သူက ထင်မှတ်လိုက်သည်။ သူ့ 'ဘဝ' ဆိုသည့် စကားထဲတွင် ရသံအပ်အား မိမိက မွေးမွေးပေးသည့် စက္ကန့်ပိုင်းအချိန်များ၊ မြို့စားကတော်လေးနှင့် တွဲကသည့် မိနစ်ပိုင်းအချိန်ကလေးများ ပါဝင်ခြင်းမရှိကြောင်းကိုမူက ဒင်နရီက အသိအမှတ်ပြုလိုက်လေသည်။

အသက်ကယ်လေ့ ဆိုက်ကပ်ပြီးသည့်အချိန်တွင် အော်ဟစ်သံများသည် လေထဲ၌ ပျံ့လွင့်လျက်ရှိကာ လူအများသည် လေ့ဆိုက်ကပ်ရာ ဘောတံတားအောက်ဘက်သို့ သံလှေကားထစ်များကို နင်း၍ အလှအယက် တိုးဝှေ့သွားကြလေတော့သည်။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ဒီမှာ နေရစ်ခဲ့ကြပါ”

ဒင်နရီက အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ဒါပေမယ့် ဒင်နရီ...”

“ကျွန်တော် ပြောသလို ဒီမှာပဲနေကြပါ”

ဒင်နရီသည် စိတ်အားတက်ကြွလာသည့်အလျောက် တိုးဝှေ့နေသည့် လူစုနောက်သို့ လိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ခဏအတွင်း ချက်ချင်းပြန်လှည့်လာပြီး “ဒါတွေကို ခဏထိန်းပေးထားစမ်းပါ” ဟု ပြောပြီး ဆယ့်နှစ်သျှီလင်ခန့်ရှိသော ငွေအကြွေများကို အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်၏ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

“မတော်တဆ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဒီငွေတွေဟာ ကျွန်တော့်ကို နှစ်မြုပ်စေမှာပဲ”

ဒင်နရီက ကမန်းကတန်းပြောပြီး လူအုပ်ကြားထဲသို့ ဝင်ရောက်

ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ဤကား ဒင်နရီ၏ ထူးခြားသော စရိုက်တစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် မြန်မြန်ထက်ထက် ဆောင်ရွက်ရန်လိုသော အရေးပေါ်ကိစ္စ၌ ပင်လျှင် စိတ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထားကာ မှန်ကန်သော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ထိုးထွင်းသိမြင်နိုင်သော ဉာဏ်ပညာရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

(၄)

ဒင်နရီ ဘောတံတားအောက်ထပ်ဘက်သို့ ရောက်သွားသော အချိန်တွင် အသက်ကယ်လေ့ဖြင့် ကယ်ဆယ်ခဲ့သော နော်ဝေသဘောသားများနှင့် ခရီးသည်များကို တွေ့မြင်ရသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ကိုယ်တွေ့ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို ပြောင်မြောက်စွာ သရုပ်ဖော် ရေးသားပြီး ‘စတက်ဖို့ဒ်ရှိုင်းယား အချက်ပြ’ သတင်းစာသို့ ပို့ရန် ပိုင်းဖြတ်လိုက်မိလေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ကယ်ဆယ်ခြင်းခံရသော သဘောသားများနှင့် ကယ်ဆယ်ရေးတွင် ပါဝင်ကြသော အသက်ကယ်လေ့မှ သဘောသားများသည် ဘောတံတားအပေါ်သို့ တက်ရောက်သွားခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည်။

မှတ်ဆိတ်မွေး နိကျံကျံဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော တက်မကိုင်တစ်ယောက်သာလျှင် အသက်ကယ်လေ့ကို စစ်ဆေးရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထိုသူမှာ အသက်ကယ်လေ့၏ ပိုင်ရှင်ပင် ဖြစ်သည်။

သတင်းစာဆရာတစ်ယောက်၏ ပြုလုပ်ရမည့် တာဝန်နှင့် လျော်ညီစွာ ဒင်နရီသည် ထိုလေ့ပိုင်ရှင် တက်မကိုင်ကြီးနှင့် စကား

လက်ဆုံကျရင်း မိမိသိလိုသော အချက်အလက်များကို မေးမြန်း နှစ်ခြမ်းသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘောတံတား အပေါ်ထပ်မှ လူအများ၏ ကောင်းချီးဩဘာပေးသံကို ကြားရလေသည်။ လှေပိုင်ရှင်၏ အမည်မှာ 'ကရီဂရင်'ဖြစ်ပြီး သူသည် နော်ဝေသင်္ဘောသားများကို သွားရောက် ကယ်ဆယ်ရခြင်းအတွက် ဂုဏ်ယူမိသော်လည်း မိမိ၏လှေမှာ ပိန်ချိုင့်နေအောင် သင်္ဘောနှင့် အတိုက်ခံထားရခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းစိတ်ပျက်နေလေသည်။

“အခု ဒီမှာကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ” ဟု ပြောရင်း ပိန်ချိုင့်အောင် ထုထောင်းခြင်းခံထားရသော သူ့လှေကို ညွှန်ပြနေလေသည်။

ဒင်နရီသည် ဘောတံတားအပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာရာ လူအယောက်နှစ်ဆယ်ခန့်သည် ထောပတ်သုတ်ထားသည့် ပေါင်မုန့်များကို စားရင်း ပူဇွေးသော ကော်ဖီကို သောက်လျက် တွေ့မြင်ရသည်။ မှောင်နေသဖြင့် ရုသ်နှင့် နယ်လီတို့ မည်သည့်နေရာတွင် ရှိနေသည်ကို ရုတ်တရက် မမြင်နိုင်ပေ။ ထို့နောက် တစ်ပဲနီထည့်လိုက်တိုင်း ချောကလက်များ ထွက်လာသော စက်ရှေ့တွင် ရပ်လျက်ရှိသော 'ရုသ်'ကို တွေ့ရသည်။ 'နယ်လီ'မှာလည်း အလားတူ စက်တစ်ခုရှေ့တွင် အလုပ်များလျက် ရှိသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ဒင်နရီသည် ချောကလက်ရောင်းသော စက်နှစ်လုံးမှ 'ကလစ်-ကလစ်-ကလစ်'ဟူသော မြည်သံများကို အဆက်မပြတ် ကြားရပြီး မကြာမီ 'ရုသ်အပ်'သည် သင်္ဘောသားများထံသို့ အပြေးရောက်လာကာ အထုပ်ကလေးများ ဝေငှပေးကမ်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒါကို စားစမ်းပါ။ ချောကလက်ဟာ ခွန်အားဖြစ်ပါတယ်။

ချောကလက်ထက်ကောင်းတဲ့ အာဟာရ မရှိပါဘူး။”

'ရုသ်'သည် နယ်လီထံသို့ပြေးကာ ချောကလက်ထုပ်များကို ဆွဲယူလာပြီး ဒုတိယအကြိမ် ရက်ရောစွာ ဝေငှပေးကမ်းလျက်ရှိပြန်သည်။ နယ်လီမှာ ရုသ်၏ အမိန့်ပေးထားချက်အရ ချောကလက်များများရအောင် စက်ခလုတ်များကို ကြိုးစားပမ်းစား လှည့်လျက် ရှိနေလေသည်။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်၏ သဒ္ဓါတရား ရက်ရောလှပုံကို အခြားသူတစ်စုံတစ်ယောက်သာ မြင်တွေ့သွားခဲ့လျှင် ၎င်းတို့၏ စေတနာကို ချီးကျူးမည်မှာ သေချာပေသည်။ “လူလူချင်း ကြင်နာထောက်ထားသော စိတ်ဆိုသည်မှာ မွန်မြတ်လှပေသည်တကား”ဟူ၍ ထိုသူက မှတ်ချက်ချပေလိမ့်မည်။ “လူ့လောကတွင် ဤမျှလှပသော ရှုကွင်း ရှုကွက်ကို မှာ၍ တွေ့နိုင်မည်မဟုတ်”ဟူ၍ ထင်မှတ်သွားပေလိမ့်မည်။

ဒင်နရီသည်လည်း သူ့ကြုံတွေ့နေရသော မြင်ကွင်းကြောင့် စိတ်တွင် ထိခိုက်၍ သွားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူ့စိတ်ထိခိုက်ပုံမှာ အခြားတစ်နည်းအားဖြင့်သာဖြစ်သည်။ ရုသ်က သဒ္ဓါတရား ရက်ရောစွာဖြင့် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲနေခြင်းမှာ အိမ်ငှားများထံမှ ကောက်ခံလာသော အိမ်လခငွေများ ဖြစ်သည်။ မလိုအပ်သော နေရာတွင် ငွေကို အလှုပ်ပယ်သုံးပြီး စေတနာကို ထုတ်ဖော်ပြသခြင်းမှာ ဖြန့်တီးမှုသာ ဖြစ်ပေသည်။

“တော်တော်မှိုက်တဲ့ သူငယ်မပဲ၊ ငါထင်တာထက်တောင် ပိုပြီး ဆိုးလှပါတကား”

ဒင်နရီက စိတ်ပျက်စွာညည်းညူလိုက်၏။ သို့ရာတွင် သူသည်

ဘာမျှမတတ်နိုင်ဘဲ ကြည့်၍သာနေလိုက်ရသည်။

ရသံနှင့် နယ်လီတို့သည် စက်ရေတွင် အလုပ်များလျက်ပင် ရှိနေကြသဖြင့် 'ကလစ်-ကလစ်' ဟူသော မြည်သံများသည် ဒင်နရီ၏ နားဝကို ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်နေကြလေသည်။

'အရူးတွေ' ဒင်နရီက ရေရွတ်လိုက်ပြန်၏။

ဤသို့ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲနေခြင်းသည် ရသံ၏ ထူးခြားသော အရည်အသွေးနှင့် လိမ္မာကျွမ်းကျင်မှု၊ ရဲရင့်ပျတ်လတ်မှုနှင့် နှလုံးထား မြင့်မြတ်ဖြူစင်မှုတို့ကို ဖော်ပြရာရောက်နေကြောင်း အခြားသူများက ထင်မှတ်မည်ကို တွေးမိလာသောအခါ ဒင်နရီအဖို့ များစွာ အခံရ ခက်စေလေသည်။

ထိုခဏ၌ပင်လျှင် ရသံနှင့် မိမိတို့၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲမှာ ဘုရားသခင်၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း စီစဉ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ် ဆိုသည်ကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပြက်ပြက်ထင်ထင် သိမြင်လိုက်လေသည်။ ကုန်လှည်းကြီးအတွင်းတွင် အသေဆိုးနှင့် မရွံ့မလှ ရင်ဆိုင်ရမည့် အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက်အား ကယ်ဆယ်လိုက်ခြင်းသည် သူမအား မလွဲမရှောင်သာ လက်ထပ်ယူရမည့်အရေးနှင့် မည်သို့မျှ သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိသည်ကိုလည်း စဉ်းစားမိပြန်သည်။

'ရသံသည် အတော်ပင် ဆန်းကြယ်သော သတ္တဝါတစ်မျိုး ဖြစ်သည်' ဆိုသည်ကိုကား ယုံမှားသံသယ ရှိရန်မလိုပေ။ သို့ရာတွင် ရထားတစ်စီးနှင့် မြင်းတစ်စုံ မွေးထားခြင်းက ရသံအား ကျွေးမွေး ထားခြင်းထက် ပို၍ လိမ္မာရာ ရောက်ပေလိမ့်မည်။ သူ၏စိတ်ထဲ၌ ရသံအား ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်လာမိပြီး သူ့အသက်မှာလည်း အနှစ်

ငါးဆယ်မျှ အိုမင်း၍သွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိလေသည်။

ရသံက ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစားရင်း ဒင်နရီအား မြင်တွေ့သွားသဖြင့် သူ့ထံသို့ ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်၍ ပြေးလာလေသည်။

"ဒီမှာ ဒါတွေကို ယူထားစမ်းပါ။ ဘာမှသုံးလို့မရဘူး"

"ဘာတွေများလဲ"

"ပဲနီဝက်ပြားစေ့တွေပေါ့"

"သိပ်ဝမ်းနည်းပါတယ်"

ဒင်နရီက သူမကို အရေးမစိုက်သလိုပြောရင်း အသုံးမဝင်သော ပဲနီပြားစေ့များကို ယူထားလိုက်သည်။

"စက်ထဲမှာရှိတဲ့ ချောကလက်တွေတော့ အားလုံးကုန်သွားပြီ။ ဒါပေမယ့် စီးကရက်တွေ ရှိသေးတယ်။ သူတို့ထဲက တချို့လူတွေ ကြိုက်မယ်ထင်တယ်။ ရှင့်မှာ ပဲနီစေ့တွေ ရှိသေးသလား"

"မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် နှစ်သျှိုလင်ခွဲတန် ဒဂါးတွေ ဆယ်ခု၊ ဆယ်နှစ်ခုလောက် ရှိပါသေးတယ်။ ဒီဟာတွေနဲ့ ထည့်ပြီး စက်ကို လှည့်ရင် ကောင်းကောင်းရတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား"

ဤသို့ပြောလိုက်မှပင် ရသံက ဒင်နရီ၏ မနှစ်မြို့သောလေသံကို အကဲခတ်မိလိုက်သည်။ သူမသည် ခဏတွေဝေပြီးမှ "မမိုက်ပါနဲ့ ဒင်နရီရယ်" ဟု ပြောလိုက်သည်။

"ကျွန်တော် မမိုက်အောင်ပဲ ကြီးစားနေပါတယ်"

ဒင်နရီက ရသံအပေါ်တွင် တစ်ခါမျှ သုံးဖူးသော လေသံမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် သူမသည် နယ်လီရှိရာသို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။

ဒင်နရီသည် ပဲနီဝက်ပြားစေ့များကို ရေတွက်ကြည့်ရာ ဆယ့် ရှစ်ပြားရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ရသံသည် ပဲနီပြားစေ့ တစ်ရာသုံးဆယ်ကျော်ကို စက်ထဲသို့ထည့်ပြီးခဲ့ကြောင်း သိလိုက်ရ လေသည်။

“သိပ်ခက်တယ်၊ သိပ်ပြီးခက်တယ်”

ဒင်နရီ မကျေမချမ်းနှင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။

လေမုန်တိုင်းသံများ စဲစပြုသော ညဉ့်သန်းခေါင်အချိန်တွင် တည်းခိုအိမ်သို့ လမ်းလျှောက်၍ ပြန်လာကြရာ ရသံသည် အနည်း ငယ် ဒေါသထွက်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရပြီး ဒင်နရီမှာမူကား ယဉ်ကျေးသော အမူအရာဖြင့် တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့မြင်ကြရပြန်လေသည်။

(၅)

နောက်နေ့နံနက်တွင် သူတို့သုံးဦးအား ဘောတံတားပေါ်၌ ပြန်လည်တွေ့မြင်ကြရပြန်လေသည်။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်နှင့် တွဲ၍ ထိုင်နေသော ဒင်နရီအား မြင်သူများက ‘ဖိုးစွဲ’ဟူ၍သာ အသိအမှတ် ပြုကြပေလိမ့်မည်။ သူ့အား လန်ဒတ်နီတွင် စိတ်မသက်မသာ အဖြစ် ရဆုံး လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ထင်မှတ်ကြမည် မဟုတ်ပေ။

ရသံသည် ရေခဲစိမ် လင်မနစ်ရည်ကို တစ်မိမ့်မိမ့်သောက်နေပြီး နယ်လီမှာ ချောကလက်များကို ဝါးလျက်ရှိသည်။

ဒင်နရီမှာမူကား သမ်းဝေလျက်ရှိသည်။ သူသည် နံနက်သုံးနာရီ

ထိုးသည်အထိ ဆောင်းပါးတစ်စောင်ကို ရေးသားခဲ့ပြီး မြောက်နာရီ တွင် အိပ်ရာမှထကာ ‘စတက်ပို့ရှိုင်းယား အချက်ပြ’ သတင်းစာတိုက် သို့ ပို့ရန် မီးရထားအမဲ သွား၍ ထည့်ခဲ့လေသည်။

“ဒီအတိုင်းသွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး”ဟူသော ပုပန်မှုသည် ဒင်နရီ ၏ ရင်တွင်းဝယ် ဗလောင်ဆူ၍နေလေသည်။

သူ့တွင် ဖြေစရာတစ်ကွက်တော့ ရှိပါ၏။ ထိုအချက်သည် ‘ရသံ’အား ရိုးမြေကျ ပေါင်းသင့်ရန် မိမိက တောင်းပန်ခဲ့သူဖြစ်ပြီး သုမက မိမိအား စတင်ပြောဆိုခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့...ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

“ကဲ...ကျွန်မတို့ တစ်နေရာကို သွားကြမလား”

‘ရသံ’က အကြံပေးရင်း မေးမြန်းလိုက်သည်။

ဒင်နရီက လင်မနစ်ဖိုးနှင့် ချောကလက်ဖိုးငွေကို ပေးရင်း ပြုံးမိ လေသည်။ သူသည် အမျိုးသမီးများထက် သာလွန်သော စွမ်းပကား နှင့်ပြည့်သည့် ယောကျ်ားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။ ထို့ပြင် သူသည် အကျင်းအကျပ် အခက်အခဲနှင့် ရင်ဆိုင်လာလျှင် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးသော ဇွဲသတ္တိဖြင့် အောင်နိုင်ခဲ့သည်ချည်း မဟုတ်ပါလား။ ယခုသော် တစ်မူကား ဒင်နရီသည် တွယ်ရာမဲ့ဖြစ်ကာ လက်မြောက် အရှုံးပေးရန်သာ ရှိပေတော့သည်။

ဒင်နရီ၊ ရသံနှင့် နယ်လီတို့ သုံးယောက်သည် တက်ကြွလှုပ်ရှား နေသော လူအုပ်များရှိရာ ဘောတံတားအောက်ထပ်သို့ ခန့်ညား ထည်ဝါလှသော အသွင်ဖြင့် ဝင်ရောက်သွားခဲ့ကြသည်။ သဘောပျက် ခြင်းနှင့် အသက်ကယ်လှေများအကြောင်းကို လူတိုင်း ပြောဆိုလျက်

ရှိကြသည်။ မုန်တိုင်းမိနေခဲ့သော ရွက်သင်္ဘောတစ်စီးကို ကယ်ဆယ်ရန် သွားခဲ့သော အသက်ကယ်လှေသစ်သည် လှိုင်းလေပြင်းထန်သဖြင့် မည်သည့်အကူအညီကိုမျှ မပေးနိုင်ခဲ့ဘဲ ဆိပ်ကမ်းသို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့ရသည်။ ထိုကြောင့် နော်ဝေသင်္ဘော ဟဂျလ်မာကို ကယ်ဆယ်ခဲ့သော လန်ဒတ်နီမှ အသက်ကယ်လှေ အဟောင်းအအိုကြီးကို လူတိုင်းက ချီးကျူးပြောဆိုလျက်ရှိသည်။ ဟဂျလ်မာသင်္ဘောပေါ်မှာ သင်္ဘောသားများကို ပြင်းထန်သော လှိုင်းလေများအကြားမှ ဘေးမသိရန်မခတ်ကမ်းသို့ အရောက် ဆောင်ကျဉ်းလာနိုင်သည်မှာ ချီးကျူးဖွယ်ရာပင် ဖြစ်ချေသည်။

“လျှောက်ပြေးစမ်းပါ နယ်လီ။ ဒီမှာ ဦးလေးနဲ့ အဒေါ် တစ်မိနစ်လောက် စကားပြောစရာ ရှိနေလို့”

ရုသ်က ယင်းသို့ပြောလိုက်သဖြင့် နယ်လီမှာ လန့်ဖျပ်ကာ ရှက်သွေးဖြာသွားပြီး စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာနှင့်ပင် ရှေ့သို့ လှမ်း၍ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ရုသ်သည် ယခင်က ဤသို့ မပြောခဲ့ဖူးသဖြင့် ဒင်နရီပင်လျှင် လန့်ဖျပ်သွားခဲ့သည်။ ချစ်သူနှစ်ဦးအား ၎င်းတို့ဘာသာ လွတ်လပ်စွာ နေခွင့်ပြုသင့်ကြောင်း နယ်လီအား ဤသို့ပညာပေး၍ အရိပ်အယောင်ပြခြင်းမှာ ဒင်နရီအတွက် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ် ဖြစ်နေပေသည်။ ရုသ်၏ အံ့သြဖွယ်ကောင်းသော စရိုက်များကို နောက်ထပ်၍ မည်သို့များ တွေ့ကြုံဦးမည်နည်းဟု ဒင်နရီက စဉ်းစားနေလိုက်မိလေသည်။

“ဒီနေ့မနက် ကျွန်မတို့ အသုံးစရိတ်စာရင်းတွေ ရထားတယ်”

ရုသ်က ကျက်သရေရှိစွာ ဒင်နရီနှင့်အတူလျှောက်နေရင်းက အရေးမကြီးသလို ပြောလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပင်လယ်ပြာကို ငေးမောရင်း သဘာဝ၏ သာယာပုံကို အာရုံဝင်စားနေမိကြသည်။ ရုသ်၏ ဟန်ပန် အမူအရာမှာ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော လူကဲ့သို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှ ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားလာသူ၏ ဟန်ပန် အမူအရာအတိုင်း ဖြစ်သည်။ သူမပြောသည့် လေသံအတိုင်းဆိုလျှင် ထိုအသုံးစိတ်ငွေစာရင်းမှာ မလောက်စရာ မရှိသော အသေးအဖွဲ့ကိစ္စ တစ်ရပ်သာ ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ဒင်နရီ၏ နှလုံးသားများမှာ မူကား ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားခြင်းကို ခံစားနေကြရလေသည်။

“ခင်ဗျား ပေးပြီးပြီလား”

“ဟုတ်တယ်...နယ်လီက သူ့အတွက် အချိုးကျငွေကို ပေးတာနဲ့ ကျွန်မလည်း ချက်ချင်းပဲ ရှင်းပေးလိုက်ပါတယ်”

“အို...ဒင်နရီက အလွန်အံ့အားသင့်သွားသဖြင့် အာမေဩတ်သံ ပြုလိုက်သည်။

ထိုနောက် ခဏမျှ ငြိမ်သက်၍သွားကြပြန်သည်။

ဒင်နရီ၏စိတ်ထဲတွင် မိမိမှာ ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုကို ခုခံတိုက်ခိုက်နေရသလို ထင်မြင်လာသည်။

သူသည် မည်းမှောင်သော အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်နေပြီး သူ့အား တစ်စုံတစ်ယောက်က အော်ဟစ်၍ ခေါ်နေသည်ကို မကြားယောင်ပြုကာ အသက်ကိုပင် မရှူရဲဘဲ အောင့်ထားနေရသည်ဟူ၍ လည်း ထင်မြင်လာမိသည်။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မဆီမှာ ငွေအနည်းအကျဉ်းပဲ ကျန်တော့တယ်။

မနေ့က နယ်လိနဲ့ ကျွန်မတို့ အတော်များများ သုံးလိုက်ကြတာကြောင့် အခု နည်းနည်းပဲ လက်ကျန်ရှိတော့တယ်။ ငွေဟာ ဘယ်လောက် အသုံးမခံဘူးဆိုတာ ရှင် မသိသေးဘူး”

“ကျွန်တော် မသိသေးဘူး ဟုတ်လား”

ထိုစကားကို ဒင်နရီက ရသံအား မေးမြန်းလိုက်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ မိမိ၏ နှလုံးသားကိုသာ ပြန်လည်မေးခွန်းထုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ရသံကိုမူကား သူသည် မည်သို့မျှ မပြောပေ။

“ကျွန်မတို့ ဘာစလေကို ပြန်ကြရင် ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

သူမက ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ အကြွေးတင်ခံနေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ တော်ကြာရင် ရှင့်ပစ္စည်းတွေကိုပါ ပေးနေရဦးမယ်”

“ဒီလိုသွားရမယ်ဆိုရင်တော့ ဝမ်းနည်းစရာပဲ”

ဒင်နရီက အမှန်ပင် ဝမ်းနည်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အထက်ပါအတိုင်း စကားအနည်းငယ် ပြောကြပြီးနောက် ၎င်းတို့၏ တွေ့ဆုံခန်းမှာ ပြီးဆုံးသွားလေသည်။

အမှန်အားဖြင့် ရသံသည် လန်ဒန်တိုင်း ကုန်ကျသော သူမ၏ အသုံးစရိတ်အားလုံးကို ဒင်နရီထံမှ ချေးငွေသဘောဖြင့် ယူပြီး ပေးဆပ်လိုသည်။ ရသံက ယင်းသို့ဖြစ်လာအောင် သွေးဆောင် တိုက်တွန်းခဲ့သော်လည်း သူမ၏ အကြံအစည်များ အောင်မြင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ ရသံက သူမ၏ အသုံးအမြုန်းကြီးမှုကြောင့် ကျရောက်လာရမည်

အန္တရာယ်ကို ဒင်နရီက ကူညီဖြေရှင်းပေးခြင်းဖြင့် ပြေလည်အောင် ပြုလုပ်ရန် ကြံရွယ်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ဒင်နရီက 'ဝမ်းနည်းစရာပဲ'ဟုသာ ပြောခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် ရသံကလည်း အားကျမခံသည့် သဘောဖြင့် “ဟုတ်တယ် ဝမ်းနည်းစရာပဲ၊ ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ” ဟု၍ ထပ်ကွန့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဒီလိုမဆိုလိုပါဘူး”

ထိုအချိန်ကသာ ရသံက ဒင်နရီ၏စကားကို သံယောင်လိုက်၍ ၎င်း၏ အကြံအစည်အတိုင်း အကွက်ဝင်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့လျှင် ဒင်နရီသည် သူမအကြွေးအားလုံးကို ပေးဆပ်ရမည်မှာ သေချာပေသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်သည် ရသံက ဒင်နရီအား အလဲထိုး၍ သတ်နိုင်သော အခွင့်အရေးပင် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ရသံသည် ပြုံးရုံမျှသာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ ဒီညပဲ အိမ်ကိုပြန်တော့မယ်”

“ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ်”

ဒင်နရီသည် သူပုန်းအောင်းနေသော ရဲတိုက်ကြီးအတွင်းမှ ထွက်၍မလာတော့ပေ။

ထိုအခိုက်တွင် အသက်ကယ်လှေပိုင်ရှင် 'ကရီဂရင်'က ဒင်နရီ၏ ပန်းကို လာ၍ကိုင်လိုက်သည်။

“လှေကို သုံးဆယ့်ငါးပေါင်နဲ့ ဝယ်ချင် ဝယ်နိုင်ပါတယ်။”

ဒီမနက် ဆယ်ပေါင် လက်ငင်းပေးထားပါ။ ခင်ဗျား အခု ဝယ်ရင်ဝယ်၊

မဝယ်ရင် ဘယ်တော့မှ မဝယ်နဲ့တော့”

“ကျွန်တော် တစ်နာရီအတွင်း ပေးပါ့မယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်မှာ ရှိနေမလဲ” ဒင်နရီက ရဲရဲတင်းတင်းပင် ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ဘောတံတားအောက်ထပ်က ဂျွန်ရဲ့အခန်းမှာ ရှိမယ်။ ဒီနေ့မနက်စောစော ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် တွေ့တဲ့အခန်း ပဲပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ”

အကယ်၍သာ ရသံသည် မာနကြီးသူတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့လျှင် ယနေ့နံနက် ဒင်နရီနှင့် ကရိုကရင်တို့ စီစဉ်နေကြသော ကိစ္စအားလုံးကို ဒင်နရီအား မေးမြန်းခြင်းဖြင့် သိရှိနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် မာနကြီးတစ်ဦးဖြစ်၍ ဟိတ်ဟန်ထုတ်နေတတ်သော ရသံသည် မည်သို့သော အကြောင်းအရာကိုမျှ သိရှိခဲ့သူ မဟုတ်သဖြင့် ယခုအချိန်တွင်လည်း ဝင်ရောက်မေးမြန်း ပြောဆိုခြင်း မပြုခဲ့ပေ။

ဒင်နရီကလည်း ရသံသည် ဤကိစ္စ၌ စိတ်ပါဝင်စားခြင်း မရှိသဖြင့် မေးမြန်းပြောဆိုမှု မပြုဘဲ နေသည်ဟု ထင်မှတ်ကာ ရှင်းလင်းပြောကြားခြင်း မရှိသဖြင့် အခြေအနေမှာ ပိုမိုတင်းမာလာလေသည်။

ညစာစားပြီးချိန်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်သို့ လမ်းလျှောက်၍လာခဲ့ကြပြန်သည်။ လမ်းတွင် လှပသော လူငယ်တစ်ဦးက အရိုအသေပြုသဖြင့် ရသံက ပြန်၍ ဦးခေါင်းကို ညွတ်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“အဲဒါ ဘယ်သူပါလိမ့်” ဒင်နရီက မေးလိုက်၏။

“အဲဒါ တစ်ခါတုန်းက ကျွန်မနဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခွဲဖူးတဲ့

လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ”

ရသံက အေးစက်စက် အမူအရာဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်ကို ဒင်နရီက နှစ်သက်ခြင်း မဖြစ်မိပေ။

အခြေအနေသည် ပေါက်ကွဲလှဆဲဆဲအချိန်သို့ နီးကပ်လာခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။

(၆)

အရေးကြီးသော ဓာတ်ဆောင်နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မာန်လုပ်၍ ဓာတ်ဆတ်နေကြရာ ရသံက ဘာစလေကို ပြန်ရန် ပြင်ဆင်သည်ကို ဒင်နရီကလည်း ဟန့်တားခြင်းမပြုဘဲ နေလိုက်လေသည်။

ခြောက်နာရီ ထိုးသောအခါ သူတို့သုံးယောက်သည် တည်းခိုအိမ်မှ ဘူတာရုံသို့ ခြေလျင်လျှောက်၍ လာကြလေသည်။ သူတို့၏ ပစ္စည်းများကို ခပ်စောစောကပင် လူတစ်ယောက်ကို စေလွှတ်ပို့ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ဘူတာရုံအနီးသို့ ရောက်သည်တွင် ၎င်းတို့အရှေ့မှ ဖြတ်သွားသော အမျိုးသမီးငယ် နှစ်ဦးအား ဒင်နရီက ဦးထုပ်ကို ချွတ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က ပြန်လည်နှုတ်ခွန်းဆက်ခြင်းမပြုပေ။

“သူတို့ ဘယ်သူတွေပါလိမ့်”

ရသံက သိချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်လို့ မရနိုင်သည့်အလျောက် မေးလိုက်မိသည်။

“အဲဒီမိန်းမကလေးဟာ တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော်နဲ့ စေ့စပ်ခဲ့

ဖူးတဲ့ သူငယ်မကလေးပဲ”

“ဘယ်ဟာလဲ”

ရိုးသားလှသော နယ်လီက အံ့ဩခြင်းပြင်းစွာဖြင့် မေးလိုက်ရာ ကျွန်တော် မေ့နေပြီဟု ဖြေလိုက်သည်။

ဒင်နရီက မိမိအား လက်စားချေသည့် သဘောဖြင့် ဤသို့ ပြုမူလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရသက သတိထားလိုက်မိသည်။

သူတို့သည် ရထားရောက်ချိန်ထက် ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှ စော၍ ဘူတာရုံသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ဒင်နရီသည် အဘိုးအိုတစ်ယောက် အား ပစ္စည်းများကို သယ်ယူစေသည်။

“ဒီပစ္စည်းတွေအားလုံးပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင့်ပစ္စည်းတွေရော ဘယ်မှာလဲ”

ရသက မေးလိုက်သည်။

“အို...ကျွန်တော် ဒီည မပြန်ဖြစ်သေးဘူး။ ဒီမှာ အလုပ်နည်း

နည်းရှိနေသေးတယ်။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားသိတယ်မှတ်လို့”

“အို...ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်မက ရှင့်အလုပ်ကိစ္စအကြောင်း လုံးလုံး မေ့နေတယ်”

ရသက ခဏကြာပြီးမှ ဤသို့ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်အားဖြင့် သူမသည် ဒင်နရီ၏ကိစ္စကို လုံးဝသိရှိခြင်းမရှိဘဲ ယနေ့ညတွင် မိမိ မပြန်ဖြစ်ဆိုသည်ကိုလည်း ဒင်နရီက အမျိုးသမီးနှစ်ဦးအား ပြောပြထားခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ရသသည် ဟန်ဆောင်သည့်နေရာတွင် သူမတူအောင် ရဲဝံ့လှပြီး မာနတံခွန် လွင့်ထူရာတွင်လည်း ဘုရင်မတစ်ပါးကဲ့သို့ ရှိနေသဖြင့်

အမှန်တရားသည် သူမထံမှ ကင်းကွာ၍ လာခဲ့ပေတော့သည်။ ကမ္ဘာလောကကြီးအလယ်တွင် ရသအဖို့ အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးအထားဆုံးအရာမှာ ‘ဂုဏ်’ပင်ဖြစ်သည်။ ‘ဂုဏ်’ရှိမည်ဆိုလျှင် တန်ဖိုးမည်မျှပင် ပေးရစေကာမူ ရသက အရယူမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

မိနစ်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ပလက်ဖောင်းပေါ်ရှိ စာအုပ်ဆိုင်သို့ သူတို့ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ‘စတက်ဖိုးဒ်ရှိုင်းယား အချက်ပြ’ သတင်းစာအတွက် ကြေညာရာတွင် ‘ဝေလပြည်မြောက်ပိုင်း မှန်တိုင်းကြီး အထူးသရုပ်ဖော် သတင်းဆောင်းပါး’ ဟူသော စာတမ်းကို တွေ့မြင်ရသည်။ ဒင်နရီသည် သတင်းစာတစ်စောင်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

သတင်းများ ဖော်ပြသော စာမျက်နှာ ပထမကော်လံတွင် သူ၏ သရုပ်ဖော်သတင်းဆောင်းပါးကို တွေ့မြင်ရသည်။ ဆောင်းပါး၏ ခေါင်းစဉ်မှာ...

‘လန်ဒတန်ရောက် ဘာစလေးမြို့သား ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ ထင်ရှားပေါ်လွင်သော ကိုယ်တွေ့မှတ်တမ်း’ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။

‘အချက်ပြ’သတင်းစာ အယ်ဒီတာက ကိုယ်တွေ့မှတ်တမ်းပေးပို့သူ ဒင်နရီအား ဤသို့ မိတ်ဆက်အမှာစာ ရေးထားသည်ကို ဖတ်ရှုရသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘာစလေးမြို့တွင် ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်သည့် ဗစ္စတာ အီအိပ်(ချ်)မချင်းအား များစွာကျေးဇူးတင်ရှိပေသည်”

ဟူ၍ အစချီပြီး သတင်းမှတ်တမ်းကို ဖော်ပြထားလေသည်။

ထိုသတင်းမှတ်တမ်းကို တွေ့ရှိရသည်မှာ ဒင်နရီအဖို့ သဘာဝ ဓမ္မအတိုင်း မဟုတ်သော ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် အခြင်းအရာတစ်ခု ကို တွေ့မြင်ရသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။

ဒင်နရီသည် သူ၏ဝမ်းသာခြင်းကို ဖုံးကွယ်၍ မထားနိုင်တော့ဘဲ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းထိန်၍လာလေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ဘာမျှမဖြစ်သလို တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာဖြင့် သတင်းစာကို ရသအား ကမ်းပေးလိုက်သည်။

ရသ်ကလည်း အေးစက်စက် အမူအရာဖြင့် သတင်းစာကို လှမ်းယူလိုက်ခြင်းကြောင့် ဒင်နရီဓမ္မမှာ ကျွမ်းသန္တာလန်အောင် စိတ်ပျက်သွားမိလေတော့သည်။

“ကျွန်မတို့ ရထားပေါ်ရောက်မှပဲ ဖတ်တော့မယ်”

ရသ်က ဝတ်ကျေတမ်းကျေပြောပြီး အခြားအကြောင်းအရာ တစ်ရပ်ဆီသို့ စကားကို ဦးလှည့်လိုက်လေသည်။ ထိုနောက် သူမသည် အလွန်စုံမက်မြတ်နိုးဖွယ်ကောင်းသော ဖော်ရွေသူအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိ သွားပြန်လေသည်။

စာအုပ်ဆိုင်တွင် လန်ဒတ်နီမြို့၏ အထိမ်းအမှတ် ပစ္စည်းများ ခင်းကျင်းပြသထားသည်ကို တွေ့မြင်ရဝေ။ စက္ကူဖြတ်ရန် ဓားများ၊ ကလောင်တံများ၊ စာရွက်ဖိသည့် အလေးများ၊ နာရီထည့်ရန်ဘူးများ၊ ကလောင်တံထည့်ရန်ဘူးများ စသည်တို့ကို သစ်သား သို့မဟုတ် ဖန်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီး ၎င်းတို့အပေါ်တွင် လန်ဒတ်နီ၏ ရွှေခင်းရုပ်ပုံ များကို ဆေးရောင်ဖြင့် လှပစွာ ခြယ်လှယ်မွမ်းမံထားသည်။

ရသ်က ‘နောင်တော်ကြီး ကျောက်ဆောင်’ ရွှေခင်းပုံပါရှိသော

ကျောက်သလင်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် စာရွက်ဖိရန် ဖန်တုံးကလေးကို ဝယ်ယူရန် ကြံရွယ်ချက်ရှိခဲ့သည်ကို အမှတ်ရမိသည်။ စာအုပ်ဆိုင် စာရေးတွင် တောတံတားပုံပါသော ကျောက်သတင်းဖြင့် ပြုလုပ်သည့် စာရွက်ဖိအလေးများသာရှိပြီး ရသ်အလိုရှိသော ရွှေခင်းပုံမျိုး မရှိပေ။

စက္ကူဖြတ်သည့်ဓားများနှင့် နာရီထည့်သည့် ဘူးများတွင် ‘နောင် တော်ကြီးကျောက်ဆောင်’ ရွှေခင်းပုံ ပါသော်လည်း ရသ်က ထိုပစ္စည်း များကို မလိုချင်ပေ။

သူမလိုချင်သည့်အရာမှာ ‘နောင်တော်ကြီး ကျောက်ဆောင်’ ရွှေခင်းပုံပါသော စာရွက်ဖိကလေးသာ ဖြစ်သည်။ ရသ်သည် မရှိသော အရာကိုမှ လိုချင်သူ ဖြစ်ပေသည်။

စာအုပ်ဆိုင်စာရေးက ရသ်အလိုရှိသော ပစ္စည်းမျိုးမှာ ယခင်က ရှိခဲ့သော်လည်း ရောင်း၍ ကုန်သွားခဲ့သဖြင့် လက်ကျန်မရှိတော့ ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

“ရှင်...အဲဒါမျိုး တစ်ခုခုရအောင်ရှာပြီး ကျွန်မဆီကို ပို့မပေးနိုင် ဘူးလား”

ရသ်၏ ချင်ခြင်းဖြစ်နေသော ဆန္ဒမှာ ကုစား၍ မရနိုင်ကြောင်း ဒင်နရီက သိမြင်လိုက်လေသည်။

“အို...ဒီလိုဆိုရင် ရနိုင်ပါတယ်။ နောက်အကျဆုံး မနက်ဖြန် လောက်ပါပဲ”

စာအုပ်ဆိုင်စာရေးက စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး...

“ဘယ် သူ့နာမည်နဲ့ ပို့ရမလဲခင်ဗျာ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ရသံက ဒင်နရီအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီးများ သည် ဤသို့သော အခိုက်အတန့်တွင် ရသံကဲ့သို့ပင် ကြည့်တတ်ကြ သည် မဟုတ်ပါလား။

“ရုတ်(စ်)ချိုင်း...”

ဒင်နရီက ပစ္စည်းမြောက်မြားစွာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သူဌေး ကြီးတစ်ဦး၏ အမည်ကို ပေးလိုက်လေသည်။

ဤစကားတစ်ခွန်းသည် သူတို့နှစ်ယောက်၏ စေ့စပ်ကြောင်း လမ်းခြင်းကို အပြီးတိုင် နိဂုံးချုပ်စေခဲ့သည်ဆိုလျှင် ထူးဆန်းနေပေ လိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် ဤစကားတစ်ခွန်းသည် ဘဝတစ်ခုကို ပျက်ပြားစေခဲ့ သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ရသံသည် မိမိအပေါ်တွင် အပြစ်တင်ခြင်းကို သည်းခံလိုစိတ် မရှိပေ။ သူမသည် မျက်နှာများနီရဲကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ စာအုပ်ဆိုင်စာရေးသည် မည်သူ၏အမှာစာကိုမျှ လက်ခံရရှိခြင်း မရှိတော့ပေ။

မီးရထားထွက်ခွာသွားသောအခါ ဒင်နရီက ဦးထုပ်ကို မြှောက်၍ နှစ်လိုဖွယ် နှုတ်ဆက်သော်လည်း ရသံသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြော တော့ဘဲ ရထားခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့လေသည်။

နောက်နေ့ညနေခင်းတွင် ရသံက စာတိုက်မှတစ်ဆင့် ပေးပို့ လိုက်သော လက်စွပ်တစ်ကွင်းသည် ဒင်နရီထံသို့ ရောက်ရှိလာလေ သည်။

“ကျွန်မကို စော်ကားလျှင် မည်သူ့ကိုမျှ အညံ့မခံဘူး”

ဟူသော စာတန်းတိုက်လေးကိုလည်း ဒင်နရီက ဖတ်ရှုလိုက်ရ လေသည်။

“ကျွပ်ကလည်း ‘ရုတ်(စ်)ချိုင်း’ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ပြောမိတာ ပါ အမိရယ်”

“လူတစ်ယောက်ဟာ ‘ရုတ်(စ်)ချိုင်း’လို့ မပြောရတော့ဘူးလား”

ဒင်နရီက သူ့ကိုယ်သူ မေးခွန်းထုတ်နေမိသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တစ်ကိုယ်တည်း ကြိတ်၍ မိမိကိုယ်ကို ချီးကျူးနေသူမှာ ဒင်နရီပင် ဖြစ်ချေသည်တကား။

အခန်း (၅)

အသက်ကယ်လှေဖြင့် စီးပွားရှာခြင်း

(၁)

“ကဲ...ဟောဒီမှာ...”

ဒင်နရီက ကရိုရင်အား စာရွက်တစ်ရွက် ကမ်းပေးလိုက်ရင်း ဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီဟာ ဘာများပါလိမ့်”

‘ကရိုရင်’က သူ၏ ကြီးမားသောလက်ချောင်းများဖြင့် စာရွက်ကို ယူလိုက်ပြီး မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် သူသည် ထိုစာရွက်အကြောင်းကို ကောင်းစွာသိနှင့်ပြီး ဖြစ်သည်။ ထိုစာရွက်မှာ နှစ်ဆယ့်ငါးပေါင်တန်သော ချက်လက်မှတ်ပင် ဖြစ်သည်။ ကရိုရင် မသိသော အချက်မှာ နံနက်စောစောက ရရှိခဲ့သော ဆယ်ပေါင်သည် ဒင်နရီ၏ ချွေတာစုဆောင်းထားသော ငွေများထဲမှ အချို့အဝက်ဖြစ်ပြီး ၎င်းငွေသည် ရှယ်အပ်နှင့် ဒင်နရီတို့၏ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမှုကို ပြန်လည်

အဖြူညီဆောင်စာပေ

ရှင်သန်စေနိုင်လိမ့်မည်ဆိုသော အချက်ပင် ဖြစ်သည်။

ကရီဂရင်က ငွေရကြောင်း ပြောစာပေးပြီး ယခင်က လန်ဒန်အိမ် အမည်ရှိသော အသက်ကယ်လေး၏ ပိုင်ရှင်မှာ ဒင်နရီဖြစ်ကြောင်းနှင့် စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် ရေးသားပေးလိုက်လေသည်။

ဘောတံတားအောက်ထပ် အခြားတစ်နေရာတွင် နောင်ဝေသဘော ဟဂျလ်မာကို ကယ်ဆယ်ခဲ့သော သဘောသားလက်ဟောင်းကြီး ဆိုင်မွန်းကို တွေ့ရလေသည်။

“အားလုံး အခြေအနေကောင်းရဲ့လား”

ဒင်နရီက မေးသည်ကို ဆိုင်မွန်းက ဦးခေါင်းကိုသာ အကြိမ်ကြိမ် ညှိတ်၍ အဖြေပေးလေသည်။

“ခင်ဗျားကို တစ်ပတ်အတွင်း သျှီလင်သုံးဆယ် ပေးပါ့မယ်”

ဆိုင်မွန်းအား ဒင်နရီက ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် နောင်ဝေသဘောသား သုံးယောက်နဲ့ တွေ့ပြီးပါပြီ။

နှစ်ယောက်က အင်္ဂလိပ်စကား လုံးဝမပြောတတ်ဘူး။ နားလည်း မလည်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ပိုကောင်းတာပေါ့”

“ကျွန်တော် သူတို့ကို ဟိုရွှေဒဂါးတွေ ပြလိုက်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ...ခင်ဗျား မမေ့နဲ့နော်။ မနက်ဖြန် မနက် ခြောက်နာရီတိတိပဲ”

“ငါးနာရီဆိုရင် ပိုမကောင်းဘူးလား၊ ပိုပြီးငြိမ်သက်တာပေါ့”

ဆိုင်မွန်းက အကြံပေးရင်း တင်ပြသည်။

“ဒါဖြင့် ငါးနာရီပဲလုပ်ပေါ့”

ဒင်နရီက သဘောတူလိုက်သည်။

ထိုနောက် သူသည် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားရင်း စိန့်အက်စ် ပတ်လမ်းရှိ တည်းခိုအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

ဒင်နရီသည် အသက်ကယ်လေးကို ဝယ်ယူပြီးခဲ့ပြီဖြစ်၍ ပြန်ပေး ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ သူသည် ဤမျှလောက် မိုက်တီမိုက်ကန်း မလုပ်ခဲ့ဘူး ဆိုသည်ကို ဝန်ခံမိသည်။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ဤအသက်ကယ်လေးကို ဝယ်ယူမိသည် ဆိုသည်ကို စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေမိသည်။

သူ့ဘဝမ၏ အနှစ်သာရဖြစ်သော အစိတ်အပိုင်းများမှာ ပျက်စီး ယိုယွင်းခဲ့ပြီဖြစ်ရာ သူသည် ထိုအကြောင်းကို ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ပင် မေ့ပျောက်၍ မရအောင် ဖြစ်နေမိသည်။

သို့ဖြစ်၍ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်ပါစေတော့ဟူသော သဘောဖြင့် မိမိ၏ ရုပ်ခန္ဓာကို အကျိုးကျေးဇူး ဖြစ်ထွန်းမည့် လုပ်ငန်းတစ်ခုတွင် နှစ်မြှုပ်ထားရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤလုပ်ငန်းမှ ထွက်ပေါ်လာမည့် အကျိုးအမြတ်များမှာလည်း သူ့အဖို့ဆိုလျှင် အနှစ်မပါ။ အကာသက်သက်ဖြစ်သော အောင်မြင်မှု သာ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

သူသည် ရသံအား ချစ်ခဲ့၏။ ချစ်သမှ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး ပျက်စီးသည်အထိ အနှစ်နာခံ၍ ချစ်ခဲ့မိပေသည်။ သူ့အချစ်မှာ အလွန် တန်ဖိုးကြီးစွာပေး၍ ချစ်ခဲ့ရသော အချစ်ပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ယခုအချိန်တွင် သူ၏ အိပ်မက်ဆန်သော အချစ်ပုံပြင် နိဂုံးချုပ် ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

(၂)

နောက်နေ့နံနက် ငါးနာရီ မိနစ်နှစ်ဆယ်တွင် နပျိုသော နေလှလင်သည် အိုင်းရစ်ပင်လယ်ပြင်ရှိ နောင်တော်ကလေး ကျောက်ဆောင်အစွန်းနှင့် အနည်းငယ်ကွာဝေးသော လန်ဒတ်နီပင်လယ်ကွေ့အတွင်းတွင် ထွန်းလင်းတောက်ပလျက် ရှိပေသည်။ လှုပ်ရှားသော လှိုင်းအိများပေါ်တွင် နိမ့်တုံမြင့်တုံဖြင့် တငြိမ့်ငြိမ့် ပြေးသွားနေသော ဒင်နရီ၏ အသက်ကယ်လှေကလေးကို တွေ့မြင်ရပေသည်။

မှတ်ဆိတ်မွေး ဗရပျစ်နှင့်ရှိသော ဦးခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်၍ စကားပြောတတ်သော ဆိုင်မွန်းက ပဲကိုင်ပြီး ငြိတိသျှလှမျိုးတံငါသည်သုံးယောက်၊ အင်္ဂလိပ်စကား တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းလောက်သာ ပြောတတ်သော နော်ဝေသင်္ဘောသားတစ်ဦးနှင့် အင်္ဂလိပ်စကားလုံးဝမပြောတတ်သော နော်ဝေသင်္ဘောသားနှစ်ဦးတို့က အသက်ကယ်လှေကို လှော်ခတ်လျက် ရှိကြသည်။

အငူစွန်း၏အောက်ဘက်အနီးတွင် မုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးနေပြီဖြစ်သော ဟဂျလ်မာသင်္ဘောသည် လုံးဝအနားယူတော့မည့် အသွင်ဖြင့် အေးဆေးငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းလျက်ရှိနေသည်ကို မြင်ရသည်။

ဟဂျလ်မာသင်္ဘော၏ တည်နေပုံမှာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ပြီးနောက် မုန်တိုင်းကို အရှုံးပေးကာ 'မင်းကြိုက်သလို လုပ်ပေတော့'ဟု ဆိုသည့်အလား မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းလျက်ရှိပေသည်။

“အခု ကျုပ်တို့ သက်သက်သာသာနဲ့ လှော်ခတ်လာတာ မိနစ်နှစ်ဆယ်ပဲကြာတယ်။ အပြန်ခရီးလည်း ဒီလောက်ပဲရှိမှာပဲ။ အခု ကျုပ်တို့ အဲဒီအထိရောက်အောင် သွားကြမလား။”

အဘိုးအိုဆိုင်မွန်းက သင်္ဘောပျက်ကို လက်ညှိုးညွှန်ရင်း စုံစမ်းလိုက်၏။

“မသွားပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြရအောင်”

ဒင်နရီက ဆုံးဖြတ်ချက်ပေးလိုက်သည်။

သူတို့ကမ်းခြေသို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ ငါးနာရီနှင့် လေးဆယ့်ငါးမိနစ် ရှိပြီဖြစ်သည်။

နံနက်ခုနစ်နာရီခွဲတွင် ပထမဆုံး စာပို့ရထားဖြင့် ရောက်လာသော စာတစ်စောင်ကို ဒင်နရီက ရရှိပြီး ပွင့်၍ ဖတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မအဖို့ နှစ်သက်စရာ အချိန်ကလေးကို ဖန်တီးပေးတဲ့အတွက် အလွန်ပင် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။”

နယ်လီ

စာရွက်တစ်ပိုင်းပြတ်ပေါ်တွင် ရေးထားသော စကားလေးမှာ တိုတောင်းလှသော်လည်း ဖတ်ရသူအဖို့ ထိမိလှသည်။ ရသံက မာကျော၍ တန်ဖိုးကြီးကြီးပေးပြီး ဆက်ဆံရသည်။ သူမအား ပေးနိုင်ကမ်းနိုင်သည့်လူအပေါ်တွင်သာ စိတ်ဝင်စားမှုရှိသည်။ သို့ရာတွင် သူမ၏ ငယ်ရွယ်၍ အပြစ်ကင်းစင်သော မိတ်ဆွေဖြစ်သူ နယ်လီမှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို တစ်ဖက်သားအပေါ်တွင် ကြင်နာတတ်ပြီး

ကျေးဇူး မမေ့တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ဤအကြောင်းများကို စဉ်းစားမိသောအခါ ဒင်နရီသည် အမှန်ပင် စိတ်နှလုံး ထိခိုက်မိသည်။ သူ့တွင် လူသားတို့အပေါ်၌ ချစ်ခင်တွယ်တာစိတ်များ ကုန်ခန်းခဲ့ပြီဟု အထင် ရောက်ခဲ့သည်။ နယ်လီ၏စာကို ရရှိသောခါမှသာ မိမိ၏ ထင်မြင် ချက်မှာ လွဲမှားနေကြောင်း သတိပြုလာမိလေသည်။

(၃)

အင်္ဂလိပ်စကား လုံးဝမပြောတတ်သော နော်ဝေသဘောသား နှစ်ယောက်သည် နံနက်ဆယ်နာရီခန့်တွင် တာရီးတစ်လျှောက်၌ ကြော်ငြာစာရွက်များ ဝေငှနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

‘ဟဂျလ်မာသဘောပျက်’

လန်ဒန်တို့ကို သူရဲကောင်းပီသစွာ

ကြံ့ကြံ့ခံ၍ တိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်း။

ဟဂျလ်မာသဘောသမားများကို အောင်မြင်စွာ ကယ်တင်ခဲ့သော အသက်ကယ်လှေအစစ်ဖြင့် သဘော ပျက်ကို ကြည့်ရှုလိုသူများအား အောက်ပါအချိန်စာရင်း အတိုင်း ပို့ပေးနေပြီ။

- ၁၁-နာရီ၊ ၁၂-နာရီ၊ ၂-နာရီ၊ ၃-နာရီ၊ ၄-နာရီ၊
- ၅-နာရီ နှင့် ၆-နာရီ။

လန်ဒန်တို့တွင် ဝါအရင့်ဆုံး သဘောသားကြီး

ဆိုမွန်းအက်ဒွပ်က ဦးစီး၍ ၎င်းကယ်တင်ခဲ့သော နော်ဝေ သဘောသားအစစ်များက လှော်ခတ်ပို့ပေးနေပြီ။

ပဲနင်းကြီး-ဆိုင်မွန်းအက်ဒွပ်

အသွားအပြန် လှေ ၁၂-သျှီလင် ၆-ပဲနီ။

ထူးခြားသော အခွင့်အရေးကို လက်မလွတ် စော့ ထူးခြားသော အတွေ့အကြုံ ခံယူပါ။

မှတ်ချက်...

ဝေလနယ်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင် တိုင်းပြည်များ တွင် အသက်ကယ် လှေသမားများ၏ ရဲရင့်သော သတ္တိကို သတင်းစာများက ချီးကျူး ဂုဏ်ပြုနေ ကြပြီ။

အိ၊ အိပ်(ချိ)၊ မချင်း။

နံနက် ၁၁ နာရီတွင် စိတ်ပါဝင်စားသော လူအုပ်ကြီးသည် ကမ်းခြေသို့ ရောက်လာလေသည်။ ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ပျဉ်ချပ် တစ်ခုခင်းကာ ကုန်းပေါင်သဖွယ် ပြုလုပ်ထားသဖြင့် အသက်ကယ် လှေ ဆင်းရာ တက်ရာတွင် အခက်အခဲမရှိပေ။ လှေသမား တစ် ယောက်က ဒူးဆစ်ခန့်နက်သော ရေထဲ၌ ရပ်ပြီး ခရီးသည်များအား လမ်းညွှန်ပြလျက် ဆိုင်မွန်းလှေထဲတွင် နေရာအစီအစဉ် ပြုလုပ် ပေးလျက်ရှိသည်။

“ခရီးသည် ၁၄ ယောက် တင်ဆောင်ခွင့် လိုင်စင်ရပြီ...”

ဟူသော စာရွက်တစ်ရွက်ကိုလည်း လှေတွင် ကပ်ထားသည်ကို မြင်ရသည်။

ပထမဆုံးအခေါက်တွင် လိုက်ပါလိုသူများမှာ လေးဆယ်ခန့် ပင် ရှိနေသည်။

“ဒီလောက်ဆိုရင် တော်ပြီ”

ဆိုင်မွန်းက လေးနက်တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် အော်လိုက်သည်။

ထိုနောက် အသက်ကယ်လှေသည် ကမ်းမှ ထွက်ခွာ၍ လာခဲ့ လေသည်။

“လှေခကလေးတွေ ကျေးဇူးပြုပြီး မ၊စပါခင်ဗျာ” ဆိုင်မွန်း၏ အသံက ထပ်မံပေါ်လာသည်။

သူသည် ခရီးသည်များထံမှ စုစုပေါင်း တစ်ပေါင်နှင့် ဆယ့်ငါး သို့လင် ကောက်ခံရရှိပြီး ၎င်းငွေများကို သူ၏ အပြာရောင်ဘောင်းဘီ လက်ယာဘက်အိတ်ထဲသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ထည့်ပြီး ကြယ်သီးတပ်ထား လိုက်လေသည်။

“ကိုင်း...ကိုယ့်လူကလေးများ ဧကန်ပါလက်ပါ လျော်ကြမ်းမီး ဟေ့”ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အသက်ကယ်လှေ ကလေးသည် တစ်ဟုန်ထိုး ရှေ့သို့တိုး၍ တက်သွားလေသည်။

ကုန်းပေါင်အဖြစ် ပြုလုပ်ထားသော ပျဉ်ချပ်များအနီးတွင် လူငယ်တစ်ဦးသည် စိတ်သောကကင်းဝေးသော အမူအရာဖြင့် ရပ်လျက်ရှိသည်။ သူ့မျက်နှာအရိပ်အကဲကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် “ကျွန်တော့်ကို ဒီကိစ္စမှာ နည်းနည်းကလေးမှ စိတ်ပါဝင်စားမှု ရှိတယ် လို့ မထင်ကြပါနဲ့ဗျာ”ဟု ပြောနေသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။ အသက်

ကယ်လှေ 'နောင်တော်ကလေးကျောက်ဆောင်'ကွေ့တွင် ပျောက် ကွယ်သွားသည့်တိုင်အောင် သူသည် ပင်လယ်ပြင်ကို မမှိတ်မသုန် အာရုံစိုက်၍ ကြည့်နေလေသည်။ သူ့ရင်တွင်း၌မူကား အသည်းနှလုံး များသည် ဗလောင်ဆန်အောင် ဆူပွက်လှုပ်ရှားလျက် ရှိနေပေသည်။ အချိန်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ သူသည် ပင်လယ်ပြင်ကို ဂရုပြု၍ ကြည့်လိုက်ရာ မိမိထံသို့ ပြန်လာနေသော အသက်ကယ်လှေကလေး ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ လှေကလေးသည် တဖြည်းဖြည်း ကမ်းနှင့် နီးကပ်လာပြီး ဒီရေတက်ချိန် ဖြစ်သဖြင့် ယခင်ထွက်ခွာသော နေရာ ထက် ပို၍မြင်သော ကမ်းစပ်တွင် ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။ ဆိုင်မွန်း က လှေထဲမှ ပထမဆုံး ဆင်းသက်လာပြီး အနီနှင့် အပြာရောင် ခြွယ်လှယ်ထားသော အသက်ကယ်လှေပုံစံငယ်ကလေးကို လက်ဖြင့် ကိုင်ရင်း အထဲမှ ပိုက်ဆံသံများ မြည်အောင် လှုပ်လိုက်လေသည်။

“အသက်ကယ်လှေ ရန်ပုံငွေအတွက်ပါခင်ဗျာ”

သူသည် နှစ်ကြိမ်မျှ အော်လိုက်လေသည်။ လှေပေါ်မှ ဆင်းလာ သော ခရီးသည်တိုင်းက ပိုက်ဆံများကို အသက်ကယ်လှေ ပုံစံထဲသို့ ထည့်ကြလေသည်။

ငါးမိနစ်အတွင်းမှာပင် လှေများ လှုပ်ပြည့်သွားသောကြောင့် ဆိုင်မွန်းသည် နှစ်သို့လင်ခွဲတန် ဒဂါးဆယ်လေးခုကို သူ့အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြန်လေသည်။

ကမ်းစပ်တွင် ရပ်နေသော လူငယ်၏ နှုတ်ခမ်းများက လှုပ်ရှား သွားကာ တစ်စုံတစ်ခု ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“အဲဒီလောက်ဆိုရင် သုံးပေါင်ကျော်မှာပဲ။ အတော်အုံ့ကြစရာ

ကောင်းတယ်”

ညစာစားချိန်တွင် သူသည် စိန့်အက်(စ)ပတ်လမ်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် အနည်းငယ်မျှ စား၍မရပေ။ ‘အတော်အံ့ဩစရာကောင်းတယ်’ ဟူသော စကားကို ညင်သာစွာဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ရွတ်ဆိုလျက်နေလေသည်။

ခရီးသည်များသည် မွန်းလွဲပိုင်းတစ်ချိန်လုံး နေရာရအောင် သူ့ထက်ငါ တိုးစေ၍ နေကြသဖြင့် ကြောက်စရာပင် ကောင်းလာသည်။ သဘောပိုဆောင်ပေးနေသော ယာဉ်များမှာ ဒင်နရီ၏ လှေတစ်စင်းသာ ရှိသည်မဟုတ်ဘဲ ဒါဇင်ပေါင်းများစွာသော လှေတို့သည် ထိုနေ့နံနက်ကပင် အပြိုင်အဆိုင် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ပြင်မှာလည်း မုန်တိုင်းစဲပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ငြိမ်သက်လျက်ရှိသဖြင့် လူအများမှာ သဘောပျက်ကို သွားရောက်ကြည့်ရှုရန် အထူးပင် ဆန္ဒပြင်းပြလျက် ရှိကြသည်။ ဒင်နရီ၏ အသက်ကယ်လှေတွင် မဆံ့၍ ကျန်ခဲ့သော လူများကိုသာ အခြားလှေများက တင်ဆောင်ပို့ပေးနေကြရသည်။

ဒင်နရီ၏ အသက်ကယ်လှေမှာ ဟဂျယ်မာသဘောကို ကယ်ဆယ်ခဲ့သော လှေဖြစ်ခြင်း၊ နော်ဝေသဘောသားများကိုယ်တိုင် လှော်ခတ်ခြင်းနှင့် အသက်ကယ်လှေ ရန်ပုံငွေ ကောက်ခံခြင်းတို့ကြောင့် လန်ဒန်မြို့၊ သူမြို့သားများသည် သဘောပျက်ကို ကြည့်ရှုရန် စိတ်ပါဝင်စားလာကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ထိုနေ့ညတွင် ဒင်နရီသည် ဆိုင်မွန်းထံမှ ငွေဆယ့်နှစ်ပေါင်နှင့် အကြွေအချို့ကို ရရှိသည်။

ဒင်နရီသည် အစွန်းထွက်ပိုသော ငွေကြွေများကို စွန့်စွန့်စားစား

ဆောင်ရွက်သော လှေလှော်သားများအား ဆုအဖြစ် ချီးမြှင့်လိုက်သည်။ ၎င်းလှေလှော်သားများမှာ ခရီးသည်များထံမှလည်း သဒ္ဓါကြေးဆုများကို များစွာရရှိခဲ့ကြသည်။

ညနေစာပိုရထားဖြင့် သူ့ကို ပျက်စီးစေခဲ့သော လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ရသံထံမှ လက်ခံရရှိခဲ့သည်။ သူသည် ထိုလက်စွပ်ကို ပင်လယ်ထဲသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်ရန် ကြံရွယ်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသဖြင့် ၎င်း၏ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်လေသည်။ မိမိ၏ဘဝသည် ရသံ၏လက်ချက်ကြောင့် ပျက်စီးခဲ့ရလေပြီဟု ဒင်နရီက တွေးထင်နေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အား ပျက်စီးအောင် ပြုလုပ်၍ ရနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ဒဂါးများချည်းဖြစ်သော ငွေဆယ့်နှစ်ပေါင်မှာ သူ့အိတ်ထဲတွင် အဆမတန် လေးလံလျက် ရှိလေသည်။ ‘ဒီအတိုင်းတော့ ကြာရှည်ရနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး’ ဒင်နရီက သူ့ဘာသာသူ ပြောလိုက်လေသည်။

(၄)

နောက်တစ်နေ့တွင် ဒင်နရီနောက်မှ လူတစ်ယောက်က တီးတိုးပြောသံကို ကြားလိုက်မိသည်။

“အဲဒါ အသက်ကယ်လှေပိုင်ရှင်ပဲ”

ပို၍တိုအောင် ပြောရလျှင်...

“အဲဒါ သူပဲ...”

အား လက်ဆောင်အဖြစ် ဝေငှလေသည်။

နေရာသီ ကုန်ဆုံးလုချိန်သို့ ရောက်လာသောအခါ သူ၏ဝင်ငွေ မှာ တစ်ပတ်လျှင် ပေါင်ငါးဆယ်လောက်သာ ရှိလေတော့သည်။ ထိုအတွင်းက တစ်နေ့သောနံနက်တွင် နယ်လီတို့မိသားစု ရောက် ရှိလာကြသဖြင့် ဒင်နရီမှာ ဝမ်းသာအံ့ဩခြင်း ဖြစ်မိလေသည်။ ကလေးသဖွယ် အပြစ်ကင်းစင်၍ ရှက်တတ်သော နယ်လီကို ပြန် လည်တွေ့ဆုံရသဖြင့် ဒင်နရီမှာ ဝမ်းသာမဆုံး တပြုံးပြုံး ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ နယ်လီ၏ဖခင် မစ္စတာကော့တာရီး(လ်)မှာ အိမ်များဆောက် လုပ်ပြီး ရောင်းချသော လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်နေသူ ဖြစ်သည်။ ဘာစလေမြို့ မြို့နီစပယ် ပန်းခြံ အထက်ပိုင်းတွင်ရှိသော ရပ်ကွက် အသစ်များတွင် အင်္ဂလိပ်ပုံစံများအတိုင်း ဆောက်လုပ်နေသူဖြစ်သည်။ ဒင်နရီသည် လုပ်ငန်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး နယ်လီဖခင်နှင့် တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်ခန့် တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးပြီဖြစ်သည်။ မစ္စတာကော့တာရီးလ်မှာ အသက်လေးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် ဖြစ်ပြီး ကြီးမားဝပြုံးသော ခန္ဓာကိုယ် တွင် သေးငယ်သော မျက်နှာရှိသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို ဟိတ်ဟန်ထုတ်ပြောတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ပထမတွေ့စတွင် သူသည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆို နေထိုင်တတ်သော်လည်း နောက်တစ်ကြိမ်တွင် မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုး ဖြင့် ဆက်ဆံတတ်သည်။ နယ်လီတို့မိသားစုမှာ လန်ဒန်တို့တွင် ၂-ရက်၊ ၃-ရက်ခန့် နေထိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။

“ဘယ့်နယ် လူကလေး...”

ဘာစလေမြို့မကောင်စီ၏ ကောင်စီဝင်လူကြီးဖြစ်သော မစ္စတာ

ကော့တာရီးလ်က ပြောလိုက်သည်။

ဒင်နရီသည် နယ်လီ၏ဖခင်က သူ့အား ‘လူကလေး’ဟု သုံးနှုန်း ခေါ်ဝေါ်ခြင်းကို အနည်းငယ်မျှ နှစ်မြို့ခြင်း မရှိပေ။ ဤသို့ခေါ်ခြင်းမှာ မိမိအား နှိမ်လိုသည့် သဘောဖြင့် ခေါ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ နားလည်သည်။

“ဒီနေ့ဦးရာသီမှာ ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်ဆောက်တဲ့ လုပ်ငန်းထက် ကျွန်တော်က ပိုပြီး ဝင်ငွေကောင်းတယ်ဆိုတာ အလောင်းအစား လုပ်ရဲပါတယ်”

ကော့တာရီးလ်မိသားစုက ကမ်းစပ်ရှိ ရာဇဝင်တွင်မည့် အသက် ကယ်လေကို ကြည့်ရှုနေကြစဉ် ဒင်နရီက မစ္စတာကော့တာရီးလ်၏ နောက်ကျောကို ကြည့်၍ စိတ်ထဲက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤထူးခြားလှသော အသက်ကယ်လေအကြောင်းကို မြို့ငါး မြို့တွင် လူပြောသူပြော များလှသဖြင့် လန်ဒန်သို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကောင်စီလူကြီး ကော့တာရီးလ်က အတိအလင်းပင် ဝန်ခံပြောဆိုသည်။ ဤစကားကြောင့် ဒင်နရီမှာ အတော်ပင် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။ သို့ရာတွင် ကောင်စီလူကြီးသည် ငင်း၏ ‘လူကလေး’ဆိုသည့် လက်သုံးစကားဖြင့် ဒင်နရီအား ခေါ်ဝေါ် ခြင်းအတိုင်း ဆက်၍ခေါ်ပြန်လေသည်။

“ဒီမှာကြည့်စမ်းပါ” ဒင်နရီက အမှတ်မထင် ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး တစ်ညလောက် ကျွန်တော်နဲ့အတူ ‘မယ် လွက်စတစ်’ဟော်တယ်မှာ ထမင်းလာစားကြပါ”

‘မယ်ဂျက်စတစ်’ဟော်တယ် အမည်ကို ကြားရပြီးသည့်နောက်

ကောင်စီလူကြီး ကော့တာရီးလ်သည် 'လုကလေး'ဆိုသည့် အမည်ကို မခေါ်တော့ပေ။ ထိုဟော်တယ်မှာ ဘောတ်တားအနီးတွင် ရှိ၍ ဝေလ နယ်တစ်ခုလုံးတွင် အကောင်းဆုံး စိမ်ခဲဟော်တယ်ကြီးအဖြစ်ဖြင့် ကျော်ကြားလျက်ရှိသည်။

လူသားလေးယောက်ထဲတွင် အကြောက်ဆုံးလူမှာ ဒင်နရီပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် မည်သူ့ကိုမျှ ညစာကျွေးဖူးသူ မဟုတ်ပေ။ သူသည် 'မယ်ဂျက်စတစ်'ဟော်တယ် အတွင်းသို့ ဝင်ရန် သူရဲဘောကြောင်းသူ ဖြစ်သဖြင့် ထိုဟော်တယ်သို့ တစ်ခေါက်မျှ ရောက်ခဲ့ဖူးသည် မရှိချေ။

နောက်နေ့နံနက်တွင် ဒင်နရီသည် ၎င်းပိုင် အသက်ကယ်လှေကို လှေသမားတစ်စုအား သုံးဆယ့်ငါးပေါင်နှင့် ရောင်းလိုက်လေသည်။ ကော့တာရီးလ် မိသားစုအား ညစာကျွေးမွေးရာတွင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်စေလိုသဖြင့် လှေတစ်စင်းလုံး ရောင်းရငွေ ကုန်ချင်လျှင် ကုန်ပါစေ ဟု ဒင်နရီက ဆန္ဒပြုလိုက်မိသည်။ ထိုနောက် ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ထွက်လာသော နယ်လီမီခင် မစွက်ကော့တာရီးလ်နှင့် တွေ့ဆုံမိလေသည်။

"မနက်ဖြန် ရှင်က ကျွန်မတို့မိသားစုကို ညစာကျွေးဖို့ ဖိတ်ထားတယ်မဟုတ်လား။ အားလုံးလည်း စီစဉ်ပြီးပြီလို့ ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတော့ ဘာလုပ်ရမယ်မှန်းတောင် မပြောတတ်တော့ဘူး။ ရုသီအပ်က နယ်လီမီကို ကြေးနန်းတစ်စောင် ပို့လိုက်တယ်။ သူလည်း ဒီမှာ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် အနားယူဖို့ မနက်ဖြန် ရောက်မယ်လို့ ပါတယ်။ ရုသီနဲ့ နယ်လီဟာ ဘယ်လောက်ခင်မင်တဲ့မိတ်ဆွေ

များ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မစွတာမချင်းလည်း သိသားပဲ။ ရုသီ ရောက်လာတဲ့ ပထမညမှာ သူ့ကို ထားခဲ့ပြီး ကျွန်မတို့ချည်း ညစာလာစားရင် ရုသီက ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ ကျွန်မတော့ ရုသီကိုပါ..."

"ဒေါ်ဒေါ်တို့လာရင် ရုသီကိုပါ တစ်ခါတည်း ခေါ်ခဲ့ပါ"
"ဒါပေမယ့် ရှင်နဲ့...သူနဲ့..."

"ဘာမှ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက် ပြောရမယ်ဆိုရင် သုလာတာကို မနှစ်သက်စရာ မရှိပါဘူး။"

ကောင်စီလူကြီး 'ရိုင်း(စ်)ဂျူး'ကိုလည်း ဒေါ်ဒေါ်တို့နဲ့ တွေ့ရအောင် ကျွန်တော် ခေါ်ခဲ့ပါမယ်။ သုဟာ လန်ဒတ်နီမြို့မကောင်စီက အရေးပါတဲ့ ကောင်စီလူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အပြင် အသက်ကယ်လှေအသင်းမှာ အတွင်းရေးမှူးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သုဟာ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကြီး တစ်ယောက်ပါပဲ။

"အို...ဒီလိုဆိုရင် ခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု ဖြစ်နေမှာပဲနော်"

"ဟုတ်ပါတယ်"

'မယ်ဂျက်စတစ်' ဟော်တယ်တွင် ညစာစားပွဲတစ်ခု စီစဉ်ရာ၌ အခြားမည်သည့် အခက်အခဲမျှ မတွေ့ရဘဲ ၎င်းဟော်တယ်၏ ခမ်းနားထည်ဝါလှသော တံခါးပေါက်ကြီးများကို ရံရဲရင့်ရင့် ဝင်ရောက်သွားရန် သတ္တိရှိဖို့လိုကြောင်း ဒင်နရီက တွေ့ရှိရသည်။ ကမ္ဘာအဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာသဖွယ် လေးစားခဲ့ရသော နုပျိုလှပသည့် အမျိုးသမီးကလေးတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်ရာတွင်လည်း သတ္တိရှိဖို့ လိုသည်။

'မင်္ဂလာရှိသော ညနေခင်းပါခင်ဗျာ၊ ကျန်းခံသာလို့ မာပါ ရဲ့လား' သင်က ထိုဟော်တယ်မှ အမျိုးသမီးကလေးအား အထက် ပါအတိုင်း နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်မည်ဆိုလျှင် သူမကလည်း ထိုအတိုင်း ပင် ပြန်လှန်နှုတ်ဆက်ပေလိမ့်မည်။ ထိုနောက် သင်ဟာ အမျိုးသမီး ကလေးနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး သင်အလိုရှိသော ညစာစားပွဲ အတွက် လိုအပ်သည်များကို မှာလိုက်ရန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ညစာစားပွဲ တည်ခင်းစဉ်ခံကျွေးမွေးပြီးသောအခါ လန်ဒန်မြို့၏ ကောင်စီလူကြီး 'ရိုင်းစံဂျူး'က အသက်ကယ်လှေအသင်း ကိုယ်စား ဒင်နရီအား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားသည်။ ဒင်နရီ သည် အသက်ကယ်လှေအသင်း ရန်ပုံငွေ ၅၃-ပေါင် ကောက်ခံရရှိ သည်ကို အသင်းသို့ ပေးလှူခဲ့သဖြင့် ထိုလုပ်ငန်းမှာ မြင့်မြတ်သော ဆောင်ရွက်ချက်တစ်ခုဖြစ်ပြီး ဒင်နရီမှာလည်း လူသားများအပေါ်တွင် ကြင်နာသနားတတ်သူ ဖြစ်ကြောင်း ချီးကျူးပြောဆိုခြင်း ခံရသည်။

ကောင်စီလူကြီး ကော့တာရီးလ်မှာ လူငယ်တစ်ဦး၏ အောင်မြင် မှုကို မနာလိုဝန်တုံ့စိတ်ဖြင့် မရှုစိမ့်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ဒင်နရီ အား 'သူကလေး'ဟု ခေါ်ရုံသာမကတော့ဘဲ 'ကျွန်ုပ်၏ လူကလေး' ဟုပင် ပြောဆိုဆက်ဆံလာတော့သည်။ ဒင်နရီ၏ လုပ်ငန်းကိုလည်း ဤသို့ မှတ်ချက်ချ၏။

"ဒီအသက်ကယ်လှေနဲ့ စီးပွားရှာတာဟာ စိတ်ကူးကလေး တစ် ချက်လောက်လိုတာပါပဲ။ စိတ်ကူးကလေး တစ်ခုပါပဲ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီစိတ်ကူးမျိုး ကျွန်တော်ပဲရတာပါ" ဒင်နရီက အညံ့မခံဘဲ နှုတ်လှန်ထိုးလိုက်သည်။

"ကျုပ်မေးချင်တာက ဒီလိုကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးမျိုး နောက်ထပ် ခဉ်းစားလို့ ရပါ့မလားဆိုတာ သိချင်တာပါ"

ကော့တာရီးလ်က ဒင်နရီအား နှိမ်လိုသည့်သဘောဖြင့် မေးလိုက် ခြင်းဖြစ်ရာ လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သော ဒင်နရီကလည်း လူကြီးတစ် ယောက်၏ စော်ကားမှုကို သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ပြန်၍ခွပ်လိုက်လေ သည်။

"ခင်ဗျားရော စိတ်ကူးလို့ ရပါ့မလား"

စည်းစိမ်ရှိလှသော သီးသန့်ညစာစားပွဲခန်းမှ သူတို့ ထွက်လာကြ သောအခါ ဒင်နရီက ကျသင့်သောတန်ဖိုးကို ရွှေဒင်္ဂါး တစ်ထပ်ကြီး ဖြင့် တိတိဆိတ်စွာပေးချေလိုက်ရလေသည်။ ကောင်စီလူကြီး 'ရိုင်း(စ်) ဂျူး' ထွက်ခွာသွားသောအခါ သူတို့ငါးယောက်သည် တထိန်ထိန် လင်းလျက်ရှိသော လရောင်အောက်တွင် လမ်းလျှောက်၍ ပြန်ခဲ့ကြ လေသည်။ ကော့တာရီးလ် မိသားစုတို့ တည်းခိုနေသော အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အနည်းငယ် နောက်ချန်၍ နေခဲ့သော ရုသ်က တီးတိုးလေသံဖြင့် ဒင်နရီအား ပြောလိုက်သည်။

"ကျွန်မတော့ တစ်စက်ကလေးမျှ အိပ်ချင်စိတ် မရှိသေးဘူး။ ကျွန်မနဲ့အတူ လမ်းလျှောက်သွားကြရအောင်လို့ခေါ်ရင် ရှင် ငြင်းမယ် မထင်ပါဘူး"

"အဲ...ဟိုဒင်..."

"ရှင် သိပ်ပင်ပန်းနေပြီထင်ပါတယ်"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဒီလရောင်ကို ကြောက်နေလို့ပါ" ဒင်နရီ၏စကားအဆုံးတွင် သူတို့နှစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများ

သည် ရင်ဆိုင်မိလိုက်ကြလေသည်။ ရသက 'ကောင်းသော အိပ်မက် ပြစ်ပါစေရင်' ဟု နှုတ်ဆက်ပြီး တည်းခိုအိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက် ကွယ်သွားလေသည်။ ထိုအခြင်းအရာမှာ လျှို့ဝှက်နက်နဲ သိမ်မွေ့သော အခြင်းအရာတစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့ပေသည်တကား။

(၆)

နောက်နေ့နံနက်တွင် ကော့တာရီးလ် မိသားစုနှင့် ရသအပ်တို့ သည် ဒင်နရီနှင့်အတူ ဘာစလေသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။ လန်ဒတ် နိမြို့ကလေးသည် ဟေမန္တရာသီတွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လျက် ဒင်နရီ၏ ရှုပ်ထွေးပွေလီလှသော ကိစ္စမှာလည်း နေရာ တကျ ရှင်းလင်းပြီး ပြေ၍သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူ၏ အရေးမကြီး သော ပစ္စည်းများထဲတွင် ဦးထုပ်သေတ္တာ အသစ်တစ်လုံးလည်း ပါဝင်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

“ဒါကလေးကို ခဏယူစမ်းပါဗျာ”

လန်ဒတ်နီဘူတာရုံတွင် ဒင်နရီက အလုပ်သမားတစ်ယောက် အား ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မီးရထားအလုပ်သမားများက ဦးထုပ်သေတ္တာကို အမှတ်မထင် ဆွဲယူလိုက်ရာ သေတ္တာမှာ လေးလံလှသဖြင့် သူ၏လက်မောင်းမှာ ပခုံးမှ ပြုတ်ထွက်လုမတတ် နာကျင်သွားလေသည်။

“ဟာ...သိပ်လေးတာပဲ”

အလုပ်သမားက အော်ပြောသည်။

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ အဲဒီထဲမှာ ရွှေဒင်္ဂါးတွေ အပြည့်ရှိတာပဲ”
ဒင်နရီ၏စကားကို အားလုံးသူက ဝိုင်း၍ ရယ်လိုက်ကြ လေသည်။

“ရှင့်ဦးထုပ်သေတ္တာထဲမှာ ဘာတွေများလဲ”

“ရသက မေးလိုက်သည်”

“ကျွန်တော် ပြောပြီးသားပဲ၊ ရွှေဒင်္ဂါးတွေလို့”

ဒင်နရီသည် ဘာစလေသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ သူ့မိခင်အား ဤပရိယာယ်ကို ထပ်၍ သုံးပြန်လေသည်။ သူ့မိခင်မှာ ဘရောက်ဟမ် လမ်းရှိ အိမ်ကလေး၌ပင် နေထိုင်လျက်ရှိပြီး ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ခဝါ သည်လုပ်ငန်းကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်လျက် ရှိနေသေးသည်။ သူမ သည် အာရုံအပြောင်းအလဲဖြစ်အောင် လန်ဒတ်နီသို့သွားရန် စိတ်ပင် မကူးမိပေ။ မည်သို့ဆိုစေ မစွက်မချင်း ဘာစလေ၌ ရှိနေသည်မှာ ဒင်နရီအဖို့ ပျားစွာ အကူအညီပေးသည်။ သူ့မိခင်သည် ဒင်နရီ ကောက်ခံရသည့် အိမ်လခများကို မကြာခဏဆိုသလို ကောက်ခံ ပေးရာ ကျွမ်းကျင်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ သားနှင့် မိခင်တို့သည် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရသည့်အတွက် ဝမ်းသာမိကြသော် လည်း ၎င်းတို့၏ ဝမ်းသာမှုကို ဖုံးကွယ်ထားလေသည်။ ဒင်နရီက ဦးထုပ်သေတ္တာကို လှမ်းပေးလိုက်ရာ သူ့မိခင်သည် ဆွဲယူလိုက်ပြီး နောက်မှ သေတ္တာကို လွှတ်ချလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူမအား ဤကဲ့သို့ ကျီစားခြင်းမပြုရန် ခပ်ကြမ်းကြမ်းကလေး ပြောလိုက် သည်။

လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးချိန်တွင် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ တင်ထား

သော သေတ္တာကို ဖွင့်ရန် သူ့မိခင်အား သော့တစ်ချောင်း ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“အထဲမှာ ဘာတွေများလဲ”

“ပင်လယ်ကမ်းစပ်က ကျွန်တော် ကောက်ယူခဲ့တဲ့ ကျောက်စရစ်ပြားကလေးတွေပါ”

သူမသည် သေတ္တာကို ဒူးပေါ်၌တင်ပြီး သော့အိမ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အော်ဟစ်သံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီး သေတ္တာမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြင်းထန်သော အရှိန်ဖြင့် လိမ့်ဆင်းသွားလေသည်။

သေတ္တာထဲမှ ရွှေဒင်္ဂါးများသည် သူ့မိခင်၏ ခြေမျက်စိ နစ်မြုပ်လောက်အောင် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စုပြုံပြန်ကြဲနေသည်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ အခန်းတွင်း၌ ရွှေဒင်္ဂါးများ လှုပ်ရှားပြေးသွားနေကြသောအသံ ရပ်နားသွားသည့်အချိန်တွင် ကြီးစွာသော တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် ဒင်နရီသားအိမ်၏ အိမ်ကလေးကို လွှမ်းမိုးသွားခဲ့လေသည်။ ဒင်နရီ၏ နှလုံးသားများမှာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိပြီး မစွက်မချင်းကမူ ခေါင်းကိုသာ တဆတ်ဆတ်ညိတ်လျက်နေသည်။ ဒင်နရီသည် သူ့မိခင် စကားပြောစေရန် ကြံဖန်၍ ခဏခဏပြုလုပ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဇာတ်ဟန်ပါသော ဒင်နရီသည် သူ့မိခင်အား စကားမပြောနိုင်အောင်ပင် အံ့အားသင့်စေခဲ့လေသည်။

ဒင်နရီသည် ညဉ့်နက်သည့်တိုင်အောင် ရွှေဒင်္ဂါးများကို ရေတွက်ကာ စားပွဲပေါ်တွင် အတန်းလိုက်စီလျက် စုပုံထားသည်။

“တစ်ထောင်နဲ့ ဆယ့်တစ်ပြား ရှိတယ်။ ဆယ့်ငါးပြား ပျောက်

နေသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မနက်ဖြန်မှ ရှာကြည့်ကြရအောင်”

ဒင်နရီက ရွှေဒင်္ဂါးများကို ရေတွက်ပြီးသောအခါ သူ့မိခင်အား ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရက်အတော်ကြာအောင် သူ့မိခင်သည် ရွှေဒင်္ဂါးများကို ရှာဖွေယူရလေသည်။

ထူးခြားသော ဒင်နရီသည် ရွှေဒင်္ဂါးများ အပြည့်ထည့်ထားသော သေတ္တာတစ်လုံး အိမ်အပြန်ခရီးတွင် သူ့မိခင်အတွက် ယူသွားလိုသော ဆန္ဒရှိခဲ့ကြောင်း ဘာစလေတစ်မြို့လုံးက သိရှိသွားခဲ့လေသည်။ ထိုအကြောင်းကို ဒင်နရီ၏ နောက်ဆုံးသတင်းအဖြစ် တစ်မြို့လုံးက ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေသည်။

အခန်း (၆)

သူ၏ဖောက်ထွင်းမှု

(၁)

ချဲ့လိမ့်၊ စားကဖော်ကလေးအား တွေ့ဆုံရန် 'ဆန်ဂေဟာ' သို့ သွားခဲ့သော ဒင်နရီမချင်းသည် သူ၏ လား၊ကသော ရထားကို မောင်းနှင်သွားခြင်း မရှိသဖြင့် ယခုကိစ္စမှာ သေးငယ်သောကိစ္စ မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားသိသာလှသည်။

လားက၊သောရထားမှာ ဒင်နရီ၏ ခမ်းနားတောက်ပြောင်မှုကို ဖြည့်စွက်ပေးသော အဆောင်အယောင်များတွင် တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်သည်။ လားဇက်ကြီးကို ထိန်း၍လိုက်ရသော ရထား၏ရှေ့ပိုင်း တွင် ခိုင်မာသော သော့ခလောက်တစ်ခုဖြင့် ခတ်ထားသည့် သံ သေတ္တာတစ်လုံးကို တပ်ဆင်ထားသည်။ သေတ္တာအပေါ်ပိုင်း မျက်နှာ တွင် ပိုက်ဆံထည့်ရန် သေးငယ်သော အပေါက်ကလေးများ ပြုလုပ် ထားသဖြင့် ၎င်းသေတ္တာမှာ ကောက်ခံရရှိသော အိမ်လခများထည့်ရန် အသုံးပြုကြောင်း ထင်ရှားလှပေသည်။ ဒင်နရီသည် ခရီးသွားရာ၌

လုံခြုံမှုရှိစေရန် 'ရာဂျာ'အမည်ရှိသော ခွေးတစ်ကောင်ကို အဖော် ပြု၍ သွားလေ့ရှိသည်။ ရာဂျာ၏ ဟိန်းဟောက်သံမှာ ခြင်္သေ့ကို လိမ္မာအောင် သင်ပေးသော ဆပ်ကပ်ဆရာကိုပင် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်စေနိုင်သည်။ ဒင်နရီကိုယ်တိုင်က သူ့ခွေး ရာဂျာကို ကြောက်ရွံ့သော်လည်း သူသည် ထိုအကြောင်းကို ဝန်ခံခြင်းမပြုပေ။

ဒင်နရီ၏ လားကသောရထားမှာ ခရိုင်နယ်ပယ်အတွင်း သွားလာမောင်းနှင်ဖန်များသဖြင့် လူတိုင်းလိုပင် သိရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ လူအများအား ပြက်လုံးမထုတ်ရဘဲနှင့် ရွှင်ပြုံးစေနိုင်သည့် အရာမှာ သူ၏ လားကသော ရထားပင် ဖြစ်သည်။ အမှန်အားဖြင့် ဤရထားသည် ဒင်နရီအဖို့ အမြဲတမ်း ကြော်ငြာသဖွယ် ဖြစ်နေလေသည်။

ဒင်နရီ၏ ခမ်းနားတောက်ပြောင်မှုမှာ လားကသော ရထား တစ်စီးဖြင့်သာ အဆုံးသတ်ထားသည် မဟုတ်သေးဘဲ စိန့်လုစ်ပန်းခြံ လမ်းတွင်ရှိသော ရုံးခန်းကလည်း သူ၏ ထည်ဝါမှုကို ပြသလျက် ရှိသည်။ ရုံးခန်းရှိ ရုံးလုလင်ကလေးသည်လည်း ဒင်နရီ၏ ခမ်းနားကြီးကျယ်မှုကို အထောက်အကူပြုလျက် ရှိသည်။

လန်ဒန်မြို့မှ ရရှိခဲ့သော ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ထောင်မှာ ယခုအချိန်တွင် နှစ်ဆတိုးလာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ဒင်နရီသည် စိန့်လုစ်ပန်းခြံ ထိပ်ဘက်ရှိ ဘဏ်တိုက်မန်နေဂျာ၏ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး အရိုအသေပေးခြင်းကို ခံယူနေရပေသည်။

သို့ရာတွင် ဒင်နရီက ဤမျှလောက်ဖြင့် ကျေနပ်တင်းတိမ်ခြင်း မရှိသေးပေ။ သူသည် 'ဖိုးစွဲ'ဘဝမှ တဖြည်းဖြည်း ကျဆင်းလာခြင်း

ကြောင့်လည်းကောင်း၊ သူ၏ အရင်းအနှီး မြုပ်နှံငွေကို ခြောက်လ လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ နှစ်ဆတိုးအောင် မပြုလုပ်နိုင်ခြင်းကြောင့်လည်း ကောင်း ဒင်နရီသည် အတွင်းစိတ်ဓာတ်အားဖြင့် မချမ်းမသာ ဖြစ်နေလေသည်။

(၂)

ထို့ကြောင့် လူအများသည် ဒင်နရီ၏ ရုံးခန်းတံခါးဝ၌ ဆိုင်းဘုတ်အသစ်တစ်ခုကို မြင်ကြရလေသည်။

ငါးမြို့နယ် ယူနီဇာဆယ် ချွေတာရေးကလာပ် မန်နေဂျာနှင့် အတွင်းရေးမှူး အီ၊ အိပ်ချ်မချင်း

စိတ်ကူးတစ်ခုသည် သူ့ခေါင်းထဲသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ များစွာသော ကုန်သည်တို့သည် ချွေတာစုဆောင်းရေးကလာပ် အမျိုးမျိုးကို ဖွဲ့စည်းလေ့ရှိသည်။ နာတာလှပွဲတော်အတွက် ရည်စူးပြီး ဘဲငန်းမွေးမြူစုဆောင်းရေးကလာပ်အမျိုးမျိုးကို ဖွဲ့စည်းလေ့ရှိသည်။ နာတာလှပွဲတော်အတွက် ရည်စူးပြီး ဘဲငန်းမွေးမြူ စုဆောင်းရေးကလာပ်၊ ကြက်ဆင်မွေးမြူစုဆောင်းရေးကလာပ်၊ ဝိစကီစုဆောင်းရေးကလာပ် စသည်များကို အော့တွမ်ရာသီတွင် ဖွဲ့စည်းပြီး စုဆောင်းလေ့ ရှိကြသည်။ ကုန်သည်များက ကြီးမှူးဖွဲ့စည်းသော အထက်ပါကလာပ်များ သို့လည်းကောင်း ဆိုင်များတွင် ဝယ်နေကျဖြစ်သူများက အသင်းသားအဖြစ်ဖြင့် ဝင်ရောက်ကြသည်။ အသင်းသားများက သီတင်းတစ်ပတ်

အတွက် သတ်မှတ်ထားသော ငွေကို ကုန်သည်များထံ ပေးသွင်း၍ စုဆောင်းကြသည်။ ကုန်သည်များက ဤသို့ ကြီးကြပ်ဆောင်ရွက် ပေးရခြင်းအတွက် အခကြေးငွေ တောင်းခံခြင်း မပြုပေ။ စုဆောင်း သတ်မှတ်ထားသော အချိန်စေ့ရောက်သောအခါ အသင်းသားများက ၎င်းတို့စုငွေနှင့် တန်ဖိုးညီမျှသော အထည်အလိပ်၊ စားသောက်စရာ များနှင့် အခြားလိုအပ်သော အသုံးအဆောင် ကုန်ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူရသည်။ ဤကလားများမှာ လူနည်းစုနှင့်သာ သက်ဆိုင် အကျုံးဝင်သော ချွေတာစုဆောင်းရေး အသင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အများနှင့် သက်ဆိုင်သော ချွေတာစုဆောင်းရေးကလား တစ်ခု တည်ထောင်ရန် ဒင်နရီက စီမံခိုင်းပြင်းခဲ့လေသည်။

မြို့ငါးမြို့တွင် စက်မှုလက်မှု လုပ်ငန်းရှင် အိမ်ထောင်ပေါင်း လေးသောင်းကျော်ရှိရာ ၎င်းတို့သည် မိမိ၏ ချွေတာစုဆောင်းရေး ကလားသို့ အရစ်ကျ ပေးသွင်းရမည့် ငွေများကို မှန်ကန်စွာ ပေးသွင်း လျက်ရှိသည်ကို ဒင်နရီ၏ စိတ်ကူးထဲတွင် ထင်ယောင် မြင်ယောင် ဖြစ်လာလေသည်။

ခရိုင်အတွင်း ထင်ရှားသော ကုန်သည်ကြီးများသည် မိမိ ချွေတာ စုဆောင်းရေးကလားနှင့် ဆက်သွယ်မှု ပြုလုပ်လာကြသဖြင့် အသင်း ဝင်များက ၎င်းတို့ နှစ်သက်ရာ မည်သည့်ဆိုင်တွင်မဆို အသင်းဝင် လက်မှတ်များဖြင့် လိုအပ်သော ကုန်ပစ္စည်းများ ဝယ်ခြမ်းလျက်ရှိပုံ ကို ဒင်နရီ၏ စိတ်အာရုံတွင် မြင်ယောင်လာမိသည်။ သူ၏ ချွေတာ ရေးကလားမှာ ထင်ရှားကြီးကျယ်လာသဖြင့် မည်သည့်ကုန်သည် ကမှ ထိုကလားနှင့် မဆက်သွယ်ဘဲ မနေရအောင် ဖြစ်လာသည်ဟူ၍

လည်း မျှော်မှန်းကြည့်မိသည်။ ဒင်နရီသည် လန်ဒန်မြို့သို့ သွား များကို နွေဦးရာသီတစ်ချိန်လုံး သူ၏ အသက်ကယ်လေတွင် စိတ်ပါ ဝင်စားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ယခုလည်း မြို့ငါးမြို့ရှိ လူထုကို သူ၏ ချွေတာစုဆောင်းရေးကလားတွင် ၎င်းတို့၏ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး စိတ်ပါဝင်စားနေရန် ဖန်တီးမှုကို ပြုရပေတော့မည်။

သူသည် 'ငါးမြို့နယ် ယူနီဗာဆယ် ချွေတာစုဆောင်းရေး ကလား'ကို တည်ထောင်ခြင်းဖြင့် မိမိအတွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်း မှ အကျိုးအမြတ် ခံစားခွင့်ရနေမည့်ပြင် လူသားတို့အား ကြင်နာတတ် သူတစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့်လည်း အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံရဦးမည် ဖြစ်ပေ သည်။

အလုပ်ရုံ၊ စက်ရုံမှ အလုပ်သမားများကိုလည်း ချွေတာစုဆောင်း ရေးကလားတွင် ပါဝင်လာအောင် အားပေးတိုက်တွန်းမည် ဖြစ်သည်။ အလုပ်သမားများသည် ၎င်းတို့၏ ဝင်ငွေကို အလဟဿ ဖြန့်တီး ခြင်း မပြုအောင် ဒင်နရီက သူ၏ ချွေတာစုဆောင်းရေးကလားဖြင့် ကာကွယ်ပေးမည်ဖြစ်ပြီး အိမ်ပေါက်စေ သွားရောက်ကာ အရစ်ကျ ငွေများကို ကောက်ခံမည်ဖြစ်၍ အသင်းဝင်များအဖို့ များစွာသက်သာ ပေလိမ့်မည်။ အခြားချွေတာစုဆောင်းရေး ကလားများထက် အခွင့် အရေး ကောင်းမွန်ကြောင်း ပြသရန် အသင်းဝင်တစ်ယောက်သည် ၎င်းသွင်းမည့်ငွေ၏ တစ်ဝက်ကို ကလားသို့ ထည့်သွင်းပြီးပါက ထိုငွေ၏ နှစ်ဆကို ဒင်နရီက သတ်မှတ်ထားသောဆိုင်တွင် သုံးစွဲ ဝယ်ယူနိုင်ခွင့် ရှိပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ အသင်းဝင်တစ်ဦးသည် ဒင်နရီအား ဆယ်သျှီလင်

ပေးပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ၎င်းငွေ၏ နှစ်ဆဖြစ်သော တစ်ပေါင် တန်ဖိုးရှိသည့် ပစ္စည်းကို ဒင်နရီက ရွေးချယ်သတ်မှတ်ထားသော ဆိုင်တွင် ဝယ်ယူနိုင်ခွင့် ရှိပေသည်။ ဒင်နရီက ကျသင့်ငွေကို ဆိုင်ရှင်က ချက်ချင်းပေးချေမည်ဖြစ်ပြီး အသင်းသားထံမှ ရရှိရန် ကျန်သော ငွေကို အပတ်စဉ် အရစ်ကျနှုန်းဖြင့် ဒင်နရီက အိမ်တိုင်ရာ ရောက်ကောက်ခံမည်ဖြစ်သည်။ ဤသို့ အခွင့်အရေးကို ကြိုတင်ခံစားနိုင်ရန် ပြုလုပ်ထားခြင်းသည် အသင်းသားများက ၎င်းတို့ အရစ်ကျပေးသွင်းရမည့်ငွေကို မှန်ကန်စွာပေးခြင်းမရှိပါက ကလားကို ကြီးမှူးဖွင့်လှစ်သူအဖို့ အရှုံးပေါ်နိုင်ပေသည်။

အလုပ်သမားများအတွက် အကျိုးခံစားခွင့်ရှိအောင် ဤသို့ စီစဉ်ထားသော်လည်း ဒင်နရီက ၎င်းတို့အပေါ်မှ အခကြေးငွေ ယူခြင်း ပြုမည်မဟုတ်ပေ။ အသင်းသား တစ်ယောက်သည် မိမိစုဆောင်းထားသော ငွေကို အပြည့်အဝ ပြန်သုံးစွဲခြင်းမှာ ယူနီဗာဆယ် ချွေတာစုဆောင်းရေးကလား၏ ထူးခြားချက်ပင် ဖြစ်သည်။ ဒင်နရီက ၎င်း၏ကလားကို အခြားအသင်းများနှင့် မတူအောင် အကျိုးခံစားခွင့် အပြည့်အဝပေးထားခြင်းမှာ လူသားတို့အပေါ်တွင် မည်မျှ အကြင်နာတရား ထားသည်ကို ဖော်ပြလို၍ ဖြစ်ပေသည်။

ဒင်နရီ ရရှိမည့် အနည်းငယ်သော ဆုလာဘ်မှာ ဆိုင်ရှင်များထံမှ ဖြစ်ပေသည်။ ဒင်နရီ၏ ကလားအသင်းဝင်များက ဝယ်ယူသုံးစွဲသော ပစ္စည်းတန်ဖိုးပေါ်တွင် တစ်သျှီလင်လျှင် အနည်းဆုံး ၂-ပဲနီကျဖြင့် ဆိုင်ရှင်များက ဒင်နရီအား ပေးကြရမည် ဖြစ်သည်။

ဤကိစ္စကို ဆိုင်ရှင်များနှင့် စေ့စပ်ပြောဆိုရန် အထည်အလိပ်

ရောင်းချသော 'ဟင်းဘရီ(ချ်) ဘော့စတော့(ခ)' ဆိုင်ကြီးသို့ ပထမဆုံး သွားခဲ့သည်။

ဤဆိုင်မှာ မြို့ငါးမြို့တွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သော်လည်း အလွန်အမင်း ထင်ရှားသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကား မဟုတ်ပေ။ ဒင်နရီသည် ဆိုင်ရှင်အား မိမိဖွဲ့စည်း တည်ထောင်မည့် ကလားကို ယုံကြည်စိတ်ချလာအောင် ပြောနိုင်စွမ်းသော်လည်း ၎င်းငွေရေးကြေးရေး အခြေအနေကိုမူကား ဆိုင်ရှင်က သံသယမကင်း ရှိနေသည်။ ဒင်နရီသည် ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မိမိ၏ ဘဏ္ဍာရေးအခြေအနေကို အထင်ကြီးလွန်းလှသည်ဟု ဆိုင်ရှင်များက ယူဆသည်။

လုပ်ငန်းမစမီ ပေါင်ငါးဆယ်ကို ဆိုင်ရှင်အား ကြိုတင်ပေးထားမည်ဖြစ်ပြီး အသင်းသားများက ပစ္စည်းဝယ်ယူ၍ ငါးဆယ်ဖိုးပြည့်သွားတိုင်း နောက်ထပ် စပေါ်ငွေကို ဆက်လက်ပေးထားမည်ဖြစ်ကြောင်း ဒင်နရီက ရှင်းပြသဖြင့် ဆိုင်ရှင်က သဘောတူ လက်ခံလိုက်လေသည်။

သူသည် ဆိုင်ရှင်အား ချက်လက်မှတ်တစ်စောင် ပေးခဲ့ပြီး မိမိ၏ စာရင်းအပေါ်ဆုံးတွင် 'ဘော့စတော့'၏ အမည်ကို ရေးမှတ်ကာ ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။ ဒင်နရီသည် အခြားဆိုင်များတွင်လည်း ဤစနစ်ကို နောက်ဆုံး နည်းပရိယာယ်အဖြစ် အသုံးပြုသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ ငယ်ရွယ်သော အသက်ကြောင့် ကုန်သည်များ၏ စိတ်ထဲတွင် မယုံသင်္ကာရှိနေကြောင်း တွေ့ရသည်။

“ခင်ဗျားပြောတာတွေအားလုံး ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက ငယ်လွန်းလှတယ်” ဟူသော ဆိုင်ရှင်များ၏ လက်သုံး

စကားကို ကြားရသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ဒင်နရီသည် ဆိုင်ပေါင်း အတော်များများကို သူ့ကလာပ်နှင့် ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်ရန် စီစဉ် နိုင်ခဲ့လေသည်။

ဤအကြောင်းများကို သူ့မိခင်အား ပြောပြသောအခါ သူမက ဤအကြံပေးသည်။

“မင်း ဘာကြောင့် မုတ်ဆိတ်မွေး မထားသလဲ၊ မုတ်ဆိတ်မွေး ရိတ်ဖို့ ဓားဝယ်ရ၊ ဆပ်ပြာဝယ်ရ၊ ဝက်မှင်ဘီးဝယ်ရနဲ့ ပိုက်ဆံလည်း ကုန်သေးတယ်။ နောက်ပြီး တစ်ခါတလေ ဓားလည်း အရှင်ရသေး တယ်။ မုတ်ဆိတ်ရိတ်တဲ့အတွက် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် အချိန်ကို လည်း ပြုန်းတီးပစ်ရသေးတယ်။

မုတ်ဆိတ်ထားလို့ရှိရင် မင်းရဲ့ လုပ်ငန်းတွေမှာလည်း အကျိုး ရှိမယ်။ မုတ်ဆိတ်နဲ့သာဆိုရင် မင်းဟာ သုံးဆယ့်တစ်နှစ်လောက် ဖြစ်သွားမှာပဲ”

သူ့မိခင်၏ အကြံပေးချက်မှာ အလွန်အဆင့်အတန်းမြင့်သော ဉာဏ်ပညာအမြော်အမြင် ရှိခြင်းကို ဖော်ပြရာ ရောက်သည်။ သို့ရာ တွင် ဒင်နရီသည် သူ့မိခင်၏အကြံပေးချက်ကို လိုက်နာခြင်း မပြုပေ။

နောက်ဆုံးတွင် သူ၏ ချွေတာစုဆောင်းရေး ကလာပ်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် ကြော်ငြာပေးဖို့သာ လိုတော့သော အခြေ အနေသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဤသို့ စိတ်ကူးမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒင်နရီက မြို့စားကတော်လေးကို ပြေး၍ အမှတ်ရလိုက်လေသည်။ တစ်ချိန်က မြို့တော်ဝန်ကတော် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ‘ချဲလ်မြို့စား ကတော်’ကသာ မိမိ၏ကလာပ်တွင် နာယကလူကြီးအဖြစ် ဆောင်

ရွက်ပေးမည်ဆိုလျှင် အောင်မြင်မှုကို မလွဲကေန် ရမည်အမှန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

“မြို့စားကတော်ကို နာယကအဖြစ်နဲ့ ဆောင်ရွက်ပါလို့ ရအောင်သွားပြောမယ်၊ ဘာကြောင့် မရနိုင်ရမှာလဲ”

ဒင်နရီက စိတ်ထဲမှ ကြုံးဝါးလိုက်ပြီး မြို့စားကတော်လေးစံရာ ‘ဆနီဂေဟာ’သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

(၃)

သို့ရာတွင် ဆနီဂေဟာသို့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်နှင့် အမျှ ‘ငါ လာမိတာ မှားများမှားနေပြီလား။ ငါ့အဖြစ်ဟာ ရယ်စရာ များ ကောင်းနေမလား’ဟူသော တွေးလုံးများက ဒင်နရီ၏စိတ်ကို ချောက်ချားလျက် ရှိစေလေသည်။ ‘တစ်ကြိမ်က မြို့စားကတော်နဲ့ တွဲကဖူးသားပဲ မဟုတ်လား’ဟူသော အသိဖြင့် မိမိစိတ်ကို အား တင်းသော်လည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

“သူသည် မြို့စားကတော်ထံ လာရောက်မည့်ကိစ္စကို ကြိုတင်၍ စာရေး အကြောင်းကြားသင့်သည် မဟုတ်ပါလား’ဟု စဉ်းစားမိလေ သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကြားလမ်းတစ်ခုမှ အလုပ်ပိတ်ထားသော ရထား တစ်စင်း ထွက်ပေါ်လာပြီး ဆနီဂေဟာသို့ အပြင်းမောင်းနှင်သွား သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဧကန္တ ...မြို့စားကတော်ကလေးဟာ အပြင်ထွက်လာရာက

ပြန်လာတာဖြစ်မှာပဲ”ဟု ဒင်နရီက တွေးထင်မိသည်။

“သူ ငါ့ကို ကိုက်မစားနိုင်ပါဘူး”

ဒင်နရီက သူ့ကိုယ်သူ အားပေးလိုက်ပြီး ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ လှမ်း တက်လာခဲ့လေသည်။ သူသည် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို ရှာဖွေနေစဉ် မှာပင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အား တံခါးများအနီးတွင် ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ကျွန်တော် မြို့စားကတော်နဲ့ ခဏတွေ့နိုင်ပါသလားခင်ဗျာ”

ဒင်နရီက စုံစမ်းလိုက်သည်တွင် ထိုအမျိုးသမီးက သူ့အား အကဲခတ်သလို စူးစိုက်ကြည့်နေသဖြင့် ဒင်နရီက သူ၏အလုပ်အကိုင် နှင့် အမည်ပါရှိသော ကတ်ပြားကလေးကို လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ သခင်မကို မေးကြည့်ပါဦးမယ်”

အမျိုးသမီးသည် ဆင်နားရွက်တံခါးဖောက်တွင် ပျောက်ကွယ် သွားပြီးနောက် စိတ်စွပ်သံဖြင့် ပြောလိုက်သော မြို့စားကတော်ကလေး အသံကို ဒင်နရီက နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်ရလေသည်။

“အို...သိပ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တာပဲ”

ထိုအသံကြောင့် ဒင်နရီ၏ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်ထုံကျင် သော ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“ယူနီတာဆယ် ချွေတာရေးကလာပ်ကို မလုပ်မိရင် အကောင်း သားပဲ၊ အခုတော့ ခက်နေပြီ”ဟူသော အတွေးက ဒင်နရီ၏နှလုံးသား များကို နာကျင်စေသည်။

ခဏကြာသောအခါ မြို့စားကတော်လေး၏ရထား မောင်းနှင် သွားသံကို ကြားရသည်။ ဒင်နရီက ရထားကို မြင်းစောင်းများရှိရာ

သို့ မောင်းနှင်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်သည်။ သူ့ထံသို့ မည်သူမျှ ပေါ်မလာ။ ‘သခင်မကို မေးကြည့်ပါဦးမယ်’ဟု ပြောသွားသော အမျိုးသမီးကိုလည်း မတွေ့ရတော့ပေ။ တစ်မိနစ်ပြီး တစ်မိနစ် ကုန်ဆုံးသွားသည်နှင့်အမျှ ဒင်နရီသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ရဲတင်း လာလေသည်။ မြို့စားကတော်၏ အသံကို ကြားခဲ့ရသော အခန်းဆီ သို့ မှန်တံခါးမှ ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ မြို့စားကတော်၏ ရထား မောင်းသမား မိမိသူငယ်ချင်း ‘ကျောခံ’အား တွေ့မြင်ရလေသည်။ ကျော(ခ)မိခင်နှင့် ဒင်နရီ၏ မိခင်တို့မှာ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။

‘ကျောခံ’သည် ဒင်နရီ ရောက်နေသော နေရာ၏ လက်ယာဘက် တွင်ရှိသော တံခါးမကြီးနှစ်ခုအနီးတွင် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကျောခံရှိရာသို့ ဝင်သွားပြီး စကား စမြည်ပြောရန် ဒင်နရီက စိတ်ကူးရသဖြင့် တံခါးကို ဖြည်းညင်း သာယာစွာ တွန်းလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်၌ပင် ကျောခံသည် ၎င်းရပ်နေ သော နေရာမှ လက်ယာဘက်သို့ ထွက်သွားခဲ့သည်။ ဒင်နရီက အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျောခံ၏အမည်ကို တီးတိုးခေါ် ကြည့်လိုက်ပြီး ထူးသံမကြားရသဖြင့် တံခါးပေါက်ကို ဖြတ်ကာ ကျောခံရှိရာ လက်ယာဘက်သို့ပင် လိုက်သွားခဲ့သည်။ တံခါးကို ဖြတ်ကျော်မိသောအခါ ကျယ်ဝန်းသော အဆောင်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ ခန်းမဆောင်ကြီး၏ လက်ဝဲဘက်တွင် တစ်ခြမ်း ပွင့်နေသော တံခါးငယ်တစ်ခုကို မြင်ရသည်။ ဤတံခါးပေါက်မှ ကျောခံထွက်သွားမည်မှာ သေချာသည်။ ‘မိမိမှာ ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ ဖိတ်

မန္တကပြုခြင်းခံရသူ မဟုတ်။ ဂျော့ခ်နောက်သို့ ဝင်လိုက်သွား၍ သင့်ပါမည်လား၊ ဟူသော အတွေးက ဒင်နရီအား တုံ့ဆိုင်း တုံ့ဆိုင်း ဖြစ်နေစေသည်။ ဤသို့စဉ်းစားနေလိုက်ခြင်းသည် သူ၏ မဟာအမှားကြီး ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ သူသည် မိမိ၏ သားကောင်နောက် သို့ မျက်ခြည်မပြတ်စေဘဲ၊ တွေဝေစဉ်းစားမနေဘဲ အလျင်အမြန် လိုက်သင့်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဒင်နရီက သူ့စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ပြီး၍ ထိုတံခါးပေါက်ငယ်မှ ဝင်ရောက်သွားသောအခါ တစ်ခန်းနှင့် တစ်ခန်း ဆက်စပ်လျက်ရှိ သော အဆောင်ပေါင်းများစွာကို အံ့ဩဖွယ် မြင်တွေ့လိုက်ရလေ သည်။ အခန်းတစ်ခန်းစီသည် ဘာစလေမြို့တော် ခန်းမလောက်ပင် ကျယ်ဝန်းသည်။

မိမိသည် ဂျော့ခ်ကို လိုက်ရှာနေသူဖြစ်ပါကလား ဆိုသည်ကို ခဏအဖို့ မေ့လျော့သွားလေသည်။ ဂျော့ခ်၏ အရိပ်အယောင်ကို လုံးဝ မမြင်ရတော့ပေ။ ဂျော့ခ်သည် ဤခန်းမဆောင်ကြီးများအတိုင်း လျှောက်သွားခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆလိုက်ပြီး ဒင်နရီက နောက်မှ လိုက်သွားလေသည်။ ခန်းမဆောင်ကြီး ၃-ခုကို ဖြတ်ကာ တစ်ဖက် အစွန်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

သူဖြတ်လျှောက်လာသော ခန်းမဆောင်ကြီး သုံးခုအနက် ဗဟို ခန်းမဆောင်ကြီးတွင် နှစ်ထပ်တံခါးကြီးများ တပ်ဆင်ထားပြီး ပြတင်း ပေါက်များမှာ မြင့်မားလှပေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် မြင်းရထားတစ်စီး သည် အစွန်ဆုံးအခန်း၏ အနီးမှဖြတ်ကာ အပြင်းမောင်းနှင်သွား သည်ကို ဒင်နရီက ပြတင်းပေါက်များမှ ကျော်၍ မြင်လိုက်ရလေ

သည်။ ရထား၏ နောက်ပိုင်းတွင် ရထားမောင်းသမားနှစ်ဦးကို ထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့လိုက်ရပြီး တစ်ယောက်သောသူမှာ ဂျော့ခ်ဖြစ် ကြောင်း သိလိုက်ရလေသည်။ ဂျော့ခ်သည် ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်း များပြားလှသော တံခါးများအနက် တစ်ခုသောတံခါးပေါက်ဖြင့် လွတ် မြောက်သွားခဲ့လေပြီတကား။

ဒင်နရီသည် တံခါးတစ်ပေါက်ပြီးတစ်ပေါက် လိုက်၍ဖွင့်ကြည့် ၏။ မည်သည့်တံခါးကိုမျှ ဖွင့်၍မရဘဲ အပြင်ဘက်မှ အခိုင်အမာ ပိတ်ထားကြောင်းသာ တွေ့ရလေသည်။ အံ့ဩခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းကိုဖြင့် ရောပြွမ်းကာ သူဝင်လာခဲ့သော နေရာတွင် တံခါးပေါက်ကို မတွေ့ရတော့ဘဲ နံရံကြီးက ကာဆီးထားသည်ကိုသာ တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်းနှင့် ထိတ်လန့်ခြင်းတို့ သည် သူ့အား အတိုင်းမသိ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေလေတော့သည်။ သူသည် နံရံကြီးကို သေချာစေ့စပ်စွာ ကြည့်ရှုသောအခါမှသာလျှင် အခြားသူများ မသိအောင် ပုံဖျက်၍ ဆေးသုတ်ထားသော တံခါး ပေါက်ကို တွေ့ရှိရသည်။ အလွန်သေးငယ်သော ဖန်ဖြင့် ပြုလုပ်ထား သည့် လက်ကိုင်ကို လှမ်း၍ ဖွင့်ကြည့်သော်လည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်သည်။ တံခါးက ပွင့်၍မသွားပေ။ သူဝင်ရောက်လာခဲ့သော စက္ကန့် ပိုင်း အချိန်ကလေးအတွင်း ထိုတံခါးနှင့် ဂျော့ခ် လွတ်မြောက်သွား ခဲ့သော တံခါးများကို မမြင်ရသော လက်များက ပိတ်၍သွားခဲ့သည်။

မိမိအား ဤခန်းမဆောင်များတွင် အဘယ်ကြောင့် ပိတ်လှောင် ၍ ထားပါသနည်း။ မိမိသည် ကြိုတင်အကြောင်းကြားထားခြင်း မရှိဘဲ ဆန့်ဂေဟာသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်ရာ ဤခန်းမဆောင်များ

အတွင်း၌ မိမိရှိနေကြောင်း မည်သူမျှမသိ၍သာ ပိတ်ထားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် မြို့စားကတော်ကလေး အပြင်မှ ပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း တံခါးများကို အဘယ်ကြောင့် ရုတ်တရက် ပိတ်လိုက်ကြပါသနည်း။

မြို့စားကတော်ကလေးသည် အပြင်ဘက်မှ ပြန်ရောက်လာခြင်း မဟုတ်ဘဲ ယခုမှသာ အပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားခြင်း မဖြစ်နိုင်ပါသလော။ မြင်းရထားကို မြင်းစောင်းမှ ထုတ်ယူလာ၍ မောင်းလာခဲ့ကံတွင် မြို့စားကတော်ကလေးသည် ဝရန်တာဆောင်မှနေ၍ စောင့်ဆိုင်းနေခြင်း ဖြစ်ဟန်ရှိပေသည်။ မြို့စားကတော်ကလေးသည် ကံဆိုးသူ ဒင်နရီအား အတွေ့မခံလိုသဖြင့် အခြားဘေးတံခါးပေါက်တစ်ခုမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာသွားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မြို့စားကတော်ကလေးသည် လပေါင်းအတော်ကြာအောင် ဆန်ဂေဟာမှ ထွက်ခွာသွားခြင်း ဖြစ်၍သာ တံခါးများကို အခိုင်အမာ ပိတ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဒင်နရီက ဤသို့စဉ်းစားမိလာသော်လည်း စိတ်ကိုမလျှော့သေးဘဲ ရုပ်ဖျက်ထားသော တံခါးငယ်ကို ခေါက်လိုက်ပြန်သည်။ သူ၏ ယဉ်ကျေးသော အပြုအမူကို မည်သူကမျှ တုံ့ပြန်ခြင်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် လက်လှမ်းမီသမျှ တံခါးများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ခေါက်၍ကြည့်၏။ တွန်းကြည့်၏။ ဖြည်းဖြည်းခေါက်၍ တွန်း၍မရသောအခါ ကျယ်လောင်စွာမြည်အောင် ခေါက်ကြည့်ပြန်သည်။ သို့သော် မည်သည့်အသံကမျှ ပြန်၍ထူးဖော်မရ။

“ဟေ့...ဒီမှာ ဘယ်သူရှိသလဲ”

“ဟေ့...ဒီမှာ ခေါ်တာ မကြားဘူးလား”

ဒင်နရီက နောက်ဆုံးတွင် သံကုန်ဟန်၍ ခေါ်ကြည့်၏။ သို့ရာတွင် မည်သူမျှ မပေါ်လာ။

သူသည် ဆိုဖာတစ်ခုအနီးတွင် ကုလားထိုင်စွပ်များ၊ စားပွဲခင်းများ စုပုံထားသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ဆန်ဂေဟာမှာ အပြီးတိုင် ပိတ်ခဲ့ပြီဟု တွေးမိလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ဤကုလားထိုင်စွပ်များ၊ စားပွဲခင်းများကို ပရိဘောဂများတွင် ဖုံးအုပ်ရန် အနှေးနှင့်အမြန် ဤအခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာရမည်ဟူ၍လည်း မိမိစိတ်ကို အားတင်းမိပြန်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ မိမိ၏ လွတ်မြောက်မှုအတွက် ပြတင်းပေါက်များ ရှိသည်မဟုတ်ပါလား။ ပြတင်းပေါက်များမှာ မြင့်သော်လည်း သူ့အဖို့ အလွယ်တကူပင် ဖွင့်ပြီး ထွက်ခွာသွားနိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် မှောင်စပျိုးသည်အချိန်ထိ စောင့်ဆိုင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်များကို သေချာစေ့စပ်စွာ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ပြတင်းပေါက်များတွင် သံတိုင်များ စိုက်ထားပြီး အာမခံသောခလောက်ကြီးများ ခတ်ထားသဖြင့် ဒင်နရီက စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ အပေါ်သို့ မော်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဖွင့်နိုင်ပိတ်နိုင်သော လေဝင်ပေါက် မှန်တံခါးများကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူသည် မှန်တံခါးပေါက်ဆီသို့ရောက်အောင် တက်နိုင်ခဲ့လျှင် သူ၏ လွတ်မြောက်ရေးမှာ သေချာလှသည်။ သို့ရာတွင် မှန်တံခါးမှာ ကြမ်းပြင်မှ ဆယ်ခြောက်ပေခန့် မြင့်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ ညဉ့်သည် တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာခဲ့လေသည်။

(၄)

ညဉ့်ဦးစောစောပိုင်းတွင် တစ်ကိုယ်လုံး နက်မှောင်သည့် ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား၍ အရပ်အမောင်းကောင်းသော အမျိုးသမီးကြီး နှစ်ဦးသည် မီးအိမ်ငယ်တစ်ခုကို ကိုင်လျက် ဒင်နရီရိုရာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။ အမျိုးသမီးကြီးသည် ၎င်း၏ တာဝန်အရ ဆန်ဂေဟာ၏ လုံခြုံမှုကို လိုက်လံစစ်ဆေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမသည် အခန်းအစွန်ဆုံး ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် မျှော်စင်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ မျှော်စင်၏ အောက်ခြေကို ဆိုဖာကြီးနှစ်လုံးဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီး ၎င်းအပေါ်တွင် လက်တင်ကုလားထိုင်များကို မှောက်၍ ခင်ထားသည်။ ထိုလက်တင်ကုလားထိုင်များပေါ်တွင် စားပွဲနှစ်လုံးကို တင်ထားပြီး စားပွဲများပေါ်တွင် ရိုးရိုးကုလားထိုင်နှစ်လုံးကို ထပ်ဆင့် တင်ထားပြန်သည်။ ကုလားထိုင်များပေါ်တွင်ကား မှောင်ထဲတွင် စမ်းတဝါးဝါး သွားလာလှုပ်ရှားနေသော ပုံတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဟိုမှာ ဘယ်သူလဲ”

မျှော်စင်ထိပ်ဖျားပေါ်မှ အသံတစ်သံက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့နောက် မျှော်စင်သည် လှုပ်ရှားသွားပြီး ထုခွဲသံတစ်ခု ပေါ်လာကာ မှန်များ ကျိုးပဲ့သွားလေသည်။ လူတစ်ယောက် ဝင်နိုင်လောက်သည့် အပေါက်တစ်ပေါက်ကို ပြတင်းမှန်တံခါးတွင် မြင်လိုက်ရပြီး လှုပ်ရှားနေသောသဏ္ဍာန်သည် တရကြမ်းခုန်ဆင်းကာ ဥယျာဉ်ထဲသို့ ကျရောက်သွားလေသည်။

ဒင်နရီသည် မြေပေါ်သို့ ခြေချမိသည်နှင့် အားကုန်သွန်၍ ပြေးထွက်ခဲ့လေသည်။ ဆန်ဂေဟာသို့ အလည်သွားခဲ့ခြင်းမှာ အိပ်မက်ပေလော၊ တကယ်လော ဆိုသည်ကို နောက်နေ့နံနက်တွင် အတော်ပင် စဉ်းစားယူရလေသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ဤကိစ္စမှာ ဒင်နရီအဖို့ အရေးနိမ့်ခဲ့ခြင်း တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

(၅)

အရေးတော်ပုံ အခြေမလှသဖြင့် အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာခဲ့ရသော ထိုနေ့ နံနက်ခင်းတွင် ဒင်နရီ၏ အိမ်ငှားတစ်ဦးက 'ယူနီဇာဆယ် ချွေတာရေးကလာပ်ကို ဘယ်တော့စလုပ်မလဲ'ဟူ၍ မေးလာလေသည်။

ဒင်နရီက ၎င်း၏ကလာပ်ကို အိမ်ငှားများနှင့် အစပျိုး၍ ဖွင့်လှစ်ရန် ကြံစည်ထားခဲ့သဖြင့် အိမ်ငှားအားလုံးကို ပြောဆိုစည်းရုံးထားပြီး ဖြစ်သည်။ ယူနီဇာဆယ် ချွေတာဆောင်းရေးကလာပ်မှာ သူတို့ခံစားနေရသော စီးပွားရေး နာတာရှည်ရောဂါကို ပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးမည့် ဆေးနည်းတစ်ခုဖြစ်ပြီး လောကနိဗ္ဗာန်သို့ သွားရန် တံခါးပေါက်ကြီးများလည်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆထားကြလေသည်။

ထိုနေ့နံနက်က ဒင်နရီအား လာရောက်မေးမြန်း ခုံစမ်းသော အမျိုးသမီးကြီးမှာ ၎င်း၏အိမ်အတွက် ကော်စောများ၊ လက်ဖက်ရည်ခရားအသစ်တစ်လုံးနှင့် ချက်ပြုတ်နည်းလမ်းညွှန် စာအုပ်တစ်အုပ် ပိုင်ဆိုင်ရန် လိုလားသူဖြစ်ပြီး ၎င်းပစ္စည်းပရိဘောဂများ ရရှိနိုင်ရန်

ဒင်နရီကို အားထားသမှုပြုနေသူ ဖြစ်သည်။

ယူနီဗာဆယ် ချွေတာစုဆောင်းရေးကလပ်မှာ လက်ရှိအခြေအနေကပင် အထူးကောင်းမွန်လျက်ရှိရာ လုပ်ငန်းကို စတင်ရန် သင့်ပေပြီဟု ဒင်နရီက စဉ်းစားမိသည်။ အမျိုးသမီးကြီးက ကလပ်ဝင်ကြေး ရှစ်ပိဒိပေးပြီး အစုအဖွဲ့စုဆောင်းရန် တာဝန်ယူသည်။ သူမသည် သီတင်းတစ်ပတ်လျှင် သုံးသျှီလင် ပေးသွင်းမည်ဖြစ်ပြီး သုံးပေါင်နှင့် ဆယ်ရှစ်သျှီလင်အထိ စုဆောင်းမည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အမျိုးသမီးကြီးသည် ကလပ်သို့ တစ်ပေါင်နှင့် ဆယ်ကိုးသျှီလင် သွင်းချိန်တွင် သုံးပေါင်နှင့် ဆယ်ရှစ်သျှီလင် တန်ဖိုးရှိသော ပစ္စည်းများကို ဒင်နရီ ဆက်သွယ်ထားသော ဆိုင်ပေါင်း ခြောက်ဆယ့်ငါးဆိုင်တွင် ဝယ်နိုင်ခွင့် ရရှိပေတော့မည်။ ဤကလပ်၏လုပ်ငန်းမှာ အခြားအသင်းများနှင့်မတူ တစ်မူထူးခြားဆန်းပြားသော စီမံကိန်း ဖြစ်သည့်အတိုင်း အမျိုးသမီးကြီးနှင့် ဒင်နရီတို့ သဘောတူ လက်မှတ်ရေးထိုး၍ အသင်းဝင်များ လက်ခံနေပြီဟူသော သတင်းသည် တစ်မဟုတ်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားခဲ့လေသည်။

ညစာစားချိန် မတိုင်မီပင် အသင်းဝင်လိုသူများ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာသဖြင့် ဒင်နရီသည် 'ဘော့စတော့' အထည်ဆိုင်ကြီးသို့ ချက်လက်မှတ်တစ်စောင် ပေးပို့လိုက်လေသည်။ အမှန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် အသင်းဝင်များသည် အနည်းဆုံး နှစ်လခန့် ကြားပြီးမှသာ ကုန်ဝယ်ခွင့် လက်မှတ်များ ရရှိကြမည် ဖြစ်သဖြင့် ဒင်နရီက ချက်လက်မှတ်ကို ဤမျှ စောစွာပို့ထားခြင်းမှာ ကြွားဝါလိုသော သဘောသက်သက်ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ညစာစားပြီးချိန်တွင် သူ၏ရုံးခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ရာ 'စတင်ပို့ရှင်းယား အချက်ပြ' သတင်းစာအတွက် ကြော်ငြာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဒင်နရီ၏ စိတ်အာရုံများမှာ ချွေတာစုဆောင်းရေးကလပ်အကြောင်းကို မစဉ်းစားနိုင်လောက်အောင် ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

'ဆနီဂေဟာကို ဖောက်ထွင်းရန် ကြံစည်မှု' ဆုံသြဖွယ် တွေ့ရခြင်း။

ဒင်နရီသည် သတင်းစာတစ်စောင် ဝယ်ယူလိုက်ပြီး ဆနီဂေဟာ၌ ဖြစ်ပျက်သော သတင်းကို ဖတ်ကြည့်ရာ ဂေဟာမှူး 'မစ္စက်ဂေဟာ'က ပြောပြခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။ ဆနီဂေဟာအတွင်း သို့ ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်လာသော သူခိုးသည် သူမအား သေနတ်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်သည်ကို ၎င်းက ရုတ်တရက် ကြောက်လန့်အောင် ပြုလုပ်လိုက်သဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ဆင်းထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားကြောင်း၊ အမှုအတွက် သံလွန်စ ရရှိရန် ရဲများက ခြေရာများကို လေ့လာစုံစမ်းလျက်ရှိကြောင်း၊ ဖောက်ထွင်းခိုးယူရန် ကြံစည်သော သူခိုးအား ဖမ်းဆီးနိုင်မည်ဟု မစ္စက်ဂေဟာက ယုံကြည်ပြီး သူခိုးကိုလည်း သူမက ကောင်းစွာ မှတ်မိလိုက်ကြောင်း လရောင်တွင် သူခိုးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ၎င်းမှာ လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး သေသပ်ကျနစွာ ဝတ်ဆင်ထားသူ ဖြစ်သည်ကို မြင်ရကြောင်းဟူ၍ ဂေဟာမှူးက သတင်းထောက်အား ပြောပြလိုက်ကြောင်းဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။ မြို့စားကြီးကလည်း သူခိုးကို ဖမ်းဆီးပေးနိုင်သူအား ဆုငွေ ပေါင်

နှစ်ဆယ် ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ကြေးနန်းဖြင့် သတင်းပို့ထားသည်ဟူ၍ ဖတ်ရှုရလေသည်။

'ဆန်ဂေဟာ' သို့ သွားခဲ့ခြင်းမှာ မြို့စားကတော်၏ အရှိန်အဝါ ဖြင့် ယူနိုဗာဆယ် ချွေတာစုဆောင်းရေးကလပ်ကို ကြီးပွားတိုးတက် အောင် ဆောင်ရွက်ရန် ရည်သန်ခဲ့သော်လည်း ယခုအတိုင်း... ဘိုလျှင် ကလပ်၏ ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း ပြုလုပ်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေ သည်။ ချွေတာစုဆောင်းရေး ကလပ်တစ်ခုကို ထောင်ထဲမှနေ၍ စီမံအုပ်ချုပ်ရန် မဖြစ်နိုင်သည့်ပြင် ထောင်ဒဏ်ဆယ်နှစ် ကျခံနေရသူ တစ်ဦးအား လူအများက ယုံကြည်ကိုးစားလိုစိတ် ရှိနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ မြို့စားကတော် ကလေးကသာ မိမိအမည်ပါသော ကတိပြားကလေး ကို ရဲလက်သို့ အပ်လိုက်မည်ဆိုလျှင်...

ဒင်နရီသည် ဆက်၍ မတွေ့ရဲတော့ပေ။

အော့တွမ်ရာသီအတွင်း ရောမမြို့သို့ သွားရောက်နေထိုင်လျက် ရှိသော မြို့စားကတော်ထံမှ ရဲများက ဤကတိပြားကလေးအကြောင်း သိခွင့်မရခဲ့သည်မှာ ဒင်နရီအဖို့ ကံကောင်းထောက်မခြင်းပင် ဖြစ်ပေ သည်။

ဆန်ဂေဟာမှ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးသည် ဒင်နရီပေးလိုက်သော ကတိပြားကို မြို့စားကတော်အား ပြသခြင်းမပြုဘဲ 'လူတစ်ယောက် က သခင်မနဲ့ တွေ့ခွင့်ရမလားလို့ မေးနေပါတယ်'ဟူ၍သာ ပြော ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် ဒင်နရီ ပေးသော ကတိပြားကိုလည်း အမှတ်မထင် ထားခဲ့သဖြင့် ပျောက်ဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ဂေဟာအတွင်း နံ့နံ့စပ်စပ် ရှာဖွေတွေ့ရှိချက်မှာ ဖောက်ထွင်း

ဝင်ရောက်လာသောသူခိုးသည် ခိုးယူခြင်းမပြုရသေးမီ ဂေဟာမျိုးနှင့် တွေ့ရှိသဖြင့် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ဤဖောက်ထွင်းမှုမှာ ခရိုင်တစ်ခုလုံး အုံးအုံးကြွက်ကြွက် ပြောကြဆိုကြ ဝေဖန်ကြပြီးနောက် သတင်းအစပျောက်၍သွားခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ဖြစ်ပျက်ပြီးနောက် များမကြာမီ 'အချက်ပြ' သတင်းစာတွင် ဒင်နရီ ရေးသားဖော်ပြသော ဆန်ဂေဟာအကြောင်း သရုပ်ဖော်ဆောင်း ပါးတစ်ပုဒ် ပါရှိလာလေသည်။ ဒင်နရီသည် သတင်းဆောင်းပါးများ မကြာခဏ ရေးသားပေးပို့နေသူဖြစ်သည်။ ယခုဆောင်းပါးမှာ ဤသို့ အစချီထားသည်ကို ဖတ်ရှုရသည်။

"ဆန်ဂေဟာတွင် မကြာမီက ဖြစ်ပွားခဲ့သော ဖောက်ထွင်းမှု ကြောင့် ထူးခြားဆန်းပြား၍ ခမ်းနားလှသော အဆောင်များအကြောင်း ကို လူအများပင် စိတ်ပါဝင်စားမိခဲ့ကြသည်။ မြို့စားကြီးနှင့် မြို့စား ကတော်တို့၏ အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေအနည်းငယ်သာ လျှင် ရာဇဝင်တွင်မည့် ဤခန်းမဆောင်ကြီးများကို မြင်ဖူးကြသဖြင့် 'အချက်ပြ' သတင်းစာဖတ် ပရိသတ်များ လေ့လာသိရှိနိုင်ရန် ရေးသား ဖော်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ နောက်ဆုံးရောက်ရှိခဲ့သော အချိန်ကဆိုလျှင်..."

ဒင်နရီသည် ခန်းမဆောင်ကြီးများ၏ ထည်ဝါခန့်သား လှပခြင်း ကို အသေးစိတ် ခြယ်မှုန်း၍ တင်ပြထားသည်။

အထက်ပါသတင်းဆောင်းပါးကို ဖတ်ကြရသောအခါ ဘာစ လေမြို့တော်ခန်းမ ကပွဲတွင် မြို့စားကတော်နှင့် ဒင်နရီတို့ တွဲကစား သည့်အဖြစ်ကို လူအများက ပြန်လည် သတိတရရှိလာကြသည်။

ကပ္ပမစ္စ၍ သိက္ခာမီးခင်မင်ခဲ့ကြသော သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးမှာ ယခုတိုင်အောင် တည်မြဲလျက်ရှိသည်ဟု အများကပင် လက်ခံယုံကြည်လာကြသဖြင့် ဒင်နရီ၏ ဂုဏ်သတင်းမှာလည်း ကြီးမြင့်၍ လာခဲ့လေသည်။

လူအများသည် ဒင်နရီအကြောင်းကို ပြောလာကြသည်နှင့်အမျှ ၎င်း၏ ယူနီဇာဆယ် ချွေတာစုဆောင်းရေး ကလာပ် အကြောင်းကိုလည်း ဝေဖန်ဆွေးနွေးလာကြလေသည်။ သူ၏ကလာပ်မှာ ဣန္ဒြေရရ ရှေ့သို့ ချိတ်ကပ်လျက် ရှိနေရာ ဒင်နရီ လုပ်သမျှ အောင်မြင်၍ နောင်တွင်လည်း အောင်မြင်ရန် အလားအလာရှိသူတစ်ယောက် အဖြစ်ဖြင့် လူအများက အသိအမှတ်ပြုထားကြလေသည်။

သို့ရာတွင် အသူရာတမျှ နက်လှစွာသော ဆုံးရှုံးမှု ချောက်ကမ်းပါးထဲမှနေ၍ အောင်မြင်ခြင်း ပန်းတိုင်သို့ ရောက်အောင် မည်မျှ ခဲယဉ်းပင်ပန်းစွာ လှမ်းတက်ခဲ့ရသည်ဆိုသော အချက်ကိုမူကား ဒင်နရီ တစ်ယောက်သာလျှင် သိရှိခဲ့ပေသည်။

သူ၏မေးစေ့သည် လှပသော မုတ်ဆိတ်မွေးများအောက်တွင် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်စပြုလာလေသည်။ ဒင်နရီ မုတ်ဆိတ်မွေး ထားခြင်းမှာ သူ့မိခင်၏ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ရှိစွာ ပေးအပ်သော အကြံအစည်အတိုင်း လိုက်နာ၍ ဖြစ်သလော၊ သို့မဟုတ် ဆန့်ကျင်ဘက် အမျိုးသမီးနှင့် မတော်တဆ တွေ့ဆုံခဲ့လျှင် မိမိအား မမုတ်မိစေရန် မုတ်ဆိတ်မွေးထားခြင်း ဖြစ်သလော ဆိုသည်ကိုကား မည်သူမျှ တပ်အပ်သေချာ ပြောနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

အခန်း (၇)

(၂) : နိဗ္ဗာန်

ဒုက္ခရောက်နေသော အပျိုးသမီးများ၏ ကယ်တင်ရှင်

(၁)

ယူနီဗာဆယ် ချွေတာစုဆောင်းရေးကလပ်မှာ ထင်ရှားကျော်ကြားမှုရှိပြီး အောင်မြင်လာသည်နှင့်အမျှ စာရင်းအင်း စနစ်တကျ ထားရှိရန် အထူးအရေးကြီးလာခဲ့လေသည်။ စာရင်းမှတ်ခြင်း အလုပ်ကို ဒင်နရီ အမှန်းဆုံးဖြစ်၍ လုပ်ငန်းတွင် အောင်မြင်မှုများလေလေ ဒင်နရီက စိတ်ညစ်ရလေလေ ဖြစ်သည်။ ဒင်နရီအဖို့ အောင်မြင်မှုမှာ ဆုံးရှုံးနိမ့်ခြင်းထက်ပင် စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းနေလေသည်။

သူသည် စွန့်စားမှုကို နှစ်သက်မြတ်နိုးသူဖြစ်၍ စာရေးတစ်ယောက်၏ တာဝန်ကို ထမ်းရွက်လိုသူ မဟုတ်ပေ။

ဒင်နရီအား စာရင်းအင်းမှတ်သားရသည့် အလုပ်မှ ကယ်တင်ခဲ့သူမှာ ရှေ့နေကြီး 'လောတန်' ဖြစ်သည်။ ရှေ့နေကြီး ကွယ်လွန်

အနိစ္စရောက်ခဲ့သဖြင့် ၎င်း၏ စာရေးကြီး 'ပင်ကက်မင်း'အား ဒင်နရီက ခေါ်ယူခန့်ထားနိုင်ခွင့် ရရှိခဲ့သည်။ ထိုစာရေးကြီးသည် စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ စာရင်းစာအုပ်၊ ကလောင်တံ၊ မင်းအိုး၊ မင်းနိပ်စက္ကူ၊ ပေတံ စသည်တို့နှင့် တရင်းတနှီး နေခြင်းကို များစွာ နှစ်သက်သူ ဖြစ်သည်။ သူပေါင်းသော ဂဏန်းများမှာ မည်သည့်အခါမျှ မှားသည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ဘဲ နာရီများစွာကြာအောင် အလုပ်လုပ်ရခြင်းကို စိတ်ပျက်ခြင်းမရှိပေ။ စာရေးကြီးသည် ၎င်း၏ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ဒင်နရီထံ ပုံအပ်ကာ ရုံးခန်းကိုလည်း စနစ်တကျရှိအောင် ပြုပြင်စီမံခဲ့လေသည်။

ထိုနောက် များမကြာမီပင် ကံဆိုးမိုးမှောင်သည် ဒင်နရီထံသို့ ရောက်လာခဲ့ပြန်လေသည်။ ဘဏ်တွင် အပ်ထားသော ငွေနှစ်ထောင်ကျော်အနက် ငွေခြောက်ရာ ခန့်လောက်သာ ကျန်ရှိတော့ကြောင်းကို ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ သိရှိလိုက်ရလေသည်။ ယူနီဗာဆယ် ချွေတာစုဆောင်းရေးကလောင်၏ စည်းမျဉ်းများအရ ငွေနှစ်ပေါင် ပေးသွားပြီးသော အသင်းဝင်တစ်ဦးသည် လေးပေါင် တန်ဖိုးရှိသော ပစ္စည်းကို ဝယ်ယူနိုင်ခွင့်ရှိသည်။ အသင်းဝင်ထံမှ နှစ်ပေါင်သာ ရရှိသေးသဖြင့် ကျန်နှစ်ပေါင်ကို ဒင်နရီက လောလောဆယ် စိုက်၍ ဆိုင်ရှင်အား ပေးချေရသည်။ ထိုငွေနှစ်ပေါင်ကို အရစ်ကျနှုန်းဖြင့် တဖြည်းဖြည်းသာ ကောက်ခံယူနေရသဖြင့် မိမိ၏ အရင်းအနှီးငွေမှာ မြုပ်နေလေသည်။

အသင်းဝင်တစ်ဦးအတွက် အနည်းနှင့်အများ ဆိုသလို ဒင်နရီက မိမိ၏ငွေထဲမှ စိုက်ထုတ်ပေးထားရခြင်းကြောင့် အသင်းဝင်တစ်သောင်းငါးထောင် ရှိနေသော ယူနီဗာဆယ် ချွေတာစုဆောင်း

ရေး ကလောင်ကို ရင်းနှီးငွေပေါင်း နှစ်ထောင်ဖြင့် စခဲ့သည်မှာ ဒင်နရီအဖို့ မိုက်မဲခြင်းတစ်ရပ်သာ ဖြစ်နေလေသည်။

အသင်းသားအသစ်များ ထပ်မံဝင်ရောက်လာသောအခါ ဝင်ငွေများ ရရှိသလို ၎င်းတို့အတွက် စိုက်ထုတ်ထားရသော ငွေမှလည်း ပို၍လာလေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် လုပ်ငန်းကို တိုးချဲ့ရန် ရုံးခန်းကြီးကြီးရှာဖွေနေရခြင်းနှင့် အခြား အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ရန် လိုအပ်သဖြင့် အသင်းသား အသစ်များ လက်ခံခြင်းကို ထပ်မံကြေညာသည့်အချိန်အထိ ခေတ္တရပ်ဆိုင်းထားကြောင်း ဟူသော စာတန်း ရုံးခန်းပြတင်းပေါက်တွင် ကပ်ထားလိုက်ရလေတော့သည်။ အကင်းပါးသောသူများအဖို့ ဤစာတမ်းမှာ ကလောင်၏ အခြေအနေမလှပုံကို ဖော်ပြနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု နားလည်နိုင်ပေသည်။

ဒင်နရီသည် အထက်ပါစာတန်းကို ချိတ်ဆွဲလိုစိတ် မရှိသော်လည်း မတတ်သာ၍သာ အသင်းသားသစ်များ လက်ခံခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းထားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

မကြာမီပင် ကောလဟာလ သတင်းများ ပျံ့လွင့်လာပြီး ဒင်နရီ၏ နာမည်ကျော် ယူနီဗာဆယ် ချွေတာစုဆောင်းရေးကလောင်မှာ စိတ်ချရခြင်း မရှိတော့ကြောင်း သတင်းထွက်လာလေသည်။

ကလောင်၏ တည်တံ့ရေးနှင့် အောင်မြင်ရေးအတွက် တစ်စုံတစ်ခုကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နှင့် ပြတ်ပြတ်သားသား ဆောင်ရွက်ရန် လိုအပ်လာပြီဖြစ်ကြောင်း ဒင်နရီက သိမြင်လာသည်။ ထိုတစ်စုံတစ်ခုကိုလည်း မြန်မြန်ထက်ထက် ပြုလုပ်မှသာ အရေးတော်လှူချေမည် ဆိုသည်ကိုလည်း ဒင်နရီက သိပြီး ဖြစ်ပေသည်။

(၂)

သူ့စိတ်ကူးများသည် ချဲ့လ်မြို့စားကတော်ထံသို့ပင် ပြန်လည်
ရောက်ရှိသွားပြန်လေသည်။

“ဒီအမျိုးသမီးကိုတော့ ရအောင်ကိုင်မှပဲ၊ မရနိုင်ရင်တော့ ယူနီ
ဗာဆယ်ကလာပ်ကြီး ပျက်စီးရလိမ့်မယ်”

ဒင်နရီက ညည်းညူသံအစား ကြုံးဝါးသံကို ပေးလိုက်ပြီး
သူ၏အကြံအစည်ကို စတင်လေတော့သည်။

ဒင်နရီက လောကဓံနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဝင်နေသော အချိန်တွင်
မြို့စားကတော်မှာ မြို့ငါးမြို့ရှိ ရဲများနှင့် အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိရသည်။
ရဲများမှာ အလုပ်ကို မခိုမကပ် ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ရသလောက်
ရရှိလာသော လခမှာ မလုံမလောက်ဘဲ နည်းပါးလှသည်။ ပြည်သူ
လူထု၏ အသက်အိုးအိမ် စည်းစိမ်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေး
သူများမှာ ရဲများသာဖြစ်ပြီး ၎င်းတို့သည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့၍ စိတ်ချ
ယုံကြည်ရသော ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းများ ဖြစ်ကြသည်။

မြို့စားကတော်က ရဲများ၏ အခြေအနေ အကြောင်းအရာကို
သိမြင်တွေ့ရှိလာသောအခါ ၎င်းတို့၏ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မှုအတွက်
မိမိက အထောက်အပံ့ အကူအညီပေးရန် လိုအပ်သည်ဟု ယူဆ
လာသည်။ ထို့ကြောင့် မြို့ငါးမြို့တွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သော ‘ဟင်
ဘရီ(ချ်)’မြို့တွင် ရဲရိပ်သာတစ်ခုကို မြို့စားကတော်က ဆောက်လုပ်
ပေးခဲ့လေသည်။ ရဲရိပ်သာတွင် ကိုယ်လက်ကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် စိတ်ဓာတ်
ကြံ့ခိုင်ရေးအတွက် လိုအပ်သော အားကစားပစ္စည်းများ၊ သတင်းစာ၊

ဂျာနယ်များနှင့် မူးယစ်ခြင်းမရှိသည့် အပျော်ယမကာများကို ထားရှိ
ပေးမည်ဖြစ်သည်။ ရဲရိပ်သာမှာ ဆောက်လုပ်သွားပြီးဖြစ်၍ မြို့စား
ကတော်ကိုယ်တိုင် တက်ရောက်ဖွင့်လှစ်ရန် စီစဉ်ထားခဲ့သည်။
ရဲရိပ်သာ ဖွင့်ပွဲသို့ တက်ရောက်ရန် မြို့စားကတော်သည် ဆန်ဂေဟာမှ
ဟင်ဘရီ(ချ်)သို့ မြင်းရထားဖြင့် သွားရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဤအကြောင်းကို စုံစမ်းသိရှိသော ဒင်နရီသည် သူ၏အကြံ
အစည်ကို စတင်၍ အကောင်အထည်ဖော်လေသည်။

ပထမအစီအစဉ်အနေဖြင့် ဘရောက်ဟန်လမ်း အောက်ဘက်
တွင် နေထိုင်သော ‘မစ္စတာကင်ပဲ’၏ အိမ်သို့ ဒင်နရီ ရောက်ရှိလာ
သည်။ မစ္စတာကင်ပဲမှာ ဒင်နရီ၏မိခင် မစ္စကမ်မချင်းနှင့် သိဟောင်း
ကျွမ်းဟောင်း ဖြစ်သည်။ မစ္စကင်ပဲ၏သား၊ မြို့စားကတော်၏
ရထားမောင်းသမားဖြစ်သူ ကျော(ခ)မှာ ဒင်နရီနှင့် ကလေးဘဝကပင်
ကစားဘက်များ ဖြစ်ကြသည်။

ဒုတိယအစီအစဉ်မှာ ရက်အနည်းငယ်ကြာသော နေ့တစ်နေ့တွင်
ကျော(ခ)က သူ့မိခင်ထံ လာလည်သောအချိန်၌ ဒင်နရီပါ ရောက်ရှိနေ
သည်။ သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် လမ်းထွက်၍ လျှောက်ကြ
သည်။

တတိယအစီအစဉ်အတိုင်းဆိုလျှင် ရဲရိပ်သာဖွင့်မည့်နေ့ မွန်းလွဲ
ပိုင်းတွင် မြို့စားကတော်၏ ရထားသည် ဆန်ဂေဟာမှ နှစ်မိုင်ကွာ
ဟင်ဘရီ(ချ်)မြို့တွင် သုံးမိုင်ကွာသော ဆန်တောင်ကြားတွင် လှည်းကျိုး
ကျခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အစီအစဉ်လေးအရ လှည်းကျိုးကျပြီး၍ ငါးမိနစ်အကြာတွင်

အကောင်းဆုံးဝတ်စုံကို ဆင်မြန်းလာသော ဒင်နရီသည် သူ၏ လားက၊ သောရထားကို မောင်း၍ ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

အစီအစဉ်ငါးအရ ဒင်နရီက ကျိုးကျနေသော မြို့စားကတော်၏ ရထားကို ဂရုမပြုဘဲ ဖြတ်ကျော်မောင်းနှင်သွားမည်။

အစီအစဉ်ကြောက်အရ ဂျော့ခ်က ဒင်နရီအား လုံးဝသိကျွမ်းခဲ့ဖူးခြင်း မရှိသော လူစိမ်းတစ်ဦးကို နှုတ်ဆက်တောင်းပန်သကဲ့သို့ ဦးခေါင်းကို ညွတ်လိုက်ပြီး 'ကျွန်တော့်ကို တဆိတ် ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ'ဟု ပြောလိုက်သောကြောင့် ဒင်နရီက သူ၏ရထားကို ရပ်လိုက်ရသည်။

ဒင်နရီက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်ပြီး ယခုမှ မြို့စားကတော်ကို မြင်တွေ့ရသကဲ့သို့ ဦးထုပ်ကို မြင့်ကာ အရိုအသေပေးလျက်...

“ကောင်းသောမွန်းလွဲချိန်ပါခင်ဗျာ”ဟု နှုတ်ခွန်းခြွေလိုက်သည်။

“အိုး...မင်းကိုး၊ မင်းက မုတ်ဆိတ်မွေး ထားလိုက်တာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပါပဲ၊ ဒါထက် မြို့စားကတော်မှာ မတော်တဆ ဖြစ်ပျက်မှုများ ရှိပါသလားခင်ဗျာ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

မြို့စားကတော်က တမင်အရွဲ့တိုက်၍ ပြောလိုက်၏။

“ပျော်လို့ လုပ်နေတာပါ”

“ဝင်ရိုးက ကျိုးသွားတာပါပဲခင်ဗျာ”

ဂျော့(ခ)က ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မြို့စားကတော်မှာ ဘယ်နေရာကိုများ အချိန်မီ သွားဖို့ရှိနေပါသလဲခင်ဗျာ”

ဒင်နရီက မသိချင်ဟန်ဆောင်၍ ခပ်တည်တည်မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ရဲရိပ်သာဖွင့်ပွဲကို သုံးနာရီ အချိန်မီရောက်အောင် သွားဖို့ရှိနေတယ် မစွတာမချင်း၊ အခုလိုပုံနဲ့တော့ ရောက်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။ ဒီမှာတင် ဆယ်မိနစ်လောက် အချိန်ကုန်သွားခဲ့ပြီ”

“မြို့စားကတော်က ကျွန်တော်နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ရဲရိပ်သာ ဖွင့်ပွဲကို သုံးနာရီအရောက် ပို့ပေးဖို့ တာဝန်ယူပါတယ်”

သူမက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကြားပြီးနောက် ၎င်း၏ ရထားမောင်းသမားအား စကားတစ်ခွန်းမျှပင် မပြောတော့ဘဲ ဒင်နရီဘေးတွင် ကပ်၍ နေရာယူလိုက်လေသည်။

(၃)

ဒင်နရီ၏ စီးတော်လားက ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးစပြုလာသည်တွင် မြို့စားကတော်ကလေး၏ မျက်နှာသည်လည်း ကြည်သာရွှင်ဖြူ၍လာလေသည်။ ယမင်းရပ်သွင် အလှဘုရင်မကလေးသည် စိတ်ပူပင်သောကဖြစ်ရခြင်းမှ ကယ်တင်ရှင်၏ ကျေးဇူးကြောင့် လွတ်မြောက်၍လာခဲ့သည်ကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့် ပီတိစိမ့်လျက် ရှိနေပုံရလေသည်။

ဒင်နရီ၏ စီးတော်လားကလည်း မိမိဆောင်ရွက်ရမည့် တာဝန်ကို သိရှိနားလည်ဘိသည့်အလား ယခင်ပြေးနေကျ စံချိန်များကို ချိုးကာ အလွန်အံ့ဩချိုးကျူးဖွယ် ကောင်းသော ဟန်ပန်ဖြင့် ပြေးသွားလျက်ရှိလေသည်။ ရထားသည် 'ဟင်ဘရီချိ'မြို့၏ လူနေစည်ကား

သော မြို့လယ်ကို လေ၏လျှင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် ဖြတ်သန်း၍လာခဲ့သည်တွင် မြို့သူမြို့သားများသည် အံ့ဩငေးမော၍ ကြည့်ကြလေသည်။ ဆင်နားရွက်ကဲ့သို့ တပျပ်ပျပ်ခတ်လျက်ရှိသော နားရွက်များရှိသည့် လားတစ်ကောင်က သော ရထားပေါ်တွင် မြို့စားကတော်လေးသည် လူငယ်တစ်ဦးနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသည်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ထွက်၍ကြည့်ကြလေသည်။ ဒင်နရီမှာ ၎င်း၏ဇာတိဖြစ်သော ဘာစလေမြို့တွင်သာ လူသိများသူဖြစ်၍ ဟင်ဘရိတ်မြို့သား အနည်းငယ်ကသာ ၎င်းအား မှတ်မိ သိရှိလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သုံးနာရီထိုးရန် တစ်မိနစ်အလို၌ မြို့စားကတော်နှင့် ဒင်နရီတို့သည် သရဖူပန်းခြံအတွင်းရှိ မြို့တော်ခန်းမဟောင်းကြီးအနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။ ဒင်နရီက မြို့တော်ခန်းမရှိနာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သုံးမိုင်ကို ဆယ့်ခုနစ်မိနစ်နဲ့ လာခဲ့တာပဲ။ ကဲ...အခု ရောက်ပြီ မဟုတ်လား။”

ဟု ဝင့်ကြွားစွာ ပြောလိုက်လေသည်။

သူတို့သည် သရဖူပန်းခြံကို ဖြတ်ကျော်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရဲရိပ်သာသို့ ရောက်ရှိကြလေသည်။ မြို့စားကတော်က ဒင်နရီအား ရဲရိပ်သာဖွင့်ပွဲသို့ သူမနှင့်အတူ တက်ရောက်ရန် ဖိတ်ခေါ်သဖြင့် လိုက်ပါသွားရလေသည်။

မြို့စားကတော်နှင့် သူမ၏ ကယ်တင်ရှင်တို့သည် တံခါးဝသို့ ရောက်ရှိလာကြသောအခါ ဂုဏ်သရေရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များက ဆီး၍ ကြိုကြလေသည်။ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ မြို့တော်ဝန်တို့၏ အဆောင်အယောင်

ဖြစ်သော ရွှေဆွဲကြီးများဆွဲလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရဲရိပ်သာဖွင့်ပွဲသို့အလာ လမ်းခရီးတွင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ထူးဆန်းသည့် အဖြစ်အပျက် သတင်းသည် ခဏချင်းပင် ပျံ့နှံ့၍သွားခဲ့လေသည်။ ထိုသတင်းကို ကြားရသူအပေါင်း၏ မျက်နှာတွင် အံ့ဩသည့် အရိပ်အယောင်များကို မြင်ကြရလေသည်။

(၄)

ရဲရိပ်သာခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်းရှိ စင်မြင့်ပေါ်တွင် ဟင်ဘရိတ်မြို့တော်ဝန်က ဥက္ကဋ္ဌစားပွဲ၌ နေရာယူပြီး မြို့စားကတော်အား ၎င်း၏ လက်ယာဘက်တွင်လည်းကောင်း၊ ဘာစလေမြို့တော်ဝန်ကတော်အား ဥက္ကဋ္ဌကြီး၏ လက်ဝဲဘက်၌လည်းကောင်း နေရာချထားပေးသည်။ ဒင်နရီမှာ မြို့စားကတော်၏ နောက်ဘက်၌ နေရာချထားခြင်းခံရသည်။ ရဲများနှင့် ၎င်းတို့၏ စနီးများ၊ ရည်းစားများ၊ မိတ်ဆွေများသည် ခန်းမဆောင်ကြီး တစ်ခုလုံး လျှံထွက်အောင် တက်ရောက်လာကြသည်။ ရဲများအား ဦးထုပ်မဆောင်းဘဲ မြင်တွေ့ရသည်မှာ တစ်နည်းအားဖြင့် အထူးအဆန်းလို ဖြစ်နေပေသည်။

အခမ်းအနားပြီးဆုံးရန် ကပ်လာသောအခါ ကျေးဇူးတင်စကားပြောဆိုရန် အစီအစဉ်သို့ ရောက်လာသည်။ မြို့စားကတော်မှာ ရဲရိပ်သာကြီး ဖြစ်မြောက်ရေးတွင် အဓိက အားပေးကူညီသူဖြစ်၍ သူမအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အဆိုကို ဟင်ဘရိတ်မြို့ ခရိုင်ရဲဝန်က တင်သွင်းလေသည်။ ခရိုင်ရဲဝန်ကြီးက မြို့စားကတော်အား ကျေးဇူး

တင်ကြောင်း အဆိုကို တင်သွင်းပြီး၍ ထိုင်လိုက်သည့်အချိန်တွင် တစ်ခဲနက်သော သြဘာသံများ ဆူညံ၍သွားလေသည်။ သို့ရာတွင် အဆိုကို ထောက်ခံရန် တာဝန်ယူထားသော 'ဆာဂျယော့ပီဒီနီ' မှာ အခမ်းအနားသို့ တက်ရောက်လာခြင်း မရှိသဖြင့် အခက်အခဲနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးနေလေသည်။ ဟင်ဘရီချ်မြို့တော်ဝန်က အနီးတွင်ရှိသော အခြားမြို့တော်ဝန်တစ်ဦးအား မည်သို့ပြုလုပ်သင့်သည်ကို တီးတိုး လေသံဖြင့် အကြံဉာဏ် တောင်းခံလိုက်လေသည်။ ထိုသို့ ပြောဆိုနေ ကြသည်ကို ဒင်နရီက ကြားလိုက်သဖြင့် 'ကျွန်တော် ထောက်ခံရ မလားခင်ဥာ' ဟု ပြောဆိုရင်း မြို့တော်ဝန်က ဆုံးဖြတ်ချက် မချနိုင်မီ စကားပြောရန် မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေသည်။

ဒင်နရီသည် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု မရှိဘဲ စကားပြောရန် ရုတ် တရက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ခြင်းမှာ ၎င်း၏ အတွင်းစိတ်ဓာတ်က လှုံ့ဆော်ပေးမှုကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဒင်နရီသည် ဤကဲ့သို့ပင် မကြာခဏ ဖြစ်တတ်သည် မဟုတ်ပါလား။ ဒင်နရီသည် စင်မြင့်ပေါ် သို့ တက်၍ စကားပြောဖူးသူတစ်ဦး မဟုတ်သဖြင့် ယခုအဆိုကို ထောက်ခံရန် မတတ်တတ်ရပ်လိုက်သောအခါ ဒူးတုန်၍လာလေ သည်။ ရာပေါင်းများစွာသော မျက်လုံးများသည်လည်း သူ့အား ထိုးဖောက်သွားတော့မတတ် စူးစိုက်၍ကြည့်ခြင်းကို ခံလိုက်ရလေ သည်။ သူ၏အတွင်းစိတ်ထဲ၌မူကား အသံတစ်သံက 'မင်း တော်တော် ရူးတဲ့ အကောင်ပဲ'၊ 'မင်းကို ငါ အမြဲတမ်းပြောနေသားပဲ၊ မင်းဟာ အရူးတစ်ယောက်ပါလို့' ဟု၍ ပြောနေလေသည်။

ဒင်နရီ၏ နှလုံးသားများသည် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လျက်ရှိပြီး နဖူး

တွင် ချွေးများစို့လာကာ လည်ချောင်းမှာလည်း ခြောက်ကပ်၍လာ သော ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်။ သူ၏ခြေတစ်ဖက်သည် တဆက် ဆတ် တုန်နေသဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ခြေဖျားထောက်အက ကနေသည်နှင့်ပင် တုနေတော့သည်။

မျက်လုံးများက သူ့အား ရက်စက်သောအကြည့်ဖြင့် စူးစိုက်၍ ကြည့်နေကြသည်ဟု ထင်မြင်လာသည်။ ဒင်နရီသည် ကြောက်ရွံ့တုန် သည့် ဝေဒနာကို ဆယ်နာရီလောက်ကြာအောင် ခံစားနေရသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

ထိုအတွင်း တစ်စုံတစ်ယောက်၏ စကားပြောကို ဒင်နရီ ကြားမိ ပြန်သည်။

“အဲဒါ သူပဲ...”

ထိုနောက် ခရိုင်ရဲဝန်၏ အဆိုတင်သွင်းချက် မိန့်ခွန်းကို ကြား ယောင်လာမိပြန်သည်။

“ချွယ်မြို့စားကတော်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အဆိုတင်သွင်း ခွင့်ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော် များစွာဝမ်းသာပါတယ်”

ဒင်နရီကလည်း ထိုစကားအတိုင်း လိုက်၍ 'ချွယ်မြို့စားကတော် ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း တင်သွင်းတဲ့အဆိုကို ထောက်ခံခွင့် ရတဲ့ အတွက် ကျွန်တော် များစွာဝမ်းသာပါတယ်' ဟု ပြောချလိုက်လေ သည်။ သူသည် အခြားစကားများကို ဆက်ပြောရန် စဉ်းစားမရသဖြင့် ခဏမျှ ငိုငိုနေမိလေသည်။

ထိုခဏမှာ တော်ရုံတန်ရုံ ခဏမဟုတ်ပါချေ။ ဒင်နရီ၏ အဖျား တက်သလို ခံစားနေရသော စိတ်အာရုံထဲတွင် များစွာကြာညောင်း

သော ခဏဖြစ်နေပေသည်။

ထိုနောက် ရာပေါင်းများစွာသော လူအုပ်ကြီးကို စနစ်တကျ ဖြစ်စေရန် ထိန်းပေးရာတွင် ရဲများ သုံးလေ့ရှိသော စကားကို ဒင်နရီက ၎င်း၏ ပင်ကိုအသံဖြင့် ခပ်ပြုံးပြုံးလှုပ်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ဟိုနေရာကို သွားကြစမ်းပါ။ နောက်ထပ်ပြီး ကျုပ် ဘာမှ ပြောမနေတော့ဘူး။”

ဒင်နရီက မိမိပြောသည့် စကားကိုပင် မိမိက ပြန်၍ ဩဘာပေးမည့်ဟန်ဖြင့် လက်ဝါးနှစ်ဖက်တီးရန် ပြင်လိုက်ပြီးမှ မတီးတော့ဘဲ ထိုင်လိုက်လေသည်။ ပရိသတ်ကြီး၏ ဩဘာလက်ခုပ်သံမှာ ဘဝဂ်လျှံ၍ ထွက်သွားလေသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် အမျိုးသမီးများပင် ဒင်နရီ၏ စကားနှင့် အပြုအမူကြောင့် မရယ်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ကြရလေသည်။ ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်းရှိ ပရိသတ်များကလည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ‘ဘာစလေက မချင်းဆိုတာ သူပေါ့’ဟူ၍ ပြောဆိုလျက်ရှိကြသည်။ ‘ဘာစလေက မချင်း’ ဆိုသူမှာ တစ်နေ့တစ်မျိုး အထူးအဆန်းလုပ်တတ်သူ အဖြစ်ဖြင့် ပြောဆိုလျက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သဘာပတိ မြို့တော်ဝန်ကြီးက မြို့စားကတော်အား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း မိန့်ခွန်းပြောနေခိုက်မှာပင် ပြုံးလျက်ရှိနေပြီး မြို့စားကတော်က ပြန်လည်၍ မိန့်ခွန်းပြောသောအခါ၌လည်း အပြုံးမပျက်သေးဘဲ ရှိနေလေသည်။

အခမ်းအနား ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ဒင်နရီက မြို့စားကတော်အား စောင့်ရှောက်သည့် တာဝန်ကို မိမိဘာသာ ဆက်၍ယူလိုက်ပြီး မြို့စားကတော်၏ ရထားကို ရှာဖွေကြည့်ရှုရန် နှစ်ယောက်လုံး

ခန်းမဆောင်ရှေ့မှ ထွက်လာကြလေသည်။ မြို့စားကတော်၏ ရထားကိုမူကား အရိပ်အယောင်မျှပင် မမြင်ရပါချေ။

“ဒီနားမှာ အသစ်ဖွင့်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိပါတယ် မြို့စားကတော်လေး၊ လက်ဖက်ရည် သုံးဆောင်ရအောင် ကြွပါလားခင်ဗျာ”

ဒင်နရီ၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို မြို့စားကတော်လေးက လက်ခံလိုက်သည်။

“အဲဒီဆိုင်မှာ တရုတ်လက်ဖက်ရည်ကောင်းကောင်း ရပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မလည်း လက်ဖက်ရည်ပဲ သောက်ပါ့မယ်” သို့ဖြင့် မြို့စားကတော်နှင့် ဒင်နရီတို့သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်ရှိသွားကြပြီး ဒင်နရီက လက်ဖက်ရည်များ မှာယူ၍ ကျသင့်ငွေကို ပေးချေလိုက်သည်။

တိတ်ဆိတ်သော အခန်းထောင့်တစ်ခုတွင် နှစ်ယောက်သား ထိုင်မိကြသောအခါ မြို့စားကတော်က ဒင်နရီအား မဖျော်လင့်သော မေးခွန်းတစ်ခုကို ရုတ်တရက် မေးမြန်းလိုက်လေသည်။

“ဆန့်ဂေဟာက ခန်းမဆောင်တွေအကြောင်း အသေးစိတ်ကို ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ”

မြို့စားကတော်လေး၏ မေးခွန်းမှာ ဒင်နရီ ပြောလိုသော ကေးအတွက် လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသဖြင့် ၎င်းတို့နှစ်ယောက်၏ စကားဝိုင်းမှာ စိုပြည်၍လာလေသည်။

ထိုနေ့ညတွင် ဒင်နရီသည် အချက်ပြသတင်းစာတိုက်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး ‘ငါးမြို့နယ် ယူနီဗာဆယ် ချွေတာစုဆောင်းရေးကလောင်

အတွက် မျက်နှာဝက် ကြော်ငြာတစ်ခု ထည့်သွင်းရန် စီစဉ်သည်။

“ချစ်မြို့စားကတော် နာယကအဖြစ် ဆောင်ရွက်၍ စီမံအုပ်ချုပ်သော ငါးမြို့နယ် ယူနီဇာဆယ် ချွေတာစုဆောင်းရေးကလောင်ဟူသော ခေါင်းစဉ်အောက်တွင် 'အသင်းသားသစ်များ လက်ခံရန် အစီအစဉ် ပြုလုပ်ပြီးစီးပြီဖြစ်၍ အသင်းဝင်လိုသူများအား လက်ခံနေပြီ'ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားလေသည်။...

နောက်နေ့ထုတ် အချက်ပြသတင်းစာတစ်စောင်တွင် ဒင်နရီနှင့် မြို့စားကတော်တို့အကြောင်းဖြင့် ပြည့်နေတော့သည်။ ရဲရိပ်သာဖွင့်ပွဲတွင် ဒင်နရီပြောကြားခဲ့သော စကားကိုလည်း သတင်းစာက အထူးအသားပေး၍ ဖော်ပြထားပြီး ငါးမြို့နယ် လူမှုရေးကိစ္စများတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်လာသော ဒင်နရီကိုလည်း ချီးကျူးဖော်ပြထားလေသည်။

ဒင်နရီ၏ ယခုတစ်ကြိမ် အောင်မြင်ချက်သည် ယခင်က ၎င်း၏ စွမ်းဆောင် အောင်မြင်မှုများထက် သာလွန်လျက် ရှိပေသည်။ ယူနီဇာဆယ် ချွေတာစုဆောင်းကလောင်ကို ခြိမ်းခြောက်လျက်ရှိသော ကောလဟလ သတင်းများကိုလည်း ယခု အောင်မြင်ချက်က ပယ်ဖျောက်ပျောက်လွင့်သွားစေသည်။

ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် အသင်းသားသစ် တစ်ထောင်ခန့် ဝင်ရောက်လာကြလေသည်။ ဤသို့ အသင်းဝင်များ တိုးပွားလာခြင်းသည် ဒင်နရီက ဆိုင်များသို့ စိုက်ထုတ်ပေးထားရမည့် ငွေအရေအတွက်လည်း ပို၍လာမည်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အသင်းဝင်များထဲမှ ပေးသွင်းသော ရင်းနှီးငွေအချို့ကိုလည်း ဒင်နရီက လက်ခံရရှိခဲ့သည်။

မဟုတ်ပါလား။ ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို ဖွဲ့စည်းလိုက်ရာ မြို့စားကတော်က အစုရှယ်ယာအချို့ ထည့်ဝင်ပြီး ရထားမောင်းသမား ဂျော့(ခ)နှင့် ၎င်းအဖော်တို့သည်လည်း ဤကုမ္ပဏီတွင် အစုဝင်ငွေအနည်းငယ် ထည့်ဝင်ကြသည်ကို အံ့သြဖွယ် တွေ့မြင်ရလေသည်။

အခန်း (၈)

(၁) နိဂဏ

မဂ္ဂတာဝလိဘရာဟမ္မိဒိမ်

(၁)

စိန်လှစ်ပန်းခြံနှင့် ဘရောက်ဟမ်လမ်းထောင့်သို့ ဆိုက်ရောက်
လာသော မြင်းရထားတစ်စီးထဲမှ အသက်သုံးဆယ်အရွယ် လူငယ်
တစ်ယောက် ဆင်းသက်၍လာသည်။ ဆောင်းရာသီ၏ အအေးဒဏ်
ကို ကာကွယ်ရန် ဝတ်ဆင်ထားသော သိုးမွေးကုတ်အင်္ကျီ ကော်လံ
ပေါ်သို့ သူ၏ တုတ်ခိုင်သန်မာသော မုတ်ဆိတ်မွေးများက ထွက်ပြု
နေကြသည်။ သူသည် လူချမ်းသာ လူကုံထံတစ်ယောက်၏ ဟန်ပန်
အသွင်မျိုးဖြင့် ရထားမောင်းသမားအား ရထားခပေးလိုက်ပြီးနောက်
ဘရောက်ဟမ်လမ်း အောက်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ မိမိ
သွားလိုသော ခရီးလမ်းဆုံးသို့ မရောက်မီ ရထားကို အတယ့်ကြောင့်

ပြန်လွတ်လိုက်သနည်း ဟူသော မေးခွန်းကို မည်သူကမျှ မေးမြန်း ခဲ့စမ်းခြင်း မပြုကြပေ။ ဤလူငယ်၏ ပတ်ဝန်းကျင် ဘဝအခြေအနေ ကို လူတိုင်းလောက်ပင် သိရှိပြီး ဖြစ်နေပေသည်။ လူချမ်းသာ လှကုထံ အကြီးအကဲတစ်ယောက်၏ ဟန်ပန်အမူအရာမျိုးရှိသော ဤလူငယ်သည် သူ့မိခင်၏ အိမ်တံခါးပေါက်သို့ တစ်လတစ်ကြိမ်ခန့် လောက်သာ ရထားစီး၍ သွားသူဖြစ်သည်။

“အဲဒါ ဒင်နရီလားဟေ့...”

အိမ်ထဲက မသဲကွဲသော အသံတစ်သံက မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ထိုလူငယ်က ပြောပြီး အိမ်ထဲဝင်လာ၏။

မစွက်မချင်းက မီးဖိုအနီး၌ ထိုင်ရင်း မီးလှုံနေသည်။ သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ အအေးမိပြီး နှာမကျန်းဖြစ်နေဟန် ရှိသည်။

“အမေ ဘာကြောင့် မအိပ်သေးတာလဲ”

ဒင်နရီက မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“မင်း မမြင်ဘူးလား”

“အမေ့ကို ဆရာဝန်နဲ့ ပြကြည့်မှ ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ငါ ဘယ်ဆရာဝန်ဆီကိုမှ မသွားဘူး”

“အမေ နေမကောင်းဘူး မဟုတ်လား”

“ငါ နေမကောင်းဘူးလို့ ဘယ်တုန်းက ပြောဖူးလို့လဲ”

သူ့မိခင်က ကြမ်းကြုတ်သော လေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူးအမေ၊ နောက်ပြီး ဒီအိမ်စုတ်ကလေးမှာလည်း”

အမေ ဘယ်တော့မှ နေရမှာ မဟုတ်ဘူး”

လက်ဝှေ့ကြိုးဝိုင်းအတွင်းရှိ မိမိနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်သူအား အပြီးအပိုင် အောင်ပွဲခံတော့မည့်လေသံဖြင့် ဒင်နရီက ဝင့်ကြွားစွာ စကားဆိုလိုက်သည်။

“မင်းအဖေနဲ့ ငါနဲ့ ဒီအိမ်ကို ပြောင်းလာစက အကောင်းဆုံး ပထမတန်းအိမ်လို့ သဘောထားပြီး ပြောင်းလာခဲ့ကြတာပါ။ ဒီအိမ် ကို လိုအပ်တဲ့အခါတိုင်း ပြင်ဆင်နေသားပဲ မဟုတ်လား။ ဒီအိမ်ကို မင်းအဖေက သဘောကျသလို ငါကလည်း သဘောကျတယ်။ ဟိုရွှေ ဒီပြောင်း ငါမလုပ်ချင်ဘူး၊ ကျန်းမာရေးအတွက် အကြောင်းပြုပြီး ပြောင်းရွှေ့ဖို့လည်း မလိုဘူး။ ဟိုဘက်အိမ်က အဘွားကြီး ရဘင်ဆိုရင် အခု အသက်ကိုးဆယ်တစ်နှစ်တောင် ရှိနေပြီ။ ခေတ်မီအိမ်တွေမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ လူတွေထဲက အသက်ကိုးဆယ်ကျော် ဘယ်နှစ်ယောက် များ ရှိတယ်ဆိုတာ ငါသိချင်လိုက်ပါဘိ ဒင်နရီရယ်”

ဒင်နရီသည် စကားစစ်ထိုးရာ၌ အခြားသူများကို အောင်နိုင်ခဲ့ သော်လည်း သူ့မိခင်ကိုမူကား အရှုံးပေးရသည်များချည်း ဖြစ်သည်။ ယခုအကြိမ်၌လည်း သူ့မိခင်စကားက အနိုင်လှ၍ အပြီးတိုင် အောင်ပွဲ ခံနိုင်တော့မည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့သော်လည်း သူ့မိခင်ကသာ သူ့ကို အနိုင်ဖြင့် ပိုင်းခဲ့ပြန်သည် မဟုတ်ပါလား။ သို့ရာတွင် ဒင်နရီက လွယ်လွယ်နှင့် အရှုံးပေးသေးဘဲ စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီအိမ်အတွက် တစ်ပတ်ကို လေးသျှိုလင်နဲ့ ခြောက်ပဲနီ ပေးနေတယ်မဟုတ်လား အမေ”

“တို့ အမြဲတမ်းပဲ ပေးနေသားပဲမဟုတ်လား။ အခု အိမ်ပိုင်ရှင်က အိမ်လခ ပိုလိုချင်သတဲ့လား။ ငါ့အိမ်လခကို ဒါ့ထက်ပိုပြီး ယူမယ်

ဆိုရင်တော့ ဒီအိမ်ရှင်နဲ့ ငါနဲ့ တွေ့ကြုံရမှာပဲ”

သူ့မိခင်က 'တို့ကို မထိနဲ့ မီးပွင့်သွားမယ်'ဟူသော လေသံဖြင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အခုနေထိုင်ကြတာက တစ်ပတ်မှ လေးသျှိုလင် ခြောက်ပဲနိ ပေးရတဲ့ အိမ်ကလေးပါ။ ကျွန်တော်ဝင်ငွေ ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ အမေသိရဲ့လား။ ကျွန်တော်ဝင်ငွေက တစ်နှစ်ကို ပေါင်နှစ်ထောင် ရှိနေတာ ဒီအိမ်စုတ်ကလေးမှာ နေလို့ မသင့်တော်ပါဘူး။”

ဒင်နရီက သူ့မိခင်အား တတိယအကြိမ် မုသားသုံး၍ လှည့်စားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ငါးမြို့နယ် ယူနီဇာဆယ် ချွေတာစုဆောင်းရေးကလောင်၏ အုပ်ချုပ်ရေးဒါရိုက်တာ လူကြီးအနေဖြင့် ဒင်နရီသည် တစ်နှစ်လျှင် ပေါင်လေးထောင်ခန့် ရလျက်ရှိသည်။ သို့ဖြစ်ပါလျက် ဒင်နရီက အဘယ်ကြောင့် ပေါင်လေးထောင် ရသည်ကို ပေါင်နှစ်ထောင်သာ ဝင်ငွေရှိသည်ဟု သူ့မိခင်အား ပြောနေဘိသနည်း။

ဒင်နရီက သူ့မိခင်အား မိမိ၏ဝင်ငွေမှာ တစ်နှစ် လေးထောင် ဖြစ်ကြောင်း ပြောရမည်ကို ကြောက်ရွံ့နေမိသည်။ သူ့မိခင်မှာ အလုပ်ကြမ်းများကို ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်နိုင်ပါမှ တစ်ပတ်လျှင် သျှိုလင် အနည်းငယ် ဝင်ငွေရှိသူဖြစ်ရာ မိမိက တစ်နှစ်လေးထောင် ဝင်ငွေရှိသော လူမျှမ်းသာတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ပြောရမည်ကို ဒင်နရီ၏ စိတ်ထဲတွင် မလုံမလဲနှင့် ရှက်သလိုလို ဖြစ်နေလေသည်။ တစ်နှစ် ဝင်ငွေလေးထောင်ဆိုသော အသပြာမှာမူ သူ့မိခင်အတွက် အဆမတန် များလွန်းနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဒင်နရီ ထွင်လိုက်သော ချွေတာစုဆောင်းရေးကလောင်မှာ များစွာ အောင်မြင်လျက်ရှိသဖြင့် ဟင်ဘရီချိမြို့တွင် ဗဟိုရုံးခန်း ထားရှိပြီး အခြားမြို့လေးမြို့တွင် ရုံးခွဲများ ဖွင့်လှစ်ထားလျက် ဒါဇင်ပေါင်း များစွာသော စာရေးစာချီများကို မစွတာပင်ကက်မင်းက စီမံအုပ်ချုပ်လျက် ရှိပေသည်။

ဒင်နရီသည် ငါးမြို့နယ်တွင် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် အရေးပါသော လူကုံထံတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ သူ၏ စီးတော်လားမှာ သေဆုံးသွားခဲ့ရာ မြင်းကောင်းကောင်းတစ်ကောင်နှင့် ရထားတစ်စီး ဝယ်လိုသော်လည်း မဝယ်ရဲဘဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ လေးသျှိုလင် ခြောက်ပဲနိတန် သူ့မိခင်၏အိမ်ရှေ့သို့ ဤမြင်းရထားကို မည်သို့လျှင် မောင်းနှင်သွား၍ သင့်တော်ပါမည်နည်း ဟူသောစိတ်က ဒင်နရီအား ခြောက်လှန့်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒင်နရီက အငှားမြင်းရထားများဖြင့်သာ သွားလာနေရပေသည်။

အပြင်ပန်းအမြင်အားဖြင့် ဒင်နရီ၏ ခမ်းနားကြီးကျယ် ဂုဏ်အသွယ်သွယ်မှာ သူ့ဌေးကြီး 'ဟာရီးလ်အက်ချက်စ်'နှင့် တန်းတူရည်တူလောက်ပင် ရှိသည်ဟု မြင်ရသည်။ သို့ရာတွင် အက်ချက်စ်က ၎င်း၏ဇနီးနှင့်အတူ ဘလိစ်ရိချိ၌ ဆန်းပြားစွာ စီမံဆောက်လုပ်ထားသော စံရိပ်ငြိမ်တွင် နေထိုင်လျက်ရှိပြီး ဒင်နရီမှာ သူ့မိခင်နှင့်အတူ နံ့ချာသော ဘရောက်ဟမ်လမ်းရှိ အိမ်စုတ်ကလေးတွင် နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ ဒင်နရီတွင် တပ်မဟာကြီးတစ်ခုစာလောက်ရှိသော မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟများ ရှိနေပြီး ၎င်းတို့၏ ဖိတ်ခေါ် ကျွေးမွေးခြင်းကိုလည်း အခါများစွာ သွားရောက်စားသောက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင်

ထိုအပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းတို့အား ဘာရောက်ဟမ်းလမ်းသို့ ဖိတ်ခေါ်ပြုစုရန်မှာ ဒင်နရီအတွက် အခက်အခဲ ဖြစ်နေစေသည်။ ဒင်နရီ၏ ကြီးကျယ်ထင်ရှားမှုသည် ဘာရောက်ဟမ်းလမ်းတွင် မည်သို့မျှ အရာမရောက်ဘဲ နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်လျက် ရှိသည်။ အငှားမြင်းရထား ရပ်တန့်ခဲ့သော စိန့်လုခ်ပန်းခြံထောင့်သည် ဒင်နရီ၏ ဂုဏ်သရေ ထင်ရှားမှုကို ရုတ်တရက်ချက်ချင်း ရပ်စဲစေခဲ့သော နေရာဖြစ်သည်။ ဒင်နရီ၏မိခင်မှာ အနှစ်နှစ် အလလက နေထိုင်ခဲ့သော သူမ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အမြစ်တွယ်လျက် နေခဲ့ပြီဖြစ်ရာ မည်သို့မျှ ပြောင်းပစ်ပြောဆို၍ မရနိုင်တော့ပေ။ သူမသည် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေထိုင်ရခြင်းကို နှစ်သက်သူဖြစ်၍ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးဖြင့် နေထိုင်ရန် လိုလားခြင်းမရှိပေ။ သူမ၏ အစွဲအလမ်း အယူအဆမှာ ခိုင်မြဲလျက် ရှိသဖြင့် ဒင်နရီက ယိုင်လဲအောင် ကိုင်ဆွဲ၍ လှုပ်သော်လည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ရပေသည်။ သူ့မိခင်သည် ဒင်နရီထက် စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်သူတစ်ဦး ဖြစ်နေပေသည်။ ဒင်နရီက သူ့မိခင်အား ခေါ်မရသည့် နောက်ဆုံးတွင် ဤအိမ်၌ပင် ထားခဲ့ပြီး မိမိနှင့် သင့်တော်မည့် ခမ်းနားသော အိမ်တစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်နေထိုင်ရန် စိတ်ကူးကြည့်မိသည်။

သို့ရာတွင် ဒင်နရီသည် သူ့မိခင်အား ခွဲခွာ၍ မသွားနိုင်ခဲ့ပေ။ အမှန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ဤသားနှင့် ဤအမိသည် တစ်ဦးကို တစ်ဦး များစွာတွယ်တာ၍ သံယောဇဉ် ကြီးမားကြသူများ ဖြစ်ပေသည်။

“မင်း တစ်နှစ်ကို ဝင်ငွေနှစ်ထောင် ရှိတယ်ဆိုရင် မင်း ကြိုက်သလို လုပ်နိုင်ပါတယ်။ သုံးချင်သုံး၊ စုထားချင်ထား၊ မင်းသဘောပဲ။”

အမြူညီနောင်စာပေ

ဒါပေမယ့် စုတာက ပိုကောင်းတာပေါ့။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူပြောနိုင်မှာလဲ။ တစ်နေ့ကပဲ လူတစ်ယောက်မှာ နှစ်သျှိုလင်ခွဲလောက် ရေမြောင်းထဲ ကျပြီး ပျောက်သွားသေးတယ်”

ဒင်နရီက သူ့မိခင်၏စကားကို သဘောကျသဖြင့် ရယ်လိုက်သည်။

“အေး...မင်းကတော့ ရယ်နိုင်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ငါ ဒီအိမ်က လွဲပြီး ဘယ်ကိုမှ မသွားဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ။ အိမ်ပြောင်းဖို့ အကြောင်းကိုလည်း မင်း နောက်ထပ် စဉ်းစားနေစရာ မလိုတော့ဘူး။”

(၂)

ဤသို့ဖြစ်ပျက်ပြီးနောက် များမကြာမီ တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းတွင် ကံတရား၏ ထူးခြားစွာ စီမံလာပုံကို မစွက်မချင်း တွေ့ကြုံရလေတော့သည်။ သူမအဖို့ ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျသလောက် သူ့သားအတွက် ကံကောင်းနေလေသည်။ ထိုနေ့နံနက်က မစွက်မချင်းထံသို့ ကြောက်စရာ၊ လန့်စရာ၊ ရွံစရာကောင်းသော စာနှစ်စောင် ရောက်ရှိလာသည်။ တစ်စောင်မှာ အိမ်ပိုင်ရှင်ထံမှဖြစ်၍ ယခု မစွက်မချင်း နေထိုင်လျက်ရှိသော အိမ်ကို လန်ဒန်မြို့ရှိ ‘မစွတာဝဲလ်ဘရာဟမ်’ ဆိုသူအား အပြီးအပိုင် ရောင်းချလိုက်ပြီဖြစ်ရာ အိမ်လခများကို ၎င်းအိမ်ရှင်အသစ်အား ပေးရန်၊ သို့မဟုတ် ထိုအိမ်ပိုင်ရှင်က လွှဲအပ်သော ကိုယ်စားလှယ်ကို ပေးအပ်ရန် ပါရှိလေသည်။

နောက်စာတစ်စောင်မှာ လန်ဒန်မြို့ ရှေ့နေများအသင်းတစ်ခုမှ

အမြူညီနောင်စာပေ

ဖြစ်၍ ၎င်းတို့၏ အမှုသည် မစွတာဝဲလ်ဘရာဟမ်က ဤအိမ်ကို ဝယ်ယူလိုက်ပြီဖြစ်သဖြင့် အိမ်လခများကို ၎င်းတို့ ညွှန်ကြားသည့် ကိုယ်စားလှယ်အား ပေးအပ်ရန် ပါရှိလေသည်။

မစွက်မချင်းက သူမ၏ခံစားချက်ကို ပြောနေကျ စကားလုံး အတိုင်း ညည်းညူလိုက်သည်။

“ဘုရားသခင် ကျွန်မတို့ကို ကယ်မတော်မူပါ”

ထိုနောက် စာနှစ်စောင်ကို ဒင်နရီအား ပြလိုက်သည်။

“အို...သူ ဒီအိမ်တွေကို ဝယ်လိုက်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား။ သူ ဝယ်လိမ့်မယ်လို့တော့ ကျွန်တော် အကြားမိသားပဲ”

“ဒီအိမ်တွေ...ဟုတ်လား၊ တခြား ဘယ်အိမ်တွေ ဝယ်သေး လို့လဲ”

ဒီရပ်ကွက်မှာရှိတဲ့ အိမ်ငါးဆောင်လုံးကို ဝယ်လိုက်တယ် ထင် တာပဲ။ ကျွန်တို့အိမ်လေးအိမ်ကလည်း ဒီလို နို့တစ်ပေးစာတွေ ရလိမ့် မယ်ထင်တယ်။ လူတော်တော်များများ အဲဒီအကြောင်း ပြောနေသံ ကြားရတယ်။

“ငါတော့ နည်းနည်းမှ သဘောမကျဘူး”

မစွက်မချင်းသည် ထိုနေ့နံနက်က အခြားအိမ်ငှားများအား မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်ရာ ၎င်းတို့ထံသို့လည်း မိမိ၏စာနှင့် အလားတူ စာများ ရောက်ရှိကြောင်း ကြားသိရသည်။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ဒင်နရီ ၏စကားမှာ မှန်ကန်နေပေသည်။

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ဒင်နရီထံမှ သတင်းထူးတစ်ခု ကြား ရပြန်သည်။ အိမ်ပိုင်ရှင်အသစ်ဖြစ်သော မစွတာဆိုက်ဆယ်ဝဲလ်ဘရာ

ဟမ်သည် လန်ဒန်မှ ဘာစလေးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ဒင်နရီထံသို့ လာလည်ကြောင်း၊ မိမိအား အိမ်လခများ ကောက်ခံရန်နှင့် ၎င်းပိုင် ပစ္စည်းများ ထိန်းသိမ်းကြည့်ရှုပေးရန် တာဝန်လွှဲအပ်ကြောင်း ဒင်နရီက သူ့မိခင်အား ပြန်၍ ဖောက်သည်ချသည်။

“မင်းက သူ့ကို ဘာပြောလိုက်သလဲ”

မစွက်မချင်းက မေး၏။

“ကျွန်တော် သူပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးဖို့ လက်ခံလိုက်တယ် အမေ”

“ဘာကြောင့် မင်းက သဘောတူလိုက်ရတာလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီအလုပ်ကို လက်ခံလိုက်ပြီး အမေ့ကို ဒီအိမ်က မပြောင်းရအောင် သူ့ကို ပြောကြည့်မလို့ပါ။ အမေ့အတွက် ပိုပြီး စိတ်ချရအောင်လို့ပါ။ နောက်ပြီး ဒီလူကလည်း တော်တော်ထူးဆန်း တဲ့လူပါ။ ရယ်စရာလည်းကောင်းတယ်”

“ထူးဆန်းတဲ့လူ...ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်တော့ ဒီလူဟာ နည်းနည်းရူးနှမ်းနှမ်းလို့ ထင်တာပဲ”

“ရူးတယ်...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ထင်တာပဲ။ တော်တော်လည်း ထူးဆန်းတယ်။ ဘလိစ်ရီ(ချ)မှာ မြေတစ်ကွက်ဝယ်ပြီး သူ့အတွက် အိမ်ဆောက်မယ် လို့လည်းပြောတယ်။ သူတစ်ယောက်တည်းပဲနေဖို့ စိတ်ကူးထားတာနဲ့ တူပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အိမ်မှာ အနိုင်းအစေ မငှားရ အောင် ကိရိယာတန်ဆာပလာမျိုးစုံ အပ်ထားမယ်လို့ သိရတယ်။ ဒီလူ့အိမ်တော့ အတော်ရယ်စရာကောင်းမယ့် အိမ်မျိုး ဖြစ်နေမှာပဲ”

“အေး...ဒီလိုဆိုရင်တော့ သူလုပ်တာ အဟုတ်သားပဲ”

မစ္စကဲမချင်းက သနားကရုဏာသက်သော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ဒင်နရီမှာ တစ်ခါမျှ သိက္ခမ်းခင်မင်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိသော မစ္စတာဝဲလ်ဘရာဟမ်၏ ယုံကြည်ကိုးစားမှုကို ခံယူရသူဖြစ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ကြိုတင်အကြောင်းကြားထားခြင်း မရှိဘဲ ဘာစလေသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ဒင်နရီနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ ထိုအိမ်ပိုင်ရှင်အသစ်မှာ ဘာစလေတွင် အခြေတကျ အမြဲနေထိုင်ရန် စီစဉ်လျက်ရှိသည်။ ၎င်းပြန်သွားပြီး များမကြာမီပင် ‘ဘလီခီရီချီ’အရပ်တွင် ထူးဆန်းသော အိမ်တစ်ဆောင်ကို စတင်၍ ဆောက်လုပ်နေသည်ကို တွေ့နိုင်သည်။ အိမ်ဆောက်ရာတွင် အထွေထွေကြီးကြပ်သူမှာ ဒင်နရီဖြစ်၍ တာဝန်ယူဆောက်လုပ်ပေးသူမှာ မစ္စတာကော့တာရီးလ် ဖြစ်သည်။ အိမ်ပုံစံမှာ လန်ဒန်မှ ပို့ပေးခြင်းဖြစ်၍ မစ္စတာဝဲလ်ဘရာဟမ်မှာ တစ်ခါတစ်ရံသာ လာရောက်ကြည့်ရှုလေ့ရှိသည်။ ရူးနှမ်းနှမ်းဖြစ်သည်ဆိုသော ထိုအိမ်ပိုင်ရှင်အား တွေ့မြင်လိုသူ များစွာရှိသော်လည်း တွေ့ဆုံခွင့် မရခဲ့ကြပေ။ နယ်လီတစ်ယောက်သာလျှင် ဆောက်လုပ်ဆဲအိမ်သို့ လာကြည့်ရင်း မစ္စတာဝဲလ်ဘရာဟမ်နှင့် မိနစ်အနည်းငယ် တွေ့လိုက်ရသည်။ ဤထူးဆန်းသောအိမ်ကို ဆောက်လုပ်သောကြောင့် ဒင်နရီနှင့် ကော့တာရီးလ်မိသားစုများမှာ ပိုမိုရင်းနှီးခင်မင်၍လာခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဒင်နရီသည် မစ္စတာကော့တာရီးလ်အား နှစ်သက်ခြင်း မဖြစ်မိသည်သာမက ယုံကြည်ခြင်းလည်း မရှိပေ။

များမကြာမီ မစ္စကဲမချင်းထံသို့ လန်ဒန်မှ နို့တစ်စာတစ်စောင်

ရောက်ရှိလာပြန်သည်။ ထိုနို့တစ်စာမှာ တစ်ပတ်လျှင် လေးသျှိုလင်ခြောက်ပဲနီတန် ဤအိမ်ဂေဟာမှ ရွှေ့ပေးရန်ပင် ဖြစ်သည်။ မစ္စကဲမချင်းအဖို့ ဘရောက်ဟမ်လမ်းမှ စွန့်ခွာသွားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာလောကကြီးမှ အပြီးတိုင် ထွက်ခွာသွားရသကဲ့သို့ ခံစားရသူ ဖြစ်သည်။

ထိုနို့တစ်စာ ရသောအခါ မစ္စကဲမချင်းမှာ သူမ၏သား ဒင်နရီကို များစွာ ဒေါသထွက်မိသည်။ သူသည် မစ္စတာဝဲလ်ဘရာဟမ်၏ ကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်ပါလျက် ဤအိမ်မှ မပြောင်းရွှေ့ရအောင် ပြုလုပ်မပေးနိုင်သဖြင့် သူ့မိခင်မှာ များစွာ စိတ်ဆိုးလျက်ရှိသည်။ မိခင်တစ်ယောက်၏ မလိုလား မနှစ်သက်သော ကိစ္စတစ်ရပ်ကို မဖြစ်ပေါ်ရအောင် ကာကွယ်ပေးရန်မှာ သားတစ်ယောက်၏တာဝန်ပင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

အိမ်မှ ပြောင်းရွှေ့ဖယ်ထားပေးရန် နို့တစ်စာ ရရှိသဖြင့် ဒင်နရီသည်လည်း များစွာ စိတ်မချမ်းသာဖြစ်ကြောင်း မစ္စကဲမချင်းက မြင်ရသည်။ ‘နို့တစ်စာပေးသည့်ကိစ္စကို မစ္စတာဝဲလ်ဘရာဟမ်က မိမိအား လုံးဝတိုင်ပင်ဆွေးနွေးခြင်း မရှိဘဲ ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဒင်နရီက သူ့မိခင်အား ရှင်းပြသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာညောင်းအောင် နေထိုင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သော ကောင်းသော အိမ်ငှားတစ်ဦးအား အိမ်မှဖယ်ရှားပေးရန် နို့တစ်စာပေးခြင်းမှာ မည်သည့်အတွက် ပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းဖော်ပြရန် တောင်းဆိုသည့် စာတစ်စောင်ကို ဒင်နရီက ရေးသားပြီး သူ့မိခင်အား လက်မှတ်ထိုးစေသည်။ ထိုစာကို လန်ဒန်သို့ ပို့လိုက်ပြီး မကြာမီ မစ္စတာဝဲလ်ဘရာဟမ်ထံမှ

ပြန်စာကို ရရှိသည်။ ထိုစာတွင် အိမ်ရှင်က ၎င်း၏အိမ်ပိုင်ငါးလုံးကို ဖျက်ပြီး အသစ်ပြန်ဆောက်ရန် ရည်ရွယ်သဖြင့် နို့တစ်ပေးခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ မစ္စတာမချင်း၏အိမ်ကို ပထမဆုံး ဖျက်သိမ်းပြီး အသစ်ပြန်ကောက်ရန် စီစဉ်လျက်ရှိကြောင်း သိရပေသည်။

“အမေ သိပ်ပြီးစိတ်ပူမနေပါနဲ့။ ကျွန်တော် ကြည့်ပြီး စီစဉ်ပါမယ်။ သူ့အိမ်အသစ်လဲပြီးသလောက်ရှိနေလို့ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေ ရောက်လာတော့မယ်။ မစ္စတာဝဲလ်ဘာရာဟမ်လည်း သူ့အိမ်သစ်ကို ကြည့်ဖို့ မကြာခင် ဆင်းလာလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော် ရအောင် ပြောပေးပါမယ်”

ဒင်နရီက သူ့မိခင်အား နှစ်သိမ့်စေရန် အားပေးစကား ပြောကြားထားသော်လည်း မစ္စတာဝဲလ်ဘာရာဟမ်မှာ ဘာစလေသို့ ရောက်ရှိလာခြင်း မရှိသေးပေ။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ဒီလူကြီး ရူးနှမ်းနှမ်း ဖြစ်သည်ဟူသော စကားမှာ မှန်သလိုလို ဖြစ်နေလေသည်။

လူကသာ ရောက်မလာသော်လည်း နို့တစ်စာများက အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တစ်စောင်ပြီး တစ်စောင် ရောက်လာကြသည်။ မစ္စတာမချင်းက ၎င်းနို့တစ်စာများကို ဖတ်မနေတော့ဘဲ သူ့သားထံသို့သာ လှမ်း၍ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဒင်နရီထံသို့ ကြေးနန်းတစ်စောင် ရောက်လာသည်။

မစ္စတာဝဲလ်ဘာရာဟမ်သည် ထိုနေ့ညတွင် အိမ်သစ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာမည်ဖြစ်၍ ဒင်နရီအား သူနှင့် လာရောက်တွေ့ဆုံရန် အကြောင်းကြားလိုက်သော ကြေးနန်းဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဒင်နရီ ရုံးသို့သွားနေခိုက် မစ္စတာမချင်း ထံသို့ နောက်ဆုံး ရာဇသံအနေဖြင့် ပေးပို့သည့် နို့တစ်စာတစ်စောင် ရောက်ရှိလာပြန်သည်။ မစ္စတာမချင်းသည် ယခင်ပေးပို့ခဲ့သော နို့တစ်စာများကို လိုက်နာရန် ပျက်ကွက်ခဲ့သဖြင့် တည်ဆဲဥပဒေအရ ဤအိမ်မှ ဖယ်ရှားပေးရန် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ အချိန်ပေးလိုက်ကြောင်း၊ သတ်မှတ်ထားချိန်အတွင်း ဖယ်ရှားမပေးပါက လူနှင့် ပစ္စည်းများကို လမ်းပေါ်သို့ ဆွဲထုတ်ခံရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဟူ၍ ပါရှိလေသည်။

ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သော မစ္စတာမချင်းအား ဤသို့ စော်စားရိုင်းပျဗ္ဗာ နို့တစ်ပေးခြင်းခံရသည်မှာ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် ဤအကြိမ်သည် ပထမဆုံးဖြစ်ပေသည်။ အခြား မည်သည့် ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးမှ မစ္စတာမချင်းကဲ့သို့ စော်ကားရိုင်းပျဗ္ဗာကို ခံရခြင်းမရှိပေ။

ထိုနေ့ညနေ ဒင်နရီ အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာပြီး အကြောင်းစုံကို သိရသောအခါ သူသည်လည်း များစွာပင် အံ့ဩတုန်လှုပ်၍ ဒေါသထွက်မိလေသည်။ သို့ရာတွင် အိမ်ပိုင်ရှင် မစ္စတာဝဲလ်ဘာရာဟမ်မှာ စိတ်မနှံ့သူဖြစ်၍ ဤမျှ ရိုင်းပျဗ္ဗာစော်ကားသော နို့တစ်မျိုးပေးခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ယူဆထားလိုက်ကြလေသည်။

လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးသောအခါ ဒင်နရီက သူ့မိခင်အား အကောင်းဆုံး အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ပြီး မိမိနှင့်အတူ မစ္စတာဝဲလ်ဘာရာဟမ်အား သွားရောက်တွေ့ဆုံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အိမ်ပိုင်ရှင်နှင့်တွေ့လျှင် ဤအိမ်၌ ဆက်လက်နေထိုင်ခွင့်ရအောင် စီစဉ်မည်။ အကယ်၍ မစ္စတာဝဲလ်ဘာရာဟမ်က ခေါင်းမာပြီး ငြင်းပယ်

နေလျှင် သူ့အိမ်မှ ဖယ်ရှားမပေးဘဲ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်ရသည်အထိ အတင်းဆက်လက်နေထိုင်မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထိုနောက် သားအမိနှစ်ဦးသည် 'ဘလိမ်ရီ(ချ်)'ရပ်ကွက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

(၃)

'တရယ်ဖယ်ဂါ'လမ်းရှိ မစ္စတာဝဲဘာရာဟမ်၏ အိမ်ကို လမင်း၏ အလင်းရောင်ကြောင့် ကောင်းစွာမြင်ရသည်။

"အိုး...အိမ်က သိပ်မကြီးပါပဲကလား"

မစ္စကံမချင်းက မေး၏။

"ဟုတ်တယ်...ဒီလူက အိမ်ကြီးကြီး မလိုချင်ဘူး အမေ"

ဒင်နရီက အိမ်ရှေ့တံခါး လက်ယာဘက်ရှိ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ အိမ်ထဲမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းမြည်သံကို ကြားကြရသော်လည်း မည်သူမျှ တံခါး လာ၍ ဖွင့်မပေးသဖြင့် မစ္စကံမချင်းမှာ စိတ်ထဲက မရိုးမရွ ဖြစ်လာသည်။

"လှေကားထစ်တွေကလည်း ရယ်စရာပဲ"

မစ္စကံမချင်းက အချိန်ကုန်လွယ်စေရန် စကားစမြည် ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

"အဲဒါတွေက ကျောက်ပြားနဲ့ ခင်းထားတာပါ"

"ဘာကြောင့် ကျောက်ပြားခင်းရတာလဲ"

"အမှိုက်သိမ်းရတဲ့ နေရာမှာ ကျောက်ပြားက ပိုပြီးလွယ်လို့ပါ"

"ဒါပေမယ့် အခုတော် အတော်လေး ညစ်ပတ်နေပြီ"

"သန့်ရှင်းအောင်လုပ်ဖို့ သိပ်လွယ်ပါတယ်။ ဒီမှာရှိတဲ့ ရောဘိုဘိုင် ခေါင်းကို လှည့်လိုက်ရင် ရေတွေ ဒလဟော ထိုးဆင်းပြီး လှေကား ထစ်တွေ သန့်ရှင်းသွားမှာပဲ။ အမေ တစ်စက္ကန့်လောက် ဘေးကို ဖယ်ပြီး ရပ်နေစမ်းပါ"

ဒင်နရီက ပိုက်ခေါင်းကို လှည့်လိုက်ရာ ခံစားအတွင်း လှေကား ထစ်များမှာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သွားလေသည်။

ရေက အခိုးအငွေ့တွေ ဘယ်လိုများဖြစ်တာပါလိမ့်"

မစ္စကံမချင်းက မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

"ပုလို့ပေါ့ အမေရဲ့"

"ရေဋ္ဌေးကို အပြင်ဘက်မှာလည်း ရနိုင်သလား"

"အပြင်ဘက်မှာလည်း ရနိုင်တယ်။ အတွင်းမှာလည်း ရနိုင်ပါတယ်။ ဒါက လွယ်ပါတယ်"

"ငါတော့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးပါဘူး"

မစ္စကံမချင်းက ထူးဆန်းဆုံ့သြဖွယ် မြင်ရသော အခြင်းအရာ ကြောင့် စိတ်ဝင်စားလာခဲ့လေသည်။

"ဒီအိမ်မှာ အစစ အရာရာ အဆင်သင့်ရနိုင်အောင် စီစဉ်ထား တာပါ"

ဒင်နရီက ရေပိုက်ကိုပိတ်ရင်း ပြန်ဖြေသည်။ ထိုနောက် သူက လူခေါ် ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်ပြန်၏။ ပြန်ထူးသံလည်း မကြားရ သည့်အပြင် အိမ်တွင်း၌လည်း မည်းမှောင်နေသည်။

“ကျွန်တော်မှာ နောက်ဘက်တံခါးက သော့ရှိတယ်။ ကျွန်တော် အရင်ဝင်သွားပြီးမှ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်ပေးပါမယ်”

“ဒီလိုလုပ်လို့ဖြစ်ပါ့မလား”

သူ့မိခင်က စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသံဖြင့် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဖြစ်ပါတယ်အမေရဲ့၊ ဒီလူက ကျွန်တော်နဲ့ ဒီအိမ်မှာတွေ့ဖို့ မှာထားပြီး အခုလောက်ဆိုရင် သူ့ရောက်နေဖို့ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော် အပြင်မှာရပ်ပြီး စောင့်မနေနိုင်တော့ဘူး”

သားအမိနှစ်ယောက်သည် အိမ်နောက်ဖေးဘက်သို့ လှည့်ပတ်၍ သွားပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ကြသည်။ ဒင်နရီက တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ရာ လျှပ်စစ်မီးရောင်များသည် ထိန်လင်းတောက်ပ၍လာလေသည်။ ထိုအခေတ် ထိုအချိန်က ဘာလေမြို့တွင် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားကို သုံးစွဲခြင်း မရှိသေးသဖြင့် ယခုမြင်တွေ့ရသော လျှပ်စစ်မီးမှာ မစွက်မချင်းအဖို့ အသစ်အဆန်း ဖြစ်နေလေသည်။ လျှပ်စစ်မီးမှာ ရေနံဆီမီးအိမ်များထက် ကိုင်တွယ်ထိန်းသိမ်းရခြင်း များစွာလွယ်ကူကြောင်း သူမက ဝန်ခံရလေသည်။ မီးဖိုခန်း၌လည်း လျှပ်စစ်မီးရောင်မှာ တပြောင်ပြောင် ထွန်းလင်းလျက် ရှိရာ နံရံတွင် အညှီရောင် အုတ်ကြွပ်များ စီထားပြီး ကြမ်းပြင်တွင် အနက်နှင့်အဖြူ အုတ်ကြွပ်များ ခင်းထားကြောင်း တွေ့မြင်ရသည်။

ထိုနောက် ဒင်နရီက သူ့မိခင်အား မီးဖိုချောင်သုံး ပစ္စည်းများကို အလိုအလျှောက် ဆေးကြော၍ ခြောက်သွေ့စေနိုင်သော ရေလှောင်ကန်တစ်ခုကို ပြနေလေသည်။

“မင်းရဲ့ မစ္စတာဝဲလ်ဘရာဟမ်ကို သွားရှာတာက မကောင်း

ဘူးလား”

သူ့မိခင်က ဒင်နရီအား ဝင်၍ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်အမေ သူ့ကိုတောင် ကျွန်တော် မေ့နေတယ်”

ဒင်နရီက အိမ်တွင်း၌ လှည့်ပတ်ရင်း မစ္စတာဝဲလ်ဘရာဟမ်၏ အမည်ကို ခေါ်၍ လိုက်ရှာနေသံကို မစွက်မချင်းက ကြားရသည်။ ထိုအချိန်အတွင်း သူမသည် မီးဖိုချောင်ကို အသေးစိတ် လေ့လာကြည့်ရှုလျက်ရှိပြီး တပ်ဆင်ထားသော ခလုတ်များကို သဘောကျ နှစ်သက်နေမိလေသည်။ အချို့ပစ္စည်းများကိုမူကား မည်သို့ သုံးစွဲရကြောင်း နားမလည်ပေ။

“ဒီလူ မီးရထား မမီလိုက်ဘူးနဲ့ တူပါတယ်။ သူမရှိတုန်း အမေ့ကို ဒီအိမ်တစ်ခုလုံး လိုက်ပြဦးမယ်”

ဒင်နရီက မစ္စတာဝဲလ်ဘရာဟမ်အား ရှာမတွေ့သဖြင့် သူ့မိခင်အား မီးရောင်များ လှပစွာ ထွန်းညှိထားသော ခန်းမဆောင် ရှိရာသို့ ခေါ်ယူခဲ့သည်။

“ဒီမှာ သိပ်ပြီးနွေးပါကလား”

မစွက်မချင်းက ပြော၏။

“အိမ်တစ်ခုလုံးကို ရေနွေးငွေ့နဲ့ ပူအောင်လုပ်ထားတာပါ။ မီးလှဲတဲ့ မီးလင်းဖိုကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး”

“မီးလင်းဖို မထားဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မထားဘူးအမေ။ ဒါကြောင့် မီးသွေးလည်း မလိုဘူး။ ပြာတွေလည်း ထုတ်မနေရဘူး။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကိုလည်း သုတ်သင်ဆေးကြောဖို့ မလိုတော့ပါဘူး”

သူမသည် အခန်းတစ်ခုကို ခဏကြည့်လိုက်ပြီး “အားလုံး အဆင်သင့် အပြည့်အစုံပါပဲကလား။ နောက်ပြီး ပေါင်မုန့်မီးကင် လို နွေးနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်အမေ၊ ဒီလူက ဒါတွေလုပ်ထားဖို့ အမိန့်ပေးထား တဲ့အတိုင်း စီစဉ်ထားတာပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီလူ ဘာကြောင့် ဒီကို မလာသလဲဆိုတာ မပြောတတ်ဘူး”

ထိုအခိုက်တွင် လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းသံ ကျယ်လောင်စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာရာ မစွက်မချင်းသည် ထိတ်လန့်တကြား ယောင်ယမ်း၍ ထခုန်လိုက်လေသည်။

“သူလာပြီထင်တယ်...”

ဒင်နရီက တံခါးသို့သွားရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ။ တို့ ဒီအိမ်ကို ရောက်နေတာ သူက ဘယ်လိုများထင်မလဲမသိဘူး”

မစွက်မချင်းက တိုးတိုးရှေ့တော်လိုက်မိလေသည်။

ဒင်နရီကမူကား ဂရုမစိုက်သလို တံခါးကိုဆွဲ၍ ဖွင့်ပေးလိုက်လေ သည်။

(၄)

ဆေးကြောပြီးစ ကျောက်ပြားလှေကားထစ်များပေါ်တွင် ရပ်နေ ကြသူသုံးဦးမှာ မစွတာနှင့် မစွက်ကော့တာရီးလ် နှစ်ဦးတို့အပြင် ၎င်းတို့၏ သမီးချော နယ်လီတို့ပင် ဖြစ်ကြသည်။

“အို...လာကြပါ...လာကြပါ။ ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားပြီး နေကြပါ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီအတိုင်းနေကြတာပဲ”

ဒင်နရီက ရွန်းရွန်းဝေအောင် ခရီးဦးကြိုဆိုပြီး “ခင်ဗျားတို့ကို လည်း သူက ဖိတ်ကြားထားတာနဲ့ တူပါတယ်”ဟု ဆက်၍ ပြော လိုက်လေသည်။

မစွတာကော့တာရီးလ် မိသားစုထံသို့ ဤနေ့ ဤရက် ဤညနေ ခင်းအချိန်တွင် ဤအိမ်သို့ လာရောက်ကြပါရန် အိမ်ရှင် ဝဲလ်ဘရာ ဟမ်က လန်ဒန်မှနေ၍ ဖိတ်ကြားစာ ပေးပို့ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် နယ်လီ ကိုပါ ၎င်း၏မိဘများနှင့်အတူ ခေါ်ယူခဲ့ပါရန် စာတွင် အထူးဖော်ပြ ရေးသားပါရှိသည်။

“ဒီအိမ်ရှင်တော့ မီးရထား မမီလိုက်လို့ လာမှလာပါတော့မလား မပြောတတ်ဘူး။ ခုထက်ထိ မရောက်သေးဘူး။ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ မနက်ဖြန်လောက်မှပဲ ရောက်လာနိုင်တော့မယ်ထင်ပါတယ်။ ဒါပေ မယ့် သူ့အိမ်ကတော့ သူ့အတွက် အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီး အိမ်ဆောက်ပြီးနေတာကို ပြချင်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို ဖိတ်ခေါ်တာနဲ့တူပါတယ်”

ဒင်နရီက ၎င်း၏စကားကို နိဂုံးချုပ်လိုက်ပြီး “ကဲ...အားလုံး အပေါ်ထပ်ကို ကြွကြပါခင်ဗျာ”ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ဒင်နရီက ခလုတ်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု နှိပ်လိုက်သဖြင့် ခန်းမဆောင်ကြီး၏ ခမ်းနားတောက်ပြောင်မှုမှာ ပြီးပြီးပြက်ပြက် အရောင်လက်၍နေလေသည်။

“ဒင်နရီ...မင်းလုပ်နေပုံက ဒီအိမ်ကပစ္စည်းတွေအားလုံး မင်း

ပိုင်သလိုပဲ။ ကော့တာရီးလ်တို့ မိသားစုက မင်းကို ဘယ်လိုထင်သွားကြမလဲ၊ မင်းကို ငါ အံ့ပါရဲ့”

မစ္စကဲမချင်းက သူ့သားအား ပိုင်စိုးပိုင်နင်းလုပ်နေပုံကို ကန့်ကွက်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဒီမြို့မှာ ကျွန်တော်က အိမ်ရှင်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက်ပါ။ နောက်ပြီး မစ္စတာကော့တာရီးလ်ကလည်း ဒီအိမ်ကို ဆောက်တဲ့လူ မဟုတ်လား။ မစ္စတာဝဲလ်ဘရာဟမ်ကသာ ဒီအိမ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း နေချင်ခဲ့လို့ရှိရင် ကျွန်တော်တို့ကို ဖိတ်ခေါ်ပါမလား။ ဖိတ်စာမပို့ရင် ပြီးနိုင်သားပဲ မဟုတ်လား အမေ”

သူတို့လူစုသည် စကားပြောရင်း အောက်ထပ်မှ အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ အပေါ်ထပ်ရှိ အိပ်ခန်းတစ်ခုစီတွင် ရေခွေးနှင့် ရေအေးပိုက် နှစ်ခုစီရှိပြီး ခုတင်များမှာ အလွန်ပေါ့ပါးသော သတ္တုတစ်မျိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ခင်းထားသော ကော်စောများမှာလည်း သေးငယ်ပေါ့ပါးသဖြင့် လက်တစ်ဖက်နှင့်ပင် ဖုန်များကို ခါထုတ်နိုင်သည်။ နံရံများမှာလည်း ဆေးသုတ်ထားသည်။

မစ္စကဲကော့တာရီးလ်နှင့် မစ္စကဲမချင်းတို့သည် အိမ်တစ်ဆောင်လုံးကို အသေးစိတ် လေ့လာအကဲခတ် ကြည့်ရှုလျက် ရှိနေကြသည်။ အခန်းထောင့်များကို ဝိုင်းအောင် ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြင့် အမှိုက်များ ရှင်းလင်းသုတ်သင်ရာ၌ များစွာလွယ်ကူကြောင်း တွေ့မြင်ရသည်။ ခန်းစည်းများ၊ ကြမ်းခင်းများ၊ မျက်နှာကြက်များနှင့် အိမ်၌ တပ်ဆင်ထားသော ပန်းကန်စင်၊ ကြောင်အိမ်၊ ဗီရို စသည်များကို တစ်ခုစီ

ဖြုတ်၍ ဆေးကြောနိုင်အောင် စီစဉ်ဆောက်လုပ်ထားကြောင်းကို အံ့သြဖွယ် တွေ့ရှိရသည်။ ရေချိုးခန်းများတွင် ရေခွေးကို လိုသလောက် ရနိုင်သည်။ ဒင်နရီမှာ မစ္စတာဝဲလ်ဘရာဟမ်၏ အိမ်ရှိ ပစ္စည်းကိရိယာများအကြောင်းကို တစ်ခုမကျန်အောင် အသေးစိတ် သိထားသူ ဖြစ်သကဲ့သို့ စိတ်ပါလက်ပါ ရှင်းလင်းပြောပြနေလေသည်။

“ဘုရားသခင် မ၊ပါစေရှင်”

မစ္စကဲမချင်းက ရေဂွတ်လိုက်သည်ကို မစ္စကဲကော့တာရီးလ်ကလည်း သံယောင်လိုက်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဘုရားသခင် မ၊ပါစေတော်”

ဒီလိုအိမ်မျိုးသာဆိုရင် အစေခံ တစ်ယောက်မှမထားဘဲနဲ့ မနက်ဆယ်နာရီမတိုင်ခင် အားလုံး နေရာတကျ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းဖြစ်အောင် ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း လုပ်နိုင်ပါတယ်”

မစ္စကဲမချင်းကလည်း ခေါင်းကိုညိတ်၍ သဘောတူ ထောက်ခံကြောင်း ဆန္ဒပေးလိုက်သည်။

“တစ်အိမ်လုံးကို သေသေချာချာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်မယ်ဆိုရင် ‘လျှပ်စစ်လေစုပ်ကိရိယာ’နဲ့ လုပ်လို့ရပါတယ်။ ဒီကိရိယာက ဖုန်မှုန့်တွေကို စုပ်ယူသွားနိုင်တဲ့အတွက် မြန်မြန်ကြီးပဲ ပြီးနိုင်ပါတယ်”

ထိုခေတ် ထိုအချိန်က ‘လျှပ်စစ်လေစုပ်ကိရိယာ’မှာ လူသားတို့၏ နောက်ဆုံးပေါ် သန့်ရှင်းရေးပစ္စည်းဖြစ်ပြီး ဘာစလေတစ်မြို့လုံးတွင် ဤအိမ်၌ ပထမဆုံးအကြိမ် တပ်ဆင်အသုံးပြုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤကိရိယာအကြောင်းကို ကြားရသော အခေါ်ကြီးနှစ်ယောက်သည် ဘုရားသခင်အား တ၊လိုက်ကြပြန်လေသည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် ထမင်းစားခန်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ စားပွဲပေါ်တွင်ကား ညစာအတွက် အားလုံး အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားသည်ကို အံ့သြဖွယ် တွေ့ရသည်။ ကိုယ်ပျောက် မစွတာဆိုက်ဆယ် ဝဲလ်ဘရာဟမ်သည် ရေကန်အသင့် ကြာအသင့် ဖြစ်အောင် မည်သို့ လာ၍ စီမံဖန်တီးထားလေဘိသနည်း။

“ဒီညစာက ဘယ်လိုလဲ၊ ကျွန်တော်တို့စားဖို့အတွက် ပြင်ဆင်ထားတာနဲ့ တူပါတယ်။ အိမ်ရှင်က ကျွန်တော်တို့ကို စားစေချင်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကိုင်း...အားလုံး ထိုင်ကြပါခင်ဗျာ။ နောက်ဖြစ်လာမယ့်ကိစ္စကို ကျွန်တော် ကြည့်ရှုင်းပါမယ်”

ဒင်နရီက အိမ်ရှင်ကိုယ်စား ဧည့်သည်များကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ အခြားအမျိုးသမီးနှစ်ဦးက ထိုင်လိုက်ကြသော်လည်း မစွက်မချင်းက မယုံနိုင်သလို တွေဝေနေသည်။

“တကယ်တော့ အတော့်ကို အံ့သြစရာပဲ။ အိမ်ရှင်က ဒီမှာမရှိဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒါတွေကို စီရင်ထားနိုင်မှာလဲ”

မစွက်မချင်းက ခေါင်းကိုခါရင်း မှတ်ချက်ချသည်။

“ကျွန်တော် မပြောဘူးလား၊ ဒီလူဟာ အရူးပါလို့...”

“ငါတော့ ဒီလောက်တောင် ရူးမယ်မထင်ပါဘူး။ ဒီလိုအိမ်မျိုးကို အသိဉာဏ်ရှိတဲ့လူမှ စိတ်ကူးထုတ်နိုင်မှာ”

“ဟုတ်ရဲ့လား အမေရဲ့”

ဒင်နရီက သူ့မိခင်အား ပြန်ပြောလိုက်ရင်း “ဒီမှာကြည့်စမ်းပါဦး၊ ပန်းကန်စင်ပေါ်က ဝိုင်အရက် သုံးပုလင်းကို မမြင်မိတာ အံ့သြစရာပဲ” ဟု ဆိုကာ ပုလင်းများကို စားပွဲပေါ်သို့ ယူ၍ တင်ထား

လိုက်လေသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား ပုလင်းများကို ဖြိုရန်ကိစ္စမှာ ခဲယဉ်းသော ကိစ္စတစ်ရပ် မဟုတ်တော့ပေ။

မစွတာမချင်း၏ စိတ်ထဲတွင် သူတစ်ပါးအိမ်သို့ လာရောက်ပြီး အိမ်ရှင် မရှိခိုက် ဧည့်သည်များက ယခုကဲ့သို့ ပြုလုပ်နေခြင်းမှာ ကောင်းသောအမူအကျင့် မဟုတ်ဟု ထင်မြင်နေသည်။ ယခု မိမိတို့ လာရောက် စားသောက်နေခြင်းကိုလည်း အိပ်မက်များ မက်နေသလားဟု တွေးထင်နေမိသည်။

“တို့ အိမ်ပြန်ဖို့သင့်ပြီထင်တယ် ဒင်နရီ”

“အချိန်တွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ် အမေရဲ့”

“ဟင်...ဝိုင်တွေ အားလုံးကုန်သွားပြီ၊ ပန်းကန်စင်ပေါ်မှာ နောက်ထပ် ရှိသေးသလား ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဒင်နရီက ပြောပြောဆိုဆို ထသွားပြီး ဝိုင်တစ်ပုလင်းနှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။ ထိုပုလင်းမှာ ပွင့်ပြီးသားပုလင်း ဖြစ်သည်။

ဒင်နရီက ဝိုင်အရက်ဖြူများကို ဖန်ခွက်ထဲသို့ လောင်းထည့်လိုက်ပြီး ခွက်ကိုမြှောက်ကာ မစွတာဆိုက်ဆယ်ဝဲလ်ဘရာဟမ် ကွန်းမာပါစေ့ဟု ဆို၍ ဆုတောင်းလိုက်သည်။

လျှပ်စစ်မီးရောင် တပြောင်ပြောင်အောက်တွင် ဒင်နရီမှာ အရဲရင့်ဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေလေသည်။

ထို့နောက် သူသည် အရက်ကို မော့ချလိုက်ပြီး ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ချလိုက်ရာ ဖန်ခွက်မှာ ကွဲသွားသည်။

“အို...ဒါ ဘာတွေများပါလိမ့်”

ဒင်နရီက မေးမြန်းရင်း နာကျင်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာတွန့်လိမ့်၍

သွားသည်။

ဒင်နရီ၏ဘေးတွင် ကပ်၍ထိုင်နေသော မစ္စကဲမချင်းက ဝိုင်ပုလင်းကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူပြီး ကြည့်လိုက်ရာ သေးငယ်သော ကုန်ပစ္စည်း အမှတ်တံဆိပ်ပေါ်တွင်...

'အဆိပ်'အရောင်တင်ဆေးရည် တစ်ကြိမ်သုတ်ရုံဖြင့် လုံလောက်သည်။

ဟူသောစာတန်းကို မြင်ရလေသည်။

နယ်လီတစ်ယောက်မှလွဲ၍ ကျန်လူများမှာ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားကြလေသည်။ နယ်လီက ဤမျှကြီးကျယ်သော ကိစ္စတစ်ရပ်ကိုပင် အရေးကြီးကြောင်း မသိနိုင်ပါချေ။ သူမသည် ထမင်းစားပွဲတစ်ချိန်လုံး ရွှင်ပြုံးလျက်ရှိရာ ယခုလည်း အတောမသတ်အောင် ရယ်မောလျက်ရှိသဖြင့် သူမ၏ မိခင်က ဟန့်တားယူရလေသည်။

ပထမဆုံး ပြန်လည်သတိရလာသူမှာ ဒင်နရီပင်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် နေကောင်းသွားမှာပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အရောင်တင်ဆေးထဲမှာ မဆိုစလောက် အဆိပ်နည်းနည်းလေးပဲ ပါပါတယ်။ ဒီအဆိပ်က ကျွန်တော့်ကို ဥပါဒ်မပေးနိုင်တာ အမှန်ပါပဲ။ ပုလင်းပေါ်က အမှတ်တံဆိပ်ကို ကျွန်တော် လုံးလုံးသတိမထားမိဘူး။”

မစ္စကဲမချင်းက ပုလင်းကို အနဲ့ခံကြည့်လိုက်ပြီး... “မင်းအန်ဆေးကို ချက်ချင်းသောက်မှဖြစ်မယ်”ဟု ပြောလိုက်သည်။

“အို...မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော် နေကောင်းသွားမှာပါ”

ဒင်နရီက ပြောရင်း ချက်ချင်းပင် နေကောင်းလာသည့်အသွင်

ပေါ်လာသည်။

“မင်း အန်ဆေးတစ်ခုတော့ ချက်ချင်းစားမှဖြစ်မယ်”

မစ္စကဲမချင်းက သူမ၏စကားကို ထပ်၍ ပြောပြန်သည်။

“ဒီမှာ အန်ဆေး ဘယ်ကလာရမှာလဲ အမေ”

ဒင်နရီက ညည်းညည်းညူညူ ပြောလိုက်သည်။

“အို...ငါ ရအောင်ရှာပါမယ်။ မီးဖိုခန်းထဲက ဝီရိုထဲမှာ မှန်ညင်းစေ့ဘူးတစ်ဘူး ငါမြင်ခဲ့ပါတယ်။ လာ...မြန်မြန်...မင်း အမိပွားယ မရှိတာ လုပ်မနေပါနဲ့။”

သားအမိနှစ်ယောက် ဖြစ်နေပုံကို မြင်ရသော နယ်လီမှာ ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်မထားနိုင်တော့ဘဲ တဟားဟား ရယ်မိလေသည်။

ဒင်နရီက မီးဖိုခန်းထဲသို့ မလိုက်လိုကြောင်း ငြင်းဆန်သော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် သူ့မိခင်အား အစွဲပေးလိုက်ရသည်။

မစ္စကဲမချင်းက အန်ဆေး အတင်းတိုက်သဖြင့် မသောက်ချင်ဘဲ သောက်လိုက်ရသော ဒင်နရီမှာ ကျွဲမြီးတိုလျက် ရှိသော်လည်း မျက်နှာမှာ သွေးမရှိသလို ဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်နေလေသည်။

“အခု ဘာမှစိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ဘူး။”

မစ္စကဲမချင်းက ခပ်လွယ်လွယ်ပင် ပြောလိုက်သည်။ ညစာစားပွဲမှာလည်း ပြီးစီးသွားပြီဖြစ်၍ ကော့တာရီးလ် မိသားစုအတွက် သနားကြောင်း ပြောဆိုပြီး ဒင်နရီအား နေအိမ်သို့ လမ်းလျှောက်၍ ပြန်နိုင်မည်လားဟု မေးမြန်းကြသည်။

ဆိုဖာတစ်လုံးပေါ်တွင် အားအင်ကုန်ခန်းသော အမူအရာဖြင့် ထိုင်နေသော ဒင်နရီက ၎င်းမှာ များစွာနေမကောင်းသေးသည့်အတွက်

အိမ်သို့ ပြန်နိုင်မည်မထင်ကြောင်း၊ ဤအိမ်တွင် ယခုညအဖို့ အနားယူ အိပ်စက်မည်ဖြစ်၍ သူ့မိခင်ကိုလည်း သူနှင့်အတူ ရှိစေချင်ကြောင်း ဖျော့တော့သောလေသံဖြင့် ပြောနေသည်။

မစ္စက်မချင်းကလည်း ဒင်နရီပြောသည့်အတိုင်း လက်ခံ သဘောတူလိုက်ရလေသည်။ နယ်လီတို့မိသားစု ပြန်ကြသောအခါ မစ္စက်မချင်းက အိမ်တံခါးဝမှနေ၍ နှုတ်ဆက်နေသည်မှာ သူမ၏ ကိုယ်ပိုင်အိမ်သို့ အလည်လာသူများအား နှုတ်ဆက်နေသလိုပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

မစ္စက်မချင်းသည် သူမ၏သား ဒင်နရီအား အတိုင်းထက်အလွန်စိတ်ဆိုး ဒေါသထွက်လျက်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ဝေဒနာခံစားနေရသော သားအား မပြောရက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ ဒင်နရီသည် နာကျင်သော ဝေဒနာကြောင့် အသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် ညည်းနေပြီးနောက် နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ မစ္စက်မချင်းသည်လည်း ညည့်သန်းခေါင်လောက်အချိန်တွင် ထူးဆန်းသောအိမ်အတွင်း၌ အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။

(၅)

နောက်နေ့နံနက်တွင် မစ္စက်မချင်းသည် အိပ်ရာမှ နိုးလျှင်နိုးချင်း သူမ၏အိမ်သို့ ပြန်သွားခဲ့ပြီး နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် မာတာဝဲလ်ဘာရာဟမ်၏ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဒင်နရီမှာ အိပ်ရာထဲ၌ပင် ရှိသေးသော်လည်း သူ၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေမှာ မူလ

အတိုင်း ပြန်လည်ကောင်းမွန်လျက် ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ မစ္စက်မချင်းသည် သူ့သားထံသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း မချုပ်တည်းလောက်အောင် ပူဆွေးဒုက္ခရောက်သော တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းဖြင့် ပရိဒေဝမီးတောက်လောင်ကာ အော်ဟစ်ငိုကြွေးလိုက်လေသည်။

“ဒင်နရီ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား”

“ဘာတွေများဖြစ်လို့လဲ အမေရယ်”

“ငါ အခုပဲ အိမ်ကိုရောက်ခဲ့တယ်။ သူတို့လေ...သူတို့လေ တို့အိမ်ကို ဆွဲဖျက်နေကြပြီ လူကလေးရဲ့။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းတွေကိုလည်း အိမ်ထဲက ဆွဲထုတ်ထားပြီးပြီ၊ ပြတင်းပေါက်တံခါးတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ ဝိုင်းပြီးကြည့်နေကြတဲ့ လူအုပ်ကြီးကလည်း မနည်းပါဘူး သားရယ်”

ဒင်နရီက အိပ်ရာမှ ထထိုင်လိုက်သည်။

“အမေ့ကို နောက်ထပ်သတင်းတစ်ခုလည်း ကျွန်တော့်မှာ ပြောစရာ ရှိနေတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ဒီအိမ်ရှင် ဝဲလ်ဘာရာဟမ်လည်း ကွယ်လွန်သွားပြီ ဆိုတဲ့သတင်းပါပဲ”

“သေပြီ...ဟုတ်လား”

သူ့မိခင်က ပင့်သက်ရှုရှုရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်အမေ၊ သူ့အခန်းကဏ္ဍဟာ ဒီမှာပဲ နိရုံးချုပ်သွားပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီနေရာမှာ ရောက်နေကြပြီဖြစ်လို့ ဒီတင်ပဲရပ်နားရပါလိမ့်မယ်။ အမေမြင်ဖူးတဲ့ အိမ်တွေထဲမှာ ဒီအိမ်ဟာ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ကြီးကြီးနဲ့ ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ အိမ်တစ်ဆောင်

ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို အမေ သတိရဦးမှာပဲ။ မစွက်ကော့တာရီးလ်က အစေခံထားဘဲနဲ့ သူတစ်ယောက်တည်း မနက်ဆယ်နာရီ မထိုးခင် ဒီအိမ်ကို သန့်ရှင်းသပ်ရပ်အောင် လုပ်နိုင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို လည်း အမေ သတိရနေလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

ဒင်နရီက ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါမှပင် မစွက်မချင်း၏ အသိ ဉာဏ်ထဲ၌ ဝင်းခနဲလက်သွားကာ မာတာဆိုက်ဆယ်ဝဲလ်ဘရာဟမ် ဆိုသူမှာ တကယ်မရှိဘဲ ဒင်နရီက လုပ်ကြံဖန်တီးထားသော အမည် သာဖြစ်ကြောင်း သိမြင်လိုက်လေသည်။ အိမ်ရှင်မှာ ရူးနမ်းနမ်း ဖြစ်သည်ဟု မိမိအား ပြောဆိုထားခြင်းမှာလည်း မိမိအား ထင်သလို လှည့်စား၍ ရအောင်ဆင်ထားသော အကွက်ပင် ဖြစ်သည်။

ဒင်နရီ ဖန်တီးထားသော ဇာတ်ထုပ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ မိမိအား လှည့်စားရန် အကွက်ဆင်ထားခြင်းသာဖြစ်၍ မိမိအိမ်ကို ဝယ်လိုက် သူမှာလည်း သူ့သားဒင်နရီပင် ဖြစ်သည်။ မိမိအား ထိုအိမ်တွင်းသို့ ပြန်ဝင်၍မရနိုင်အောင် တစ်ပတ်ရိုက်ပြီး အပြင်သို့ ခေါ်ယူလာခဲ့ရာတွင် အပြစ်မဲ့သော နယ်လီကိုပါ ၎င်း၏ ဇာတ်ရုပ်ကြီးထဲ၌ ပါဝင်ကပြခဲ့ သူမှာ ဒင်နရီပင်ဖြစ်သည်။ မိမိနေထိုင်သောအိမ်နှင့် အခြားအိမ် လေးလုံးကို အိမ်ရှင်က တစ်လုံးတည်း ခွဲ၍မရောင်းသဖြင့် အိမ် ငါးဆောင်လုံးကို ဒင်နရီသည် အကယ်ပင် ဝယ်ယူခဲ့ရသည်။ ထိုအိမ် များထဲသို့ သူ့မိခင် ပြန်လည်ဝင်ရောက် နေထိုင်ခြင်း မပြုနိုင်အောင် လက်စတုံး ပျောက်ပျက်ပစ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။ သူ့သား ဒင်နရီမှာ ကလိမ်စေ့ကိုပင် ငြမ်းဆင်နိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ချေသည်တကား။

ဘာစလေမြို့၊ သူမြို့၊ သားများသည် ဒင်နရီနှင့် သူ့မိခင်တို့၏

ရေရှည်စစ်ပွဲတွင် ဒင်နရီက အောင်ပွဲခံနိုင်ရန် မည်သို့ ကြံစည်ကြိုးစား စီစဉ်ခဲ့ပုံကို မကြာမီ သိရှိလာလေသည်။ မစွက်မချင်းသာလျှင် ဒင်နရီ ၏ အရူးလုပ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည် မဟုတ်ဘဲ တစ်မြို့လုံးမှာလည်း ဤကိစ္စတွင် ဒင်နရီ၏ လှည့်စားခြင်းကို မသိလိုက်ဘဲ အငိုက်မိခံခဲ့ ရသည်။ သို့ရာတွင် ဤကိစ္စကို မြို့လူထုက မည်သို့မျှ စိတ်ချခြင်း မဖြစ်ကြပေ။ ဘာစလေတစ်မြို့လုံးက ဒင်နရီအား ပို၍ ချစ်ခင်လာ ကြပြီး ခရိုင်တစ်ခုလုံးတွင် ထူးခြားဆန်းပြားသော အိမ်ဂေဟာ၌ အတည်တကျ နေထိုင်ခွင့်ရပြီဖြစ်သော ဒင်နရီအား မြို့လူထုကို ရွှင်မြူးအောင်လုပ်နိုင်သည့် ၎င်း၏ ပင်ကိုစွမ်းရည်ကို ချီးမြှင့်သော အနေဖြင့် မြို့တော်၏ ကောင်စီဝင်တစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ရွေးကောက် တင်မြှောက်လိုက်ကြလေသည်။

ဒင်နရီက ၎င်း၏မိခင်အား လှည့်စားရန် မိမိဆင်ခဲ့သော ဇာတ် လမ်းကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ မုန်ညင်းစေ့နဲ့ ရေကလွဲပြီး တခြား ဇာတ်ကွက်တွေက သူ့အခန်းနဲ့သူ အကျသွားတာပါပဲ။ နာရီစက် များလို တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် လည်သွားတာပဲ။ မုန်ညင်းစေ့နဲ့ ရေနဲ့ ဖော်စပ်တဲ့ အန်ဆေးကတော့ ငါ့ဇာတ်လမ်းအတိုင်း မဖြစ်ဘဲ လွဲသွားခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံး ဝိုင်ပုလင်းမှာ ကုန်အမှတ်တံဆိပ်တပ်ဖို့ သတိရပြီး အိပ်ရာတွေကိုလည်း အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ထားဖို့ သတိရရင် မုန်ညင်းစေ့ကို အိတ်ထဲမှာ မရှိရအောင်လုပ်ဖို့ သတိရသင့်တယ်”

ဒင်နရီက အဆိပ်သောက်မိချင်ယောင်ဆောင်၍ သူနှင့် သူ့မိခင် တို့ ဤအိမ်၌ ညဉ့်အိပ်ဖြစ်အောင် ဟန်အမူအရာ ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းမှာ

များစွာ သဘာဝကျသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်နေမိသည်။

မစွက်မချင်းအဖို့မူကား သား၏ ကလိမ်ခြုံဇာတ်လမ်းကြီးကို အဟုတ်ထင်ကာ လှည့်စားခြင်းခံခဲ့ရသော်လည်း သူ့သားအား မုန်ညင်းစေနှင့် ရေကို ဖျော်၍ တိုက်ခဲ့ရခြင်းအတွက် နှစ်သိမ့်ရာ အဖြစ်ဖြင့် ကျေနပ်နေရလေသည်။

အခန်း (၉)

(၅) : နိဂဏ

သု၏သတင်းဆို:

(၁)

ဒင်နရီသည် ခေတ်မီလျှပ်စစ်ပစ္စည်း ကိရိယာတန်ဆာပလာများ တပ်ဆင်ထားသော အိမ်ဂေဟာသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ပြီးနောက် မြို့တော်လူထုက ရွေးကောက်တင်မြှောက်သဖြင့် ကောင်စီဝင်လူကြီး တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ဒင်နရီသည် ယခုတစ်ဖန် သူ့မိခင်၏ ပြိုင်ပွဲကိုခံကာ ပထမဆုံးအကြိမ် ထုတ်လုပ်လိုက်သော မော်တော် ကားတစ်စီးကို ဝယ်ယူခဲ့လေသည်။ ဘာစလေမြို့ လူကုံထံလောက ထဲမှာ မည်သူမျှ ကားဝယ်မစီးသေးသော်လည်း ဒင်နရီသည် ၎င်း၏ စွန့်စားလိုသော စိတ်ဓာတ်ကို ထင်ရှားစေလိုသဖြင့် ဝယ်ယူလိုက် ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကားတစ်စီး ဝယ်ယူပြီးသည့်နောက် ဒင်နရီ ပထမဆုံး သတိရ သူမှာ ကောင်စီလူကြီး ကော့တာရီးလ်ပင် ဖြစ်သည်။ ဤသို့ သတိရ

အဖြူညိုနောင်စာပေ

ခြင်းမှာ မစွတာကော့တာရီးလ်အား ချစ်ခင်သဖြင့် မိမိ၏ ပျော်ရွှင်မှုကို ခွဲဝေခံစားစေလို၍ မဟုတ်ပေ။ လွန်ခဲ့သောနှစ်များက 'လန်ဒန်နီမြို့'တွင် မိမိအား မခန့်လေးစား ပြုမူဆက်ဆံခဲ့သော နယ်လီ၏ ဖခင်အား မမေ့နိုင်သေးဘဲ ၎င်း၏ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆက်ဆံခြင်းကို လည်း ဒင်နရီက ခွင့်မလွှတ်နိုင်သေးပေ။ မစွတာကော့တာရီးလ်သည် ယနေ့တိုင်အောင် ၎င်း၏ အပြုအမူကို ပြုပြင်ခြင်း မရှိသေးဘဲ ဒင်နရီအား နှိမ့်ချပြောဆိုလျက်ပင် ရှိနေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြို့ထဲတွင် ကောင်စီလူကြီးများ ဖြစ်နေကြပြီး ဒင်နရီက ပို၍ ချမ်းသာကြွယ်ဝလာသလောက် မစွတာကော့တာရီးလ်မှာ ပို၍ ဥစ္စာပစ္စည်း တိုးပွားလာခြင်း မရှိပေ။ သို့သော်လည်း နယ်လီ၏ ဖခင်အမူအရာမှာ "အခု အစအနေနဲ့တော့ မင်းဟာ သိပ်မဆိုးသေးပါဘူး" ဟူသော အမိပွားကို ဆောင်လျက်ရှိပေသည်။ ထို့ကြောင့် မစွတာကော့တာရီးလ်က မိမိအပေါ်တွင် အထင်ကြီးလာစေရန် ဘာစလေမြို့သို့ ပထမဆုံး ရောက်ရှိလာသော မော်တော်ကားဖြင့် ၎င်း၏အိမ်သို့ သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ကော့တာရီးလ် မိသားစုထဲတွင်နယ်လီမှာ သူ၏ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။

မစွတာကော့တာရီးလ်၏အိမ်မှာ အတော်အသင့် ကြီးမား ကျယ်ဝန်းသော အိမ်ဖြစ်ပြီး လှပသော ဥယျာဉ်တစ်ခုလည်း ရှိသည်။ ထိုရပ်ကွက်တွင် မစွတာကော့တာရီးလ် ဆောက်လုပ်ပေးထားသော အိမ်များဖြင့် ပြည့်နက်လျက်ရှိပြီး ၎င်း၏အိမ်မှာ ထိုရပ်ကွက်တွင် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။

ဒင်နရီ၏ မော်တော်ကားသည် တစ်စုံတစ်ရာ စက်ချို့ယွင်းခြင်း မဖြစ်ဘဲ လိုရာခရီးသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ ထိုခေတ် ထိုအချိန်က မော်တော်ကားများ ပေါ်ဦးစအချိန်ဖြစ်၍ ခရီးသွားရာ၌ စိတ်ချလက်ချ သွားရခြင်း မရှိပေ။ မော်တော်ကားဖြင့် ခရီးသွားလာမည်သူသည် ခရီးမထွက်မီ သေတမ်းစာများ ရေးသားထားလေ့ရှိပြီး ခရီးထွက်သောအခါ၌လည်း စားနပ်ရိက္ခာများ ယူဆောင်သွားရသော အခါကာလ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ရခြင်းကို နှစ်သက်သော ဒင်နရီက မော်တော်ကားဖြင့် ခရီးသွားရခြင်းကို သဘောကျလျက်ရှိသည်။

မေလ၏ညမှာ သာယာတင့်တယ် ရွှင်လန်းဖွယ်ရာပင်ဖြစ်သည်။ မစွတာကော့တာရီးလ်၏ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ဒင်နရီက သူ၏ ချစ်စွာသော ကားကလေးကို ဝင်းတံခါးအနီး သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် ရပ်တန့်ထားခဲ့သည်။

"ခင်ဗျားရဲ့သခင် အိမ်ထဲမှာ ရှိသလား"

ဒင်နရီက အစေခံတစ်ယောက်အား မေးလိုက်သည်။

"မရှိပါဘူးခင်ဗျာ"

"ကြွပါရှင်...ကြွပါ"

ညှော်ခန်းတံခါးပေါက်မှနေ၍ အသံတစ်သံက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ရာ အသံရှင်မှာ နယ်လီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

"အုံ့ဩစရာပါပဲရှင်"

နယ်လီက အာမေဒိုတ်သံပြုရင်း သူမ၏မျက်နှာတွင် နှင်းဆီရောင်သမ်းကာ ရှက်သွေးဖြာသွားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြပြီး... “ဖေဖေ တော့ ပြန်မရောက်သေးဘူး” ဟု နယ်လီက ပြောလိုက်သည်။

ဒင်နရီက နယ်လီမှာ တစ်စုံတစ်ခု စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေသည် ဟု ထင်မိသည်။

“ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာများ အံ့ဩစရာ ရှိလို့လဲ”

ဒင်နရီ၏ မေးခွန်းကို နယ်လီက ပြန်မဖြေဘဲ အညံ့ခန်းတွင်းသို့ ခေါ်သွားသည်။

အံ့ဩစရာမှာ ပိုးသားထက် နူးညံ့ပျော့ပျောင်း၍ အနက်ရောင် တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော ဝတ်ရုံကို ဆင်မြန်းထားသည့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို တွေ့ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူမသည် မြင်သူငေးလောက် အောင် ယဉ်ကျေးသော အမူအရာဖြင့် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံး ပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိသည်။ သူမ၏ ဆံပင်မှာ လှသထက်လှအောင် အသေးစိတ် ပြုပြင်ထားသည်။ ဒင်နရီသည် ထိုအမျိုးသမီး၏ ခြေ ထောက်နှစ်ဖက်နှင့် ခြေမျက်စိတစ်ခုကိုသာ မြင်ရသည်။ သူမ၏ ဝတ်ဆင်ထားသော ဖိနပ်နှင့် ခြေအိတ်များမှာ အကောင်းစားများဖြစ်၍ ဘာစလေတွင် ထိုဖိနပ်နှင့် ခြေအိတ်မျိုးကို ရှာ၍မရနိုင်ပေ။ ကပွဲများ ဌ်ပင် ဖိနပ်နှင့် ခြေအိတ်မျိုးကို မတွေ့ရပေ။ အမျိုးသမီးသည် ဝမ်းနည်းခြင်း အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ဝတ်ရုံနက်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ကျောက်မျက်ရတနာများ ဆင်မြန်းထားခြင်း မပြုပေ။ သို့ရာတွင် တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော ဝတ်ရုံနက်ပေါ်၌ ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက် အရောင်ကွက်၍နေသော ရွှေလက်ဝတ်ရတနာများကို မြင်ရခြင်း အားဖြင့် သူမ၏ အဆမတန် ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို ခန့်မှန်းသိသာ

နိုင်ပေသည်။

ဗဟုသုတ အတွေ့အကြုံနည်းပါးသူ တစ်ယောက်ပင်လျှင် ဤ အမျိုးသမီးအား မြင်ရခြင်းအားဖြင့် ‘ဖက်ရှင်ဝါသနာအိုးနှင့် စည်းစိမ် ဥစ္စာ ဖြိုးကြွယ်သူ’ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း မှန်ကန်စွာ ပြောဆိုနိုင် ပေလိမ့်မည်။ ထိုစကားသည် သူမ၏ သရုပ်ကို မှန်ကန်စွာ ထုတ်ဖော် ထားသော ဝါကျများပင် ဖြစ်သည်။ မည်မျှ ဖက်ရှင်ဝါသနာပါ၍ မည်မျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဖြိုးကြွယ်မှုရှိသည် ဆိုခြင်းကိုကား အသေးစိတ် သိနိုင်ရန် ခဲယဉ်းပေလိမ့်မည်။ သူမ၏ ဝတ်စုံကို အပ်ချုပ်သမ ဆယ်ယောက်က ဆယ်နှစ်ကြာအောင် ဆယ်သန်းမျှသော ချုပ်ရိုးများ ကို ချုပ်ရပေလိမ့်မည်။

သူမ၏ ဆင်ယင်ထုံးပွဲမှု ဝတ်စားတန်ဆာ ဟန်အမူအရာများ မှာ ဘာစလေမြို့တွင်ပင် တစ်မူထူးခြား သစ်လွင်နေပေသည်။ ဤမျှ ထူးခြားသစ်လွင်နေသော အခြေအနေမျိုးကို ဒင်နရီက မိအောင် မလိုက်နိုင်သေးပေ။

“ဘယ့်နယ်လဲ ဒင်နရီ...”

ဝတ်ရုံနက် ဆင်မြန်းထားသည့် အမျိုးသမီးက နူးညံ့ပျော့ပျောင်း သော လေသံဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဒင်နရီမှာ လန့်ဖျပ်ပြီး ထမခုန်မိစေရန် မိမိကိုယ်ကို မနည်းသတိထားလိုက်ရလေသည်။ နောက်မှ ‘ဘယ်လိုလဲရသ’ ဟု ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဤအမျိုးသမီးမှာ တစ်ချိန်သောအခါက သူ၏ အသည်းနှလုံး ပိုင်ရှင် အချစ်ဘုရင်မကလေး ဖြစ်ခဲ့ပြီး ယုယပိုက်ထွေး ကြုံကြုံမွှေး၍ ချစ်ရေးဆိုခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ ထိုမျှမက ရာသက်ပန် ရွယ်ကိုး၍

ရိုးမြေကျ ပေါင်းဖော်ရန် ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ခဲ့ဖူးသူလည်း ဖြစ်သည်။

ယခုအချိန်တွင် မိမိက သူမ၏ မျိုးရိုးနာမည်ကို မခေါ်နိုင်တော့ သည့်အလျောက် ခရစ်ယာန်အမည်ဖြင့် စတင်ခေါ်ဝေါ် နှုတ်ဆက် လိုက်မိခြင်းကို ဒင်နရီက စိတ်သက်သာရာ ရမိသည်။ ရှုသိ၏မျိုးရိုး နာမည်ကို မိမိ ယခင်က ကြားဖူးပါလေစဟူ၍ပင် သံသယ ဖြစ်နေ မိသည်။ သူသိရသမျှဆိုလျှင် ရှုသိသည် ဘာလေမြို့မှ စွန့်ခွာသွားပြီး သူမ၏ ဖခင်ရှိရာ 'ဘာမင်ဟမ်'မြို့တွင် နေထိုင်ခဲ့သည်။ ထိုအတွင်း သူမထက် အသက်ကြီးသော အထက်တန်းလွှာ ဂုဏ်ကြီးရှင်လောက တွင် ဝင်ဆံ့သော လူတစ်ယောက်တည်းက အမည်နှစ်မျိုး ခံယူထား သော၊ ပစ္စည်းဥစ္စာကုန်ကြွယ်ဝသော သူဌေးကြီးတစ်ကြီးနှင့် ရွှေဂဟော ဆက်ကာ ပေါင်းဖက်ခဲ့သည်။ ရှုသိ၏ချစ်လင် ရွှေလွန်းကြင်မှာ မကြာခင်ကပင် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

သူမသည် မလိုလားအပ်သော ငိုရှိုက်သံမျှကိုပင် မပြောဘဲ ဘာမျှ မဖြစ်ခဲ့သလို နဂိုအတိုင်း ဇာတ်ကြောင်းပြန်လျက်ရှိရာ ဒင်နရီနှင့် မတွေ့ရသည်မှာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီခန့်သာ ရှိသေးသည်ဟု ထင်မြင် ရမလို ဖြစ်နေပေသည်။

အဖဘုရားသခင်က ခေါ်တော်မူသွားပြီဖြစ်သော သူမ၏ လင် ယောက်ျားလို အထက်တန်းလွှာများနှင့် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရာမှ ပရိယာယ်ကြွယ်လှသော တည်ငြိမ်ခြင်းမျိုးကို ရှုသိက ရရှိခဲ့သည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ခဲ့...ဖြစ်ခဲ့ ဘာမှမဖြစ်သလိုနေပါ”

သူ၏ လက်ဦးဆရာ ဖြစ်ခဲ့သော ရှုသိ၏ သင်ကြားပို့ချချက် မှာ သူ့အတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော သင်ခန်းစာတစ်ရပ် ဖြစ်ပေ သည်။

“ငါ...ကားနဲ့လာခဲ့တာ အတော်ပဲ”

ဒင်နရီက စိတ်တွင်းမှ ပြောလျက်ရှိသည်။

အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ငွေကြေးအရာတွင်လည်းကောင်း၊ ဂုဏ် လောကတွင်လည်းကောင်း မိမိထက်သာကြောင်း ဝင့်ကြွားပြောဆို လာခြင်းကို မိမိ၏ မော်တော်ကားဖြင့် ပြန်လည်၍ ဟိတ်ဟန်ထုတ် ပြရန် အကောင်းဆုံး အခွင့်အရေး ရရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

“မကြာခင်ကပဲ ရှင်အကြောင်းကို ကျွန်မ အများကြီး ကြားရ ပါတယ်”

ရှုသိက ဂါဝန်မှ ခေါက်ရိုးကလေးကို အသာအယာ ပြန်၍ပြုပြင် ရင်း နူးညံ့သောအပြုံးဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်တော်က ရှုသိပြောသလို ပြန်မပြောနိုင်တာကို ဝမ်းနည်း ပါတယ်”

သူမ၏အကြောင်းကို မိမိက မသိရသေးဘူးဟု ပြောလိုက်ခြင်း မှာ ပို၍ သင့်မြတ်သည်ဟု ဒင်နရီက ယူဆသည်။

“ကျွန်မ အင်္ဂလန်ပြည်က ထွက်သွားနေတာ အတော်ပဲကြာ တယ်။ ကျွန်မတို့ အခုပဲ ကလပ်ရက်မှာ ဆွစ်ဇာလန်ကို ခိတ်ပြေ လက်ပျောက် သွားလည်သင့်တဲ့အကြောင်း မစွက်ကော့တာလို့လဲ ပြောနေရသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်...မစွက်ကက်ပရန်စမစ်က အခုပဲ အဲဒီအကြောင်း

ပြောနေသေးတယ်”

မစွက်ကော့တာရီးလ်က ရသံ၏အမည်ကို ထုတ်ဖော်ရင်း ကြားဝင်၍ ပြောသည်။

“ဆွစ်ဇာလန်သွားလည်ရရင်တော့ သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်”

နယ်လီက ဝမ်းသာအားရ စိတ်တက်ကြွစွာ ပြောလိုက်သည်။

ရသံက ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်သည့် ဆွစ်ဇာလန် ဆိုသည့် စကား တစ်ခွန်းတည်းနှင့်ပင် ဘာစလေးမြို့၊ သူမြို့၊ သားများနှင့် သူမ၏ အဆင့် အတန်းမှာ မည်မျှကွာခြားလျက်ရှိကြောင်း သိနိုင်ပေသည်။ ကော့တာ ရီးလ် မိသားစုမှာ အင်္ဂလန်မှ အခြားဒေသသို့ ခရီးထွက်ခွာသွားလာရန် အိပ်မက်ပင် မမက်ဖူးချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့မိသားစုသည် အင်္ဂလန်မှလွဲ၍ အပြင်ပ ကမ္ဘာသို့ ရောက်ဖူးခြင်း မရှိကြသေးပေ။

ဒင်နရီသည် တစ်ခါက ဒီပီဆိုသော မြို့ကလေးသို့ ရောက်ဖူး ခဲ့ပြီး ပြန်လာသောအခါ တင်ဘတ်တိုမှ ပြန်လာသော ခရီးသည် တစ်ယောက်၏ ကျော်စောခြင်းဖြင့် ထင်ရှားခဲ့သူဖြစ်သည်။ ယခု ရသံက ဆွစ်ဇာလန်အကြောင်းကို လွယ်လွယ်ကူကူပင် ပြောနေချေ ပြီတကား။

“ကျွန်တော်လည်း သိပ်ပျော်စရာကောင်းမယ် ထင်တာပဲ”

ဒင်နရီက ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ နွေရာသီမှာ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာပဲ။ ဒါပေ မယ့် ဆောင်းတွင်းကတော့ အားကစား ဝါသနာပါတဲ့လူတွေအတွက် အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ဆွစ်ဇာလန်ကို ရောက်ရင်တော့ အလွန်အကျွံ ပျော်မှာပဲဆိုတာ ကျွန်မ ပြောရုံပါတယ်”

“ကျွန်မလည်း ဒီလိုပဲထင်တာပဲ။ ကျွန်မ ဖေဖေကိုပြောပြီး သွား...”

နယ်လီ၏စကားမဆုံးမီ သူမ၏မိခင်က...

“နယ်လီ...နော်...”ဟူ၍ သတိပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်မေမေ ကျွန်မ ဖေဖေကို သွားရအောင် ပြောမယ်”

နယ်လီက သူ့မိခင်၏ ဟန့်တားချက်ကို အလေးမမူဘဲ ထပ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်...အဲဒါ မင်းအဖေပဲ”

မစွက်ကော့တာရီးလ်က အသံဗလံ နားထောင်ပြီး ပြောလိုက် ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခြေခံများသည် ဧည့်ခန်းဆောင်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ထမင်းစား ခန်းဘက်သို့ ရောက်သွားသည်။

“ကျွန်မတို့ စကားပြောနေသံကို ကြားရဲ့သားနဲ့ ဖေဖေ ဒီကို ဘာကြောင့်မလာသလဲ မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်မတော့ အံ့သြပါရဲ့”

နယ်လီက အသေးအဖွဲ့ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် စိတ်ကောက်သွားသော ဘုရင်မတစ်ပါး၏ လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ခေါင်းလောင်းသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီး မကြာမီ အခွေတင် ယောက် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

“သခင်မ ကျေးဇူးပြုပြီး...”

အစေခံက မစွက်ကော့တာရီးလ်အား ပြောလိုက်သဖြင့် နယ်လီ ၏ မိခင်သည် ဧည့်ခန်းတံခါးကို ပိတ်ထားခဲ့ပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွား လေသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ဘာများပြောစရာရှိသလဲ မသိပါဘူး”
နယ်လီက တစ်ကိုယ်တည်း မှတ်ချက်ချရင်း မျက်မှောင်ကုတ်
ကာ ထွက်သွားသဖြင့် ဒင်နရီနှင့် ရသံတို့သာ ဧည့်ခန်းဆောင်၌
ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်တုန်းကလာတာလဲ”

ဒင်နရီက စတင်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းကပဲ”

ရသံက အဖြေပေးလိုက်ပြီး အခြားစကားများကို ဆက်၍ ပြော
နေလေသည်။

ဒင်နရီသည် မစွက်ကပ်ပရွန်စမစ်စကားကို နားထောင်ရင်း သူမ
၏ မေးခွန်းများကို လိမ်မာပါးနပ်စွာ ပြန်ပြောရင်းက အကဲခတ်
ကြည့်နေမိသည်။ ယခု မစွက်ကပ်ပရွန်စမစ်မှာ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်
ခန့်က ရသံ၏လေသံ ဟန်ပန်အမူအရာ အတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ အမှန်
အားဖြင့်ဆိုလျှင် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်က ရသံသည် ယခု မစွက်
ကပ်ပရွန်စမစ်အား အတုခိုးခဲ့ခြင်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ထိုအချိန်က
ရသံ၏ ပုံမှားရိုက်ခြင်းကို တကယ်အစစ်အမှန် ထင်ပြီး လှည့်ဖြား
ခံရသူမှာ မိမိပင်ဖြစ်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် သူမအကြောင်းကို နောကျအောင် သိထား
ပြီးဖြစ်၍ လှည့်စားခြင်းခံရတော့မည်မဟုတ် ဆိုသည်ကို ဒင်နရီက
ကောင်းစွာ သဘောပေါက်မိသည်။

(၂)

အမှုကိစ္စ ဟူသမျှတွင် အောင်ပန်းဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့သော ဒင်နရီအား
နယ်လီက လေးစားကြည်ညိုခဲ့သည်နှင့်အမျှ ဒင်နရီ၏ အရည်အချင်း
ကိုလည်း အံ့ဩခဲ့မိသည်။ ဒင်နရီ၏ အပေါ်တွင် နယ်လီက အံ့ဩ
ခဲ့ခြင်းမှာ သူမ၏ဖခင် မစွတာကော့တာရီးလ် အံ့ဩခြင်းနှင့် နှိုင်းစာ
လျှင် မည်သို့မျှ အရာမရောက်တော့ပေ။

မစွတာကော့တာရီးလ်က ဒင်နရီတစ်ယောက်ကိုသာ ဝကွက်၍
အံ့ဩမိသည်မဟုတ်ဘဲ နယ်လီနှင့် သူ့မိခင် အပါအဝင် တာစလေ
တစ်မြို့လုံးနှင့် တစ်ပြည်လုံးရှိ လူများကိုပါ အံ့ဩနေမိလေသည်။

ဧည့်ခန်းဆောင်တွင် နှစ်ယောက်သား စကားပြောနေကြသော
ဒင်နရီနှင့် ရသံတို့ထံသို့ မစွက်ကော့တာရီးလ်သည် အရေးတကြီး
သုတ်သီးသုတ်ပျာ အမူအရာဖြင့် ဝင်ရောက်လာသည်။ သူမကို
ကြည့်ရသည်မှာ ဘဝင်ဆုလိုက် အူအသည်းကို မီးမြှိုက်ခြင်းခံလိုက်
ရသလို ထင်ရပေသည်။

“ဒီကြွေးရှင်တွေဟာ ဒီလိုလုပ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ အသိသားပဲ။
ဒီကြွေးရှင်တွေဟာ အတော့်ကိုဆိုးတယ်။ အခုတော့ သူတို့ လုပ်လိုက်
ကြပြီ...”

မစွက်ကော့တာရီးလ်က သူမ၏ ခံစားရချက်ကို ဧည့်သည်များ
ရှေ့တွင် ရင်ဖွင့်၍ အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်ရာ ဒင်နရီနှင့် ရသံတို့မှာ
တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိကြလေသည်။

“ရှင်...ဒီကသွားဖို့ တော်ပြီထင်ပါတယ်”

ရသ် ဒင်နရီအား ငဲ့စောင်း၍ ကြည့်လိုက်ရင်း အကြံပေးလိုက်သည်။

ရသ်၏ အကြံပေးချက်မှာ ဒင်နရီကလည်း တကယ် ပြန်ချင်နေသောအချိန်နှင့် အံ့ကိုက်ဖြစ်နေသည်။ ကမ္ဘာ့အမျိုးသမီးလောကထဲတွင် ရသ် ထိပ်ဆုံးက ဖြစ်ပေသည်။ သူမသည် 'ချက်ဆိုလျှင် နားခွက်က မီးတောက်သူ' တစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။ သူမ၏ ပရိယာယ်မှာ ကြွယ်ဝလှပေသည်။

ဒင်နရီက ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်အလာတွင် ဖွင့်ထားသော တံခါးပေါက်မှနေ၍ ထမင်းစားခန်းထဲ၌ ရပ်လျက်ရှိသော မစ္စတာကော့တာရီးလ်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

မစ္စတာကော့တာရီးလ်က ဒင်နရီ၏ အရိပ်အယောင်ကို မြင်လိုက်သောအခါ သူ့ကိုယ်သူ မတ်မတ်ဖြစ်အောင် ရပ်လိုက်ပြီး အားတင်း၍ ပြုံးလိုက်သည်။

“လူကလေး...ဒီကိုလာစမ်းပါဦး။ မင်းဟာ တို့ရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အတိုင်း တို့အကြောင်းတွေကိုလည်း မင်း သိသင့်ပါတယ်။ မင်းလာရင် တံခါးကို ပိတ်ထားခဲ့ပါ”

ကောင်စီလူကြီး မစ္စတာကော့တာရီးလ်က ၎င်း၏ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆက်ဆံတတ်သော အကျင့်ဟောင်းကို မပျောက်သေးဘဲ ဟန်လုပ်၍ ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒင်နရီသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ နယ်လီ၏ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရပေ။

“အိုင်ပါ...မစ္စတာကော့တာရီးလ်က ပြောလိုက်၏။ ဤသို့

ပြောလိုက်ခြင်းမှာ မင်းကတော့ လူငယ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ နည်းနည်းပါးပါး ထက်မြက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ မင်းဘဝမှာ သိပ်ပြီး ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မကြုံရသေးပါဘူး။ ဒီတော့ မင်းအတွက် ဆုလာဘ်အဖြစ်နဲ့ တို့ တွေ့ကြုံနေရတဲ့ ကံမကောင်း အကြောင်းမလုပ်ကို နားထောင်ဖို့ အခွင့်အရေး ပေးချင်တယ်။ ကံတရားဖန်လာပုံကလည်း ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိဘူး။ တို့အပေါ်မှာ အနုတ်လက္ခဏာ ပြနေသလောက် မင်းအဖို့ အပေါင်းလက္ခဏာ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား... လူကလေး” ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်နေပေသည်။

မစ္စတာကော့တာရီးလ်က သူ၏ ညစ်ပတ်နေသော မုတ်ဆိတ်ကို လက်ဖြင့် ကိုင်၍ လှုပ်နေရင်း...

“ကျုပ် မနက်ဖြန် ဒေဝါလီခဲဖို့ လျှောက်လွှာသွားတင်မယ်” ဟု ပြောလိုက်ပြီး အနည်းငယ် ရယ်လိုက်သည်။

ဒင်နရီက ဘာပြောရမှန်းမသိသဖြင့် “တကယ်လား...”ဟုသာ ပြောလိုက်သည်။ သူ့အမည်မှာ ‘ကက်ရွှေစမစ်’ မဟုတ်သဖြင့် ‘ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ ဘာမှမဖြစ်သလိုနေပါ’ဟူသော ဩဝါဒကထာကို လိုက်နာနိုင်ခြင်း မရှိပါချေ။

“ဟုတ်တယ်...ကြွေးရှင်တွေက ကျုပ်ကို တခြားနည်းလမ်းနဲ့ ပြေရှင်းဖို့ ခွင့်မပေးတော့ဘူး” မစ္စတာကော့တာရီးလ်က ပြန်ပြောပြီး

“ခင်ဗျား အံ့ဩနေသလား” ဟု မချိုပြုံးပြုံးလျက် မေးလိုက်သည်။ ဒင်နရီက ဆယ်နှစ်လုံးလုံး အနှိမ်ခံထားခဲ့ရသမျှကို ဤအကြိမ်တွင် ပြန်၍ ချေပလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် မအံ့ဩပါဘူး။ ခင်ဗျားရော အံ့ဩနေသလား”

ဒင်နရီ၏ လက်စားချေသော စကားကြောင့် အိမ်ထဲမှ ကန်၍ ထုတ်လိုက်ရမည့်အစား မစွတာကော့တာရီးလ်က မအိမ်သာသော အပြုံးဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် ဒင်နရီက ခဏမျှ အံ့အား သင့်သွားပြီးမှ ပြန်၍ ဣန္ဒြေဆည်လိုက်သည်။ ကော့တာရီးလ်၏ စီးပွားရေး ကျဆုံးရခြင်း အကြောင်းရင်းကို ဉာဏ်ပညာထက်မြက် သူတိုင်းက ဝေဖန်ပြောဆိုနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ကော့တာရီးလ်မှာ အိမ်များကို ဆောက်လုပ်ပြီး ပြန်လည်ရောင်းချခြင်းဖြင့် စီးပွားရှာသူ ဖြစ်သည်။ ဆောက်ပြီးအိမ်များကို ဝယ်မည့်သူ မရှိသေးလျှင် ပေါင်ပြီး ရသောငွေကို သုံးစွဲပစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အမြတ်နှင့် ရောင်းရသလို အစွဲခံ၍လည်း ရောင်းရသည်။ အရင်းတိုင်းနှင့်လည်း ပြန်ရောင်းရ သေးသည်။ သူသည် အရောင်းအဝယ် ကျွမ်းကျင်သူ မဟုတ်ဘဲ အိမ်ဆောက်ရန်သာ ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်သည်။ သူဆောက်လုပ်ပြီး ရောင်းချရသော အိမ်များကို ဘာစလေ မြို့၊ သူမြို့၊ သားတို့က ကြိုက် နှစ်သက်ခြင်း နည်းပါးလာသဖြင့် စီးပွားရေး ကျဆင်းလာခြင်း ဖြစ်ပေ သည်။

သူသည် ဒေဝါလီခံရမည် ဖြစ်သဖြင့် မနက်ဖြန် လျှောက်လွှာ သွားတင်ရန် ဒင်နရီအား ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။

မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ဘာစလေ တစ်မြို့လုံးက မစွတာကော့တာ ရီးလ် ဒေဝါလီခံပြီဖြစ်ကြောင်း သိကြပေတော့မည်။ သူသည် ဒေဝါလီ အဖြစ်မှ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည့်တိုင်အောင် လွတ်မြောက်နိုင် မည် မဟုတ်ကြောင်းကိုလည်း မြို့သူ မြို့သားများက သိမြင်ထားကြ လေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးသလဲ...”

ဒင်နရီက ရင်းနှီးခင်မင်သူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း သိလိုသော စိတ် ဆန္ဒကြောင့် စုံစမ်းမေးမြန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားမေးတာ အဓိကအချက်ပဲ” တိုရန်တိုမြို့မှာ ကျုပ် အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူလည်း အိမ်ဆောက်ပြီး ရောင်းချတဲ့ လုပ်ငန်းနဲ့ စီးပွားလမ်းဖြောင့်နေသူ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ် တလောကပဲ သူ့ဆီက စာရေးစုံစမ်းကြည့်ခဲ့တာ သူ့ဆီမှာ လုပ်ငန်းကို ကြီးကြပ် မယ့် လူတစ်ယောက် လိုနေတယ်လို့ ပြန်စာ ရထားတယ်။ အခု သူ့ဆီမှာလုပ်နေတဲ့ 'ဂျွန်' ဆိုတဲ့လူက အသက်ကြီးနေလို့ ကျုပ် လာလုပ်ပါလို့ မှာနေတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်အတွက် ထွက်ရပ်လမ်း ကတော့ အဆင်သင့် ပွင့်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မြင်မှာပဲ။ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်တို့မိသားစုရဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့အတိုင်း ဒီကိစ္စတွေ အားလုံးအိအောင် ကျုပ်က ပြောပြတာပါ”

ဒေဝါလီခံရတော့မည့်ဆဲဆဲဖြစ်သော ကောင်စီလူကြီး ကော့တာ ရီးလ်က လေသံကို မလျှော့သေးဘဲ သူ၏ ထွက်ရပ်လမ်းအကြောင်း ကို ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်လျက်ရှိသည်။

သူသည် စကားကို မည်သို့ဆက်ရမှန်း မသိသေးသဖြင့် တွေ့ပေ ငေးမော၍ နေပြီးမှ မျှော်လင့်ချက် ကြီးစွာဖြင့် ပြုံးရွှင်စွာ ဆက်ပြော ပြန်သည်။

အခုတောင်မှ ငွေနှစ်ထောင်လောက် ရနိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စတွေ ပြီးပြေသွားအောင် ကျုပ်လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ငွေအတွက် အာမခံပေးစရာ တွေ တစ်ပုံကြီးပါပဲ”

“အခုတော့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားပြီ မဟုတ်ဘူးလား”

ဒင်နရီက စကားဖြတ်၍ မေးလိုက်သည်။

“နောက်မကျသေးပါဘူး၊ ဒီမြို့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတဲ့ လူ၊ ပစ္စည်းအရောင်းအဝယ်မှာ စိတ်ပါဝင်စားတဲ့ လူတစ်ယောက်က ဒီအချိန်မှာ ငွေနှစ်ထောင်သာ လာပေးခဲ့ရင် ငါးနှစ်အတွင်းမှာ နှစ်ဆ ပြန်ရစေပါမယ်။ ဒီမြို့မှာ ပစ္စည်းအကြောင်း နားလည်တဲ့လူ ခင်ဗျား တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားမှာသာ အခု ငွေနှစ်ထောင် လောက် လွယ်လွယ်ပါရင် နောင်အခါ ငွေတစ်သန်းလောက် ဖြစ်လာ မှာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ဒင်နရီက ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ကျုပ်က အခု ခင်ဗျားကို တင်ပြနေတာပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်တို့မိသားစုရဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီး ဒီအိမ်ကိုလည်း မကြာခဏ လာနေတာပဲမဟုတ်လား။ ကိုင်း...ခုဆိုရင် ဆယ်နှစ် လောက်နီးနီး ရှိခဲ့ပြီ”

ကျော့တာရီးလ်က ဒင်နရီ၏ ထောက်ခံသော စကားကို အဟုတ် မှတ်ပြီး စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောဆိုလျက်ရှိသည်။

ဒင်နရီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့်စိတ်အထင်တော့ ဒီအိမ်ကို ဆယ့်လေးရက်တစ်ခါ လောက် မှန်မှန်ရောက်တယ်ထင်ပါတယ်။ ဆယ်နှစ်အတွင်းမှာဆိုရင် ကျွန်တော်လာလည်တဲ့အကြိမ်ပေါင်း နှစ်ရာငါးဆယ်ပေါ့ခင်ဗျာ ဟုတ် တယ်မဟုတ်လား’

‘ငွေနှစ်ထောင်လောက်ပါဗျာ’

ကျော့တာရီးလ်က သူလိုချင်သည့် ငွေအကြောင်းသာ ဆက်ပြော နေပြန်သည်။

‘နှစ်ထောင်ကို နှစ်ရာငါးဆယ်နဲ့စားရင် ရှစ်ရာတယ်နော်။ တစ် ခေါက် လာလည်ရင် ငွေရှစ်ပေါင်နှုန်း ကျနေတာပေါ့။ ဒါတော့ တစ်ဆိတ်များလွန်းသဗျာ ကျော့တာရီးလ်ရာ’

ဒင်နရီသည် ယခင်က ဤကောင်စီလူကြီးအား ကျော့တာရီးလ် ဟူ၍ တစ်ခါမျှမခေါ်စဖူးခဲ့ပေ။ မိမိအား ရိုင်းပျစွာ အခေါ်ခံလိုက်ရ သောအခါ ကျော့တာရီးလ်သည် ရက်သွေးများဖြာကာ မျက်နှာနီရဲ သွားလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဆွေးနွေးပွဲတွင် ဒင်နရီအတွက် တစ်ခု တစ်ရာ အကျိုးသက်ရောက်မှုမရှိခဲ့ပေ။ သူသည် လူလူချင်း ညှာတာ ထောက်ထားရမည့်စိတ်ကို မမွေးမြူနိုင်ခဲ့ဘဲ ခွင့်လွှတ်ခြင်းတရားကို လည်း လျစ်လျူရှုရာရောက်ခဲ့ပေသည်။ ဒင်နရီ၏အကြောင်းပြချက် မှာ ကျော့တာရီးလ်သည် မိမိအား ဆယ်နှစ်ကာလအတောအတွင်း ‘လူကလေး’ဟူ၍ အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်ကာ နှိမ်ခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား ဟူ၍ပင် ဖြစ်ပေသည်။

(၃)

‘ကားကို အိမ်တံခါးဝထိ မယူခဲ့ပါနဲ့၊ ကျွန်မဝင်းမြဲ ဂိတ်ဝအထိ ရှင်နဲ့အတူသွားပြီး စီးပါ့မယ်’ ရုသ်က တီးတိုးလေသံဖြင့် ဒင်နရီအား

ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဒင်နရီနှင့် ရုသ်တို့သည် ဒုက္ခတွေ့ပင်လယ်ဝေလျက်ရှိသော ကော့တာရီးလ်၏အိမ်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ ဒင်နရီက ကားကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လှိုမိဆင်းနေရာမှ သူတို့အား အိမ်တံခါးဝမှထွက်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သော သနားစဖွယ် နယ်လီ၏ မျက်နှာငယ်လေးကို တရားရေး မြင်ယောင်လျက်ရှိသည်။

နယ်လီ၏အဖြစ်မှာ ဝမ်းနည်းစရာအစစ်ဖြစ်သည်။

ဒင်နရီသည် ကားကို အောင်မြင်စွာစက်နှိုး၍ရပြီးနောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်ကာ ကား၏ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါလျက်ရှိကြသည်။ ကားမှာ တောင်ကုန်း ဆင်ခြေလျှောတစ်ခုကို မောင်းနှင်လျက်ရှိရာ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပခုံးများသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ပွတ်တိုက်မိလျက်ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဒင်နရီသည် ထမင်းလုံးတစ္ဆေ အခြောက်ခံရသလို စိတ်မသက်သာဖွယ်ရှိလှသော ဒေဝါလီခံရမည့် အိမ်သားများအကြောင်းကို ဆက်လက် တွေးတောမနေတော့ဘဲ ခေါင်းထဲမှ နှင်ထုတ်လိုက်လေသည်။ ဒေဝါလီခံရမည့်သူများမှာ မိမိမဟုတ်သဖြင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေစရာမလိုပေ။ မိမိ၏ဥစ္စာစီးပွားများမှာ ဒီရေအလား တိုးပွားနေသည်မဟုတ်ပါလား။ နောက်ပြီး ရုသ်လည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ ရုသ်၏ အသုံးအပြုန်းကြီးမှုမှာ ယခုအချိန်တွင် အရေးကြီးသော အပြစ်တစ်ခုမဟုတ်တော့ဟု ဒင်နရီက ရုတ်တရက်ထင်မြင်လာသည်။

ကော့တာရီးလ်ပြောပြသော ကနေဒါအကြောင်းကို ဒင်နရီက ရုသ်အား အလုံးစုံပြန်ပြောပြပြီး ရုသ်ကလည်း ကော့တာရီးလ် ပြော

သော ကနေဒါအကြောင်းကို ဒင်နရီအား တစ်ခုမကျန် ပြန်၍ ပြောပြလေသည်။ ကော့တာရီးလ်မှာ ဒေဝါလီခံသည့်ဖြစ်၍ ဒေဝါလီခံခြင်းဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့မှာ မိသားစုအတွက် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းမှာ ကနေဒါပြည်သို့သွား၍ စီးပွားရှာရန်ပင်ဖြစ်ပြီး မြန်မြန်သွားနိုင်လျှင်သာ၍ကောင်းပေမည်။ ဒေဝါလီခံခြင်းကို မည်သို့မျှ ကုစား၍ ရနိုင်မည်မဟုတ်သဖြင့် ၎င်း၏အကျိုးသက်ရောက်မှုကို ခံကြရန်သာ ရှိပေတော့သည်။

ဤကား ဒင်နရီနှင့် ရုသ်တို့ နှစ်ဦးသဘောတူ ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်ပေသည်။

“နယ်လီသွားရမှာကိုတော့ သနားစရာပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်”

ဒင်နရီကပြောလိုက်သည်။

“အို...ရှင်က ဒီလိုပဲထင်သလား” ရုသ်က ပြန်မေး၏။

“ဟုတ်တယ်၊ တခြားတစ်နိုင်ငံကို ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ သွားရတာ သနားစရာပဲပေါ့။ နယ်လီဟာ ကနေဒါပြည်သူ မိန်းကလေးအမျိုးအစားမဟုတ်ဘူး။ သူ့အတွက် ဒီမှာ တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ရမယ်ဆိုရင် သူ့အတွက် အလုပ်တစ်ခုခုရှာပေးနိုင်မယ်ဆိုရင်”

“အို...ကျွန်မတော့ ရှင်နဲ့ လုံးဝသဘောချင်းမတိုက်ဆိုင်ပါဘူး။ ရှင်က နယ်လီဟာ အခုပဲ သူ့မိဘတွေနဲ့ခွာပြီး တသီးတခြား နေသင့်တယ်လို့ ထင်သလား။ သူ့နေရာဟာ သူ့မိဘတွေဆီမှာလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ရှင်နဲ့ကျွန်မ နှစ်ယောက်တည်း သိသင့်တဲ့အချက်က နယ်လီဟာ ဟိုမှာနေရင် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ပိုပြီးလွယ်ပါလိမ့်မယ်။

ဒီမှာဆိုရင် သူ့အဖေ ဒေဝါလီခံထားရတာမို့ အတော်ပဲခဲယဉ်းပါလိမ့်မယ်။ နယ်လီ တခြားတစ်နေရာကို သွားရမယ့်အတွက် ကျွန်မ တကယ်ပဲ ဝမ်းနည်းမိပါတယ်။ နောက်ပြီး မစ့ကဲကော့တာရီးလ် အတွက်လည်း ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့်...”

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်လို့ထင်ပါတယ်”

ဒင်နရီက သဘောတူလိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မီးရောင်လင်းထိန်လျက်ရှိသော မြို့ငါးမြို့၏ သာယာပုံကို မိမိခံရင်း လှည့်လည်သွားလာခဲ့ကြသည်။ ရုသ်တည်းခိုသော ဟော်တယ်သို့ သွားရာလမ်းတွင်ရှိသော မိမိ၏အိမ်ကို ဒင်နရီက ကားပေါ်ကညွှန်ပြလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး၏ စိတ်ထဲတွင် မိမိတို့၏ တည်တံ့ခိုင်မြဲသော အခြေအနေ၊ မိမိတို့၏ တိုးပွားလာသော စီးပွားရေးအခြေအနေတို့ကို စဉ်းစားမိကာ တစ်ခါ ဆုံးရှုံးပျက်ပြားသွားခဲ့ရသော မိမိတို့၏ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမှုကို ပြန်လည်တသ နှစ်မြှာမိကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ဆုံးရှုံးမှုဆိုသည်မှာ ပြုပြင်၍နိုင်ကောင်းသောအရာ မဟုတ်ပါလား။

လအနည်းငယ်ကြာပြီးနောက် ဆောင်းဦးပေါက် ရာသီ၏ တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းဝယ် ဒင်နရီရုသ်တို့အား ‘နှိုက်ပီ’မှ ‘လီဗာပူမြို့’သို့ သွားသော မီးရထားပထမခန်းထဲတွင် အတူတကွ မြင်ရပေသည်။ ဤသို့ အတူတကွခရီးထွက်လာခဲ့ခြင်းမှာ ထူးခြားသော အဖြစ်အပျက်များကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

မစ့တာကော့တာရီးလ်သည် ဒေဝါလီခံလိုက်ပြီးနောက် ၎င်းတွင် ရှိသမျှပစ္စည်းများကို တဖြည်းဖြည်းရောင်းချ၍ စားသောက် နေထိုင်

ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကော့တာရီးလ်မိသားစုသည် လီဗာပူမြို့မှ တစ်ဆင့် ကနေဒါသို့သွားရောက်နေထိုင်ရန် စီစဉ်လိုက်ကြလေသည်။ ရုသ်နှင့် ဒင်နရီတို့ ခရီးထွက်ခွာလာသောနေ့မတိုင်မီ တစ်ရက်က ကော့တာရီးလ်မိသားစုသည် ဘာစလေမြို့မှ အပြီးအပိုင် စွန့်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

ဒင်နရီသည် ကော့တာရီးလ်၏အိမ်သို့ သွားရောက်၍ မိသားစုများအား နှုတ်ဆက်ခဲ့သော်လည်း ဘူတာရုံသို့လိုက်မပို့ဖြစ်ခဲ့ပေ။ ‘ရုသ်ကက် ပရွန်စမစ်’သာလျှင် ဘာစလေသို့ တမင်တကာ လာရောက်၍ ကော့တာရီးလ်မိသားစုတို့အား ဘူတာရုံသို့လိုက်ပို့နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ နယ်လီတို့အိမ်သားများ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ရုသ်နှင့် ဒင်နရီသည်လည်း တစ်နေရာတွင် ဆုံတွေ့မိကြသည်။

“ဟိုအိမ်သားတွေ သင်္ဘောကုန်းပတ်ခရီးသည်အဖြစ်နဲ့ တကယ်ပဲ သွားကြပြီ၊ ရှင်သီရဲ့လား၊ ကျွန်မက သူတို့ ဒီလိုသွားမယ် မထင်ဘူး၊ ကော့တာရီးလ်လင်မယားကလည်း ကျွန်မကို ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမပြောဘူး၊ နယ်လီကပြောမှပဲ သိရတော့တယ်”

“ကုန်းပတ်ခရီးသည်အဖြစ်နဲ့သွားတယ်ပေါ့!”

ဒင်နရီက ပြောရင်း လေ့ရွန်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီလိုသွားတာဟာ ဘာကြောင့်မှမဟုတ်ဘူး၊ ကြွားဝါချင်လို့ သက်သက်ဒုက္ခခံပြီးသွားတာပဲ။ ကော့တာရီးလ်က စုနိုင်သမျှ ငွေကိုစုပြီး ‘တိုရန်တို’ကိုရောက်ရင် နည်းနည်းတော့

ဟိတ်ဟန်ကလေး ထုတ်ပြပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ပိုက်ဆံကုန် သက်သာအောင် ကုန်းပတ်က သွားတာဖြစ်မှာပဲ။ အဘိုးကြီးက သွားနိုင်ပေမယ့် မစွက်ကော့ တာရီးလိနဲ့ နယ်လီတို့က ကုန်းပတ် ခရီးသည်အဖြစ်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ် သွားကြမလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့် စမ်းပါ။ ကျွန်မသာ စောစောကသိရင် အစီအစဉ်ကို ပြောင်းပေးလိုက် ပါရဲ့။ အခုတော့ သိပ်နောက်ကျနေပြီ”

‘သိပ်နောက်မကျသေးပါဘူး’ ဒင်နရီက သူမ၏စကားကို ဆန့်ကျင် ဘက် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် သူတို့သွားကြပြီမဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ဒုတိယတန်းလက်မှတ်အတွက် လီဗာပူမြို့ကို ကြေးနန်း ရိုက်လိုက်မယ်။ နောက်ပြီး မနက်ဖြန် လီဗာပူမြို့ကို ကျွန်တော်လိုက် သွားပြီး သင်္ဘောပေါ်မှာ သူတို့နဲ့တွေ့မှာပဲ။ သင်္ဘောပေါ်မှာ သူတို့ကို ဒုတိယတန်းအခန်းကိုပြောင်းပြီး စီးခိုင်းမယ်”

“ကျွန်မပြောတာ နားထောင်စမ်းပါဦး” ရသံက ညှို့ဇာတ် ပါသော အပြုံးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့မိသားစုရဲ့ ဒုတိယတန်းအခန်းအတွက် ကုန်ကျစရိတ်ကို ရှင်နဲ့ကျွန်မ တစ်ဝက်စီခံကြရအောင်။ နောက်ပြီး လီဗာပူကိုလည်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အတူသွားပြီး လက်ဆောင်ပေးရင်း သူတို့ကို အစီအစဉ်လုပ်ပေးကြတာပေါ့။ ကျွန်မလည်း မနက်ဖြန် ‘ဆောက်သံ ပုတ်မြို့’ကို သွားစရာရှိနေတော့ ‘လီဗာပူ’ကို ဖြတ်သွားရမှာပဲ”

ဒင်နရီက ရသံ၏အကြံပေးချက်ကို နှစ်သက်စွာလက်ခံလိုက်ပြီး လီဗာပူသို့ ကြေးနန်းရိုက်လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်အား လီဗာပူသွား မီးရထားပေါ် တွင် အတူတွေ့မြင်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။ ၎င်းတို့နှစ်ဦး၏ သနားကြင်နာ ခြင်းပေါ်တွင် အရင်းခံသောစေတနာကြောင့် ဒင်နရီနှင့် ရသံတို့သည် ပိုမိုရင်းနှီးလာကြပြီး တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး မေတ္တာထားမိကြသည်။ ရသံက ဒင်နရီအပေါ်တွင်ထားရှိသော မေတ္တာစေတသိက်ကို ဖုံးကွယ် ခြင်း မပြုသဖြင့် ဒင်နရီကလည်း သူမအား စူးစိုက်၍ကြည့်နေမိသည်။ သူမ၏ ဖွံ့ဖြိုးသောရွှေရင်၊ လှပစွာဝတ်ဆင်ထားသော ရုပ်သွင်မှာ မြင်ရသူ ငေးလောက်စရာပင်ဖြစ်သည်။ သူမ၏ဟန်အမူအရာများမှာ လည်း အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင် ကျစ်လျစ်သိမ်မွေ့လှပေသည်။ သူမ သည် အရွယ်ရောက်၍ လူလားမြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်လျက် ဘဝအကြောင်း ကိုလည်း သိရှိနားလည်ပြီးဖြစ်သည်။ ထိုမျှသာမက မက်မောစရာ ငွေအသပြာနှင့် ပြည့်စုံကုံလုံကြွယ်ဝနေသူတစ်ဦး မဟုတ်ပါလား။

ဒင်နရီက ရုပ်ရှင်အလှဘုရင်မကလေးကို ငေး၍ကြည့်နေရင်းက ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ် ဇနီးအဖြစ်ဖြင့် မြင်ယောင် ထင်ယောင်နေမိလေ သည်။

“ငါ့မှာငွေရှိတာတော့ မှန်တယ်၊ သူ့မှာလည်း ငါ့ထက်ပိုရှိချင် ရှိမှာပဲ။ ဒါကြောင့် ရသံကလည်း ငါ့လိုပဲနေမှာပါပဲ။ ဒီမိန်းမဟာ နေရာတိုင်းကိုရောက်ဖူးခဲ့ပြီး ကြည့်စရာတွေအားလုံးကိုလည်း ကြည့်ပြီး ခဲ့ပြီ။ ဒါနဲ့တောင်မှ အခု မြို့ငါးမြို့ကို ပြန်လာပြီး နောက်ဆုံး ငါ့ဆီ ကိုပဲ ပြန်ရောက်လာတာပဲ”

ဒင်နရီက ဤသို့တွေးမိပြီး သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူမဆုံးဖြစ်နေမိ သည်။

ထိုအချိန်မှာ ဒင်နရီအဖို့ မာနတံခွန်ကို အစွမ်းကုန်လွှင့်ထုထားချိန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ သူ၏စိတ်ကူးထဲတွင် ယခုထက်ပို၍ ခမ်းနားထည်ဝါ ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမြင့်နေသော ဒင်နရီကို တွေ့မြင်နေရလေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ဝမ်းနည်းခြင်းဟာ ဘယ်တော့ လွတ်ကင်းမှာလဲ”
ဒင်နရီက စုံစမ်းလိုက်သည်။

“နှစ်လအတွင်းမှာပဲ”

ထိုစကားများမှာ လက်ထပ်ရန်တောင်းဆိုခြင်းနှင့် သဘောတူလက်ခံခြင်းမဟုတ်သေးသော်လည်း ထိုသဘောမျိုးနီးနီးလောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် စကားဆက်မပြောကြဘဲ ငြိမ်သက်နေကြသော်လည်း စိတ်ထဲကမူကား ဖိုးကြိုင်းတုတ် ဖြစ်နေကြသည်။

ထို့နောက် ရသံက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို မြို့ခွင်းလိုက်သည်။

“ရှင် ဆောက်သံပုတ်မြို့မှာ ဆောင်ရွက်ရမယ့်ကိစ္စရှိသလား”
ဒင်နရီက ထူးခြားသောအမူအရာဖြင့် ပြန်၍ဖြေလိုက်သည်။

“ရှိမှာပါပဲ”

ထို့နောက် ငြိမ်သက်၍သွားကြပြန်သည်။

ဒင်နရီ၏စိတ်ထဲကမူကား ‘ဒီတစ်ခါတော့ ငါ သူ့ကို လက်ထပ်ယူမှပဲ’ဟူ၍ တွေးနေမိလေသည်။

(၅)

‘ကြယ်ဖြူသင်္ဘောကုမ္ပဏီ’မှ ‘တစ်တုတစ်’ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးသည် ဆိပ်ခံတံတားတွင် မားမားမတ်မတ်ရပ်လျက်ရှိသည်။ ၎င်းကို

ကြည့်ရသည်မှာ ရေပေါ်တွင် အိမ်တန်းရှည်ကြီး ဆောက်လုပ်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

ဒုတိယတန်းအခန်း၏ အပြင်ဘက်တစ်နေရာတွင် မစွတာနှင့် မစွက်တော့တာရီးလ်၊ ရသံနှင့် ဒင်နရီတို့ပါဝင်သောလူစုကို မြင်ရလေသည်။ အခြားခရီးသည်များမှာလည်း မိမိတို့လူစုအချင်းချင်း ဝိုင်းပွဲ့၍ စကားပြောနေကြသည်။

နယ်လီမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာတွင်ရှိနေပြီး မစွက်ကော့တာရီးလ်မှာ ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက်ရှိသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကြီးမားသောခေါင်းလောင်းတစ်ခု၏ ကျယ်လောင် စူးရှသောမြည်သံက ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ကျွန်တော်တို့သွားမှ ကောင်းမယ်ထင်တယ်’ ဒင်နရီကပြော၏။

ရသံက မစွက်ကော့တာရီးလ်ကိုနမ်းပြီး နယ်လီကိုလည်း ငွေးငွေးပေး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဒင်နရီက ခွဲခွာရမည့်သူများအားလုံးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ သူသည် နယ်လီ၏မိဘများကို ရဲရဲတင်းတင်းကြည့်၍ နှုတ်ဆက်နိုင်သော်လည်း နယ်လီကိုမူကား ရဲရဲစွာ မကြည့်ရက်ပေ။ နယ်လီကလည်း ဒင်နရီအား ရဲရဲတင်းတင်း မကြည့်ဝံ့ရာပေ။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခြင်းမှာ မြန်ဆန်လှပြီး အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့နေပေသည်။ လပေါင်းအတော်ကြာအောင် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ရင်းနှီးခင်မင်မှုသည် အဆက်ပြတ်၍ နေခဲ့ပေသည်။

“ဂွတ်ဘိုင်...”

“ဂွက်လတ်(စ်) (ကံကောင်းပါစေ)”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဝှတ်ဘိုင်”

‘ဝှတ်ဘိုင်...’

စူးရှသောခေါင်းလောင်းသံက ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ခရီးသည်မဟုတ်သူများ ကုန်းပေါ်ကိုသွားကြပါခင်ဗျာ...ကုန်းပေါ်ကို...”

ခေါင်းလောင်းသံက ဆူညံစွာအချက်ပေးနေပြီဖြစ်၍ သင်္ဘောမှ ဆိပ်ခံပေါ်သို့တပ်ဆင်ထားသော လှေကားများတွင် ဆင်းမည့်သူများ တိုးဝှေ့လျက်ရှိနေပေသည်။ ထိုအတွင်း သင်္ဘောအင်ဂျင်စက်ကို နှိုးလိုက်သဖြင့် တင်္ဂြိုမ့်ငြိမ်လှုပ်ရှားသော အတွေ့ကို ခံစားလိုက်ကြရသည်။

မစွဘာနှင့် မစွက်ကောတာရီးလ်တို့မှာ ဒုတိယတန်းအခန်းဆီသို့ လှည့်၍သွားနေကြပြီဖြစ်သည်။ ဒင်နရီနှင့်ရုသ်တို့သည် သင်္ဘောမှဆင်းရန် အနီးဆုံးလှေကားသို့ ချဉ်းကပ်လာမိကြသည်။ ဒင်နရီက ဘေးသို့ ဖယ်ပေးလိုက်ပြီး ရုသ်အား ပထမဆင်းရန် အခွင့်အရေးပေးလိုက်သည်။ ရုသ်နောက်မှနေ၍ အမျိုးသမီးတစ်အုပ်ကြီးက အတင်းတိုး၍ ဆင်းနေကြသဖြင့် ဒင်နရီမှာ လူကြီးလူကောင်းပီသစွာဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်ရသည်။

ထိုအတွင်း သူ့မျက်စိများသည် နယ်လို့မျက်စိများနှင့် သွား၍ ဆုံမိလေသည်။ သူမသည် စောစောကရပ်နေသည့်နေရာမှ ရွေ့လျားခြင်းမရှိသေးပေ။

ဒင်နရီ၏စိတ်ထဲတွင် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါမျှမကြုံဖူးသော ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားမိသည်။ ဤစိတ်ဝေဒနာမျိုးကို မည်သည့်အခါကမှ ခံစားခဲ့ဖူးခြင်းမရှိသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

သူမ၏ဝမ်းနည်းကြေကွဲသောအကြည့်သည် ဒင်နရီအား စိတ်မသက်မသာဖြစ်စေပြီး သူမ၏အရိပ်အခြည်သည် သူ့အား တုန်လှုပ်စေခဲ့သည်။ ဒင်နရီက မိမိ၏ခြေထောက်များ မည်သို့ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို မသိနိုင်အောင်ပင်ဖြစ်မိသည်။ မိမိခြေထောက်များ ရှိမှရှိပါလေစဟူ၍ သံသယဖြစ်မိသည်။

မိမိခြေထောက်များ မည်သို့မျှမဖြစ်ဘဲ မိဗွေးတိုင်းဖဗွေးတိုင်း အကောင်းပကတိရှိနေကြောင်း သိသာစေရန် ဒင်နရီက နယ်လီထံ အပြေးကလေးရောက်သွားသည်။ ရုသ်မှာ ထိုအချိန်တွင် ဆိပ်ခံဘောတံတားကြီးပေါ်ရှိ ကြီးမားသောလူအုပ်ကြီး၏ ဝါးမျိုခြင်းကို ခံရသဖြင့် မမြင်နိုင်အောင်ပင်ဖြစ်နေသည်။

ဒင်နရီက နယ်လီအားကြည့်လိုက်သလို နယ်လီကလည်း ဒင်နရီအား ပြန်ကြည့်သည်။ သူမ၏ သနားစဖွယ်နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ တလှုပ်လှုပ် တရွရွဖြစ်နေပေသည်။

“ငါ ဒီမှာ ဘာများလုပ်နေပါလိမ့်...”

ဒင်နရီက သူ့ဝိညာဉ်ကို ပြန်၍မေးမိသည်။

နယ်လီမှာ ကုန်းပတ်ခရီးသည်တစ်ယောက်စတိုင်မျိုးဖြင့် ဆင်ယင် ထားသဖြင့် သူမ၏ဝတ်ရုံများမှာ တောက်ပခြင်းမရှိသည့်ပြင် ဟောင်းနွမ်း စုတ်ချာ၍ပင်နေသည်။ သူမ၏ဦးထုပ်မှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်မရှိဘဲ လက်အိတ်များမှာလည်း ကြည့်မကောင်းအောင်ပင်ဖြစ်သည်။ သူမ၏ မကြည့်သောနည်း၊ မပြုံးသောမျက်နှာတွင် နုနယ်ပျိုဖြစ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အသွင်အပြင်မှာ လုံးဝပျောက်ကွယ်နေပေသည်။ သူမတွင် လောကဓံကို ရင်ဆိုင်ရန် သတ္တိ

လည်းမရှိ၊ အခြေအနေဆိုးကို တွန်းလှန်ရန် စွမ်းအားလည်း ကုန်ခန်း
နေပြီဟု ထင်ရလေသည်။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းသော မျက်စိနှင့် လှုပ်ရှား
နေသော နှုတ်ခမ်းအစုံတို့သာလျှင် သူမ၏ ရုပ်သွင်ကို ထင်ဟပ်နေ
ကြသည်။

‘ဒီမှာကြည့်စမ်းပါ၊ မင်းကိုပေးစရာပစ္စည်းတစ်ခု ရထားထဲ
မှာကျန်ခဲ့လို့ ကုန်းပေါ်ကို ခဏကလေးလိုက်ခဲ့စမ်းပါ’

ဒင်နရီက တီးတိုးလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် အချိန်မရှိတော့ဘူးခေါင်းလောင်း”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ ပြောမနေပါနဲ့ ဒင်နရီက နယ်လီ၏ ကလေး
ဆန်၍ ကြောက်ရွံ့စွာပြောနေသော လေသံကို ဖုံးလွှမ်းသွားအောင်
အော်၍ပြောလိုက်သည်။ ‘ဆယ့်ငါးမိလောက်နဲ့ ဒီသင်္ဘော မထွက်
သေးပါဘူး၊ သင်္ဘောပေါ်ကလူတွေ ဆင်းဖို့အချိန်ရအောင် ခေါင်း
လောင်းလှုပ်တာပါ၊ ကဲ...လာပါ’

ဒင်နရီက ပြောပြောဆိုဆို ဘာလုပ်မိမှန်းမသိတော့ဘဲ နယ်လီ၏
သွယ်ပျောင်းနဲ့နှောင်းသော လက်ကလေးကို အတင်းဖမ်းဆွဲပြီး မတ်
စောက်သော လှေကားတစ်ခုမှ ဆိပ်ခံဘောတံတားပေါ်သို့ ရောက်
အောင် ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လက်ကိုင်ပုဝါများ တလှလှထုယမ်းနှုတ်
ဆက်နေကြသော လူအုပ်ကြီးအတွင်း တိုးဝင်ကာ ဆိပ်ခံတံတားပေါ်
သို့ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့သည် လူများ၏ ခေါင်းနှင့် ပခုံးများ
ကိုသာမြင်ရပြီး ရေပေါ်တွင် မြင့်တက်နေသော သင်္ဘောနံဘေးကိုသာ
မြင်ရလေသည်။ ဒင်နရီက သင်္ဘောကို နောက်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ဒီလမ်းကသွား...”

ဒင်နရီက နယ်လီ၏လက်ကို မလွှတ်သေးဘဲ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း
က အငှားရထားများစိတန်းရပ်ထားသည့်နေရာသို့ ဆွဲခေါ်လာသည်။

“ဘယ်ရထားများလဲ” နယ်လီကမေးသည်။

“ဘယ်ရထားဖြစ်ဖြစ် ကိစ္စမရှိဘူး ခုန်သာတက်”

ဒင်နရီပြောလိုက်ပြီး ပထမဆုံးတွေ့ရသော ရထားမောင်းသမား
အား ‘သမ္ဘရာလမ်းဘူတာရုံ’ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သင်္ဘောလှေကားများကို ဆွဲတင်နေပြီဖြစ်ပြီး
ဥဩ ဆွဲသံမှာလည်း လေထဲတွင်ပျံ့လွင့်၍လာသည်။ လူအများ၏
ကောင်း ချီးပေးသံမှာလည်း ဆူညံလျက်ရှိသည်။

‘ကျွန်မတော့ သင်္ဘောကို ဖို့မှာမဟုတ်တော့ဘူး’ဒင်နရီ၏ ခေါင်း
ဆောင်ရာသို့ ကမန်းကတန်းလိုက်ခဲ့ရသဖြင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင်
ဖြစ်နေသော နယ်လီက ကန့်ကွက်လိုက်သည်။

“ရထားထဲကို ခုန်တက်လိုက်စမ်းပါ”

ဒင်နရီက ပြောရင်းဆိုရင်း သူမကို တွန်း၍ တင်ပေးလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မတော့ သင်္ဘောကိုမိ...”

“မမိဘူးဆိုတာ သိပါတယ်”

ဒင်နရီက စိတ်ဆိုးနေသလို ခပ်ထန်ထန်ပြောလိုက်၏။ “မင်းကို
ငါက ဟိုသင်္ဘောနဲ့သွားခိုင်းမယ်များ ထင်နေသလား၊ သိပ်ပြီး ထင်
မနေနဲ့”

“ဒါပေမယ့် မေမေနဲ့ဖေဖေ”

“ကြေးနန်းရိုက်လိုက်မယ်လေ၊ သင်္ဘောဆိုက်တဲ့နေရာရောက်ရင်

ကြေးနန်းကိုဖတ်ရမှာပဲ”

“ဒါထက် ရှည် ဘယ်များရောက်နေသလဲ”

“ရှည်ကို ဘယ်သူက ဂရုစိုက်နေမှာလဲ”

ဒင်နရီက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးအော်လိုက်သည်။

ဒင်နရီနှင့် နယ်လီတို့စီးလာသော မြင်းရထား ထွက်လာသော အခါ တစ်တူတစ်သင်္ဘောကြီးသည်လည်း ဆိပ်ကမ်းမှ တဖြည်းဖြည်း ခွာ၍သွားလေတော့သည်။

ကြိုတင်စီစဉ်မှုမရှိသော ကိစ္စတစ်ရပ်သည် အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ် ပျက်ခဲ့လေပြီ။ ပြီးခဲ့သောကိစ္စတစ်ရပ်ကို မလုပ်မိအောင် မည်သို့မျှ ဟန့်တားခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်တော့မည်မဟုတ်ပေ။

မြင်းရထားပေါ်တွင် နယ်လီက မျက်ရည်လည်ရွံ့နှင့် ငိုပွဲကြီး ဆင်လေတော့သည်။

“ဒီမှာကြည့်စမ်းပါ။ မင်းမျက်ရည်ကို ခြောက်သွားအောင်လုပ်ရင် လုပ်၊ မလုပ်ရင် ကျုပ်ကပါ ငိုလိုက်ရလိမ့်မယ်”

ဒင်နရီက ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ပြောချလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို ရှင် ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်...”

နယ်လီက ရှိုက်ရင်းနှင့်မေးလိုက်သည်။

“မင်းက ဘယ်လိုထင်သလဲ၊ မင်းကို ကျုပ်က လက်ထပ်ယူ မလို့ခင်ဗျ”

ဒင်နရီကစိတ်ဆိုးသည့်လေသံဖြင့်ပြောသည်။

နယ်လီကမူ ဒင်နရီကို လက်နက်ချ အညံ့ခံလိုက်ပြီးဟန့် တုပေသည်။

ဒင်နရီက စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့်ပင် နယ်လီအား နမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် များစွာသောအနမ်းများက ထပ်ဆင့်၍ လိုက်ပါလာသည်။

‘လော့ဒ်’လမ်းမကြီးသို့ရောက်နေသည့်တိုင် ဒင်နရီက နမ်းနေ ဆဲပင်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ဒေါသအရှိန်မှာ တဖြည်းဖြည်း ပြေ၍ ပြေ၍လာလေသည်။

မီးရထားပေါ်တွင် နေရာယူပြီးကြသောအခါ အကြီးအကျယ် အညံ့ခံ၍ အစွဲပေးလိုက်ရသော နယ်လီက ငြိမ်သက်ခြင်းကို ပြုစွမ်း ကာ တီးတိုးလေးရေရွတ်လိုက်သည်။

“ရှင်လုပ်ပုံတွေဟာ ကျွန်မအဖို့ ဘယ်လောက် အံ့ဩတုန်လှုပ် မယ်ဆိုတာ သိမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ဘယ်လောက်အံ့ဩတုန်လှုပ်မိတယ်ဆိုတာ ရော မင်း သိရဲ့လား”

ဒင်နရီက သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩမိသည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်ကန်သော စကား ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏အံ့ဩတုန်လှုပ်ခြင်းမှာ ဘဝင် တငြိမ်ငြိမ်ဖြစ်အောင် ရွှင်ပျံ့ကြည်လင်စေသော ထူးဆန်းသည့် အံ့အား သင့်မှုသာဖြစ်သည်။

သူမတွင် ငွေလည်းမရှိ၊ အဝတ်အစားလည်းမရှိ၊ ဟိတ်ဟန် လည်းမရှိ၊ ဘဝအတွေ့အကြုံလည်းမရှိ၊ ထို့ပြင် မက်မောစရာ ဟူ၍ လည်း မည်မည်ရရ ဘာမျှမရှိ။ သို့ရာတွင် သူမသည် မိန်းကလေး ပီသသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။ သူမ၏ တည်ငြိမ် အေးချမ်းပုံကို

မြင်ရသော ဒင်နရီက ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ် လက်တွဲလျှောက်ရန် နယ်လီအား ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းမှာ မိမိအတွက် မှန်ကန်သင့်မြတ်သည် ဟု စဉ်းစားမိသည်။ အတွင်းစိတ်၏ လှုံ့ဆော်တောင်းဆိုမှုကို မိမိကသာ အလျှော့မပေးခဲ့လျှင် မိမိအဖို့ ယခုထက်ပို၍ ဆိုးဝါးသောအခြေ အနေသို့ ရောက်သွားနိုင်ပေသည်။

(၆)

နောက်နေ့တွင် 'ဆောက်သံပုတ်မြို့' သို့ရောက်နေသော ရသံထံမှ စာတစ်စောင်ရရှိပြီး ၎င်းနှင့် ဒင်နရီတို့ မည်သို့ လူချင်းကွဲ၍ မတွေ့ဘဲ ရှိသည်ကို မေးမြန်းစုံစမ်းထားသည်။ ဒင်နရီသည် ရသံထံသို့ စာ ပြန်ကြားရန် သုံးရက်မျှကြာခဲ့ပြီး ၎င်း၏ပြန်စာမှာလည်း ပြေပြစ်စွာ ရေးသားထားခြင်း မရှိပေ။

သူသည် ရသံအပေါ် မတော်မတရား သိက္ခာမဲ့စွာပြုကျင့်ခဲ့သည် ဆိုခြင်းကိုကား ငြင်းရနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ရသံအား လက်ထပ်ရန် တောင်းခံပြီး၍ သုံးနာရီအကြာတွင် အခြားမိန်းကလေးတစ်ဦးအား ခိုးပြေးခဲ့သူမှာ ဒင်နရီပင်ဖြစ်သည်။ ငါးစိမ်းကိုမြင်သဖြင့် ငါးကင်ကို ပစ်ပြေးရုံသာမက အလျဉ်းပင် ဂရုမစိုက်တော့ခြင်းမှာ အဆိုးဆုံးပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိသည်ဟူ၍ပင် အမှတ်မထား သူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ၎င်းတို့သတင်းမှာ ရသံထံသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ လူတိုင်းလောက်ပင် သူတို့သတင်းကို နားစွင့်မိကြလေသည်။ ကနေဒါ သို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့သော နယ်လီအား နောက်တစ်နေ့တွင် ဘာစလေဌ့ ပြန်လည်မြင်တွေ့ရခြင်းမှာ မပြေရှင်းဘဲနေ့၍မရသော ကိစ္စတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်နေသည်။ ဒင်နရီက မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား ခိုးယူထွက်ပြေး ခဲ့ခြင်းကို မျက်နှာပူ၍ ရှက်ရှံ့နေရမည့်အစား ဤသို့ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း ကိုပင် သူက ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားနေလေသည်။ ဘာစလေမြို့တော် လူထု ကလည်း စကားစပ်မိတိုင်း...

“မချင်းနဲ့မတူဘူးလား၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သင်္ဘောပေါ် ကနေပြီး လစ်ပြေးတာလေ၊ မချင်းနဲ့ တစ်ပုံစံတည်းပဲ”

ဟူ၍ ပြောစမှတ်ပြုထားကြလေသည်။ ဒင်နရီကိုယ်တိုင်က လည်း မိမိမှာ 'မချင်း' လုပ်ပုံမျိုးနှင့် တစ်ပုံစံတည်းတူနေသောကြောင့် ကြိတ်၍ ဝန်ခံနေမိလေသည်။

“ငါလုပ်ပုံတွေကို တခြားလူတွေက ဘယ်လိုထင်ကြမလဲ မသိ ဘူး၊ သူတို့ရော ဒီလိုလုပ်ရဲကြပါ့မလား”

ဒင်နရီက မိမိစိတ်ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း မေးခွန်းထုတ် ကြည့်မိလေသည်။

သီတင်းပတ်ပေါင်း အတော်ကြာသောနေ့တစ်နေ့တွင် ဒင်နရီ နှင့် မစ္စကက်ကပ်ပရစ်စမစ်တို့ 'အိစတန်'မြို့ကလေး၌ ဆုံမိကြခြင်းမှာ ကံတရား၏လက်စားချေခြင်းပင် ဖြစ်လေမည်လား မပြောတတ်သ။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အရှက်ကင်းမဲ့စွာပင် ရဲရဲတင်းတင်းနှုတ်ဆက် လိုက်ကြသည်။

“ရှင် ဒီမှာ ဘာလာလုပ်သလဲဟင်”

“ကျွန်တော်တို့လင်မယားနှစ်ယောက် ပျားရည်ဆမ်း မင်္ဂလာဦး ခရီးအဖြစ်နဲ့ ဆွစ်ဇာလန်ကို သွားလည်ကြမလို့ပါ”ဟု ဒင်နရီက ပြောလိုက်လေသည်။

အခန်း (၁၀)

(၁၀) နိဒါန်း

အပြင့်ဆုံးဂုဏ်ထူး

(၁)

ဇူလိုင်လ၏ တစ်ခုသောနေ့လယ်ခင်းတွင် 'ဘလိမ်ရီချ်' ၌ ဆောက်လုပ်ထားသော 'မချင်းဂေဟာ' သို့ ဇနီးသည်နှင့်အတူ လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် ဒင်နရီရောက်ရှိလာသည်။ ဒင်နရီ၏မိခင်မှာ သား၏အပြောကိုပင် မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ 'မချင်းဂေဟာ' မှ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ စွဲလမ်းမှုဆိုသည်မှာ အလွန်ပင်ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ မစွက်မချင်းသည် သားအိမ်မှဆင်းလာပြီးနောက် 'ဘရောက်ဟမ်' လမ်းထဲတွင် ရှေးခေတ်ကဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်တစ်ဆောင်၌ ငှားရမ်းနေထိုင်လျက်ရှိသည်။

'မချင်းဂေဟာ' မှာခေတ်မီလျှပ်စစ်ပစ္စည်းကိရိယာတန်ဆာပလာအိမ်အသုံးအဆောင်များနှင့် ပြည့်စုံနေသော်လည်း ယခု မစွက်မချင်း ငှားနေသောအိမ်တွင် မည်သည့်ခေတ်မီအသုံးအဆောင်မျှမရှိ

အဖြည့်ဆောင်စာပေ

ပေ။ ဘာရောက်ဟန်လမ်းနှင့် ရှေးကျသောအိမ်တစ်ဆောင်မှလွဲ၍ အခြား နေရာတွင် မပျော်ပိုက်သော မစွက်မချင်း၏ အစွဲအလမ်းကြီးမှုမှာ ထူးခြားလှပေသည်။

“ဒီနေ့ ထူးထူးခြားခြား စိတ်ဝင်စားစရာ ဘာသတင်းများ ရှိသလဲ”

နယ်လီကမေးလိုက်သဖြင့် ဒင်နရီက ‘အချက်ပြ’သတင်းစာကို ဖွင့်၍ဖတ်လိုက်သည်။

“မြို့ပြဥပဒေဖြူအဖွဲ့ဝင် ‘ဘလိုး’လန်ဒန်တွင် ရုတ်တရက် ကွယ် လွန်သွားခြင်း...”

“သနားစရာပဲ၊ ဒီလူဟာ နိုဝင်ဘာလမှာ မြို့တော်ဝန်အဖြစ် အရွေးခံ ရမယ့်လူမဟုတ်လား။ သူ့အတွက် နှမြောစရာပါပဲရှင်”

နယ်လီက ဝမ်းနည်းသလို ဟန်လုပ်၍မေးလိုက်သည်။

“သူ့မှာ တခြားအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေလည်း တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့မှာပဲ”

ဒင်နရီက ၎င်း၏ထင်မြင်ချက်ကို ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်သည်။

ခဏမျှတွေးတောငေးမောနေရာမှ နယ်လီက ရုတ်တရက် မေး လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် အခုမြို့တော်ဝန် ဘယ်သူဖြစ်မလဲ”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာ ကောင်စီလူကြီး ‘ဘာလော’ မြို့တော်ဝန်အဖြစ် အရွေးမခံရရင်တော့ သူ့အင်မတန်စိတ်ဆိုးမှာပဲ။

“ဘယ်လောက်ရွံ့စရာကောင်းသလဲ”

နယ်လီက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောချလိုက်သည်။

“နောက်ပြီး သူ့မှာ မြို့တော်ဝန်မအဖြစ်နဲ့ လုပ်မယ့်သူ ဘယ်မှာ ရှိလို့လဲ”ဟု မေးလိုက်သည်။

“မစွက်ပရစ်တီးမင်းပဲ မြို့တော်ဝန်မဖြစ်ရမှာပေါ့၊ မြို့တော်ဝန် တစ်ယောက်မှာ စနိုးသော်လည်းကောင်း၊ သမီးသော်လည်းကောင်း မရှိရင် နှမက မြို့တော်ဝန်မအဖြစ်နဲ့ ဆောင်ရွက်ရစမြဲပဲ” ဒင်နရီက ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ပရစ်တီးမင်းကို မြို့တော်ဝန်မအဖြစ်နဲ့ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားလို့ ကောင်စီလူကြီးတွေက ရှင့်ကို မြို့တော်ဝန်အဖြစ် တင်မြှောက်ဖို့သင့်တယ်”

“ဒါဖြင့် မင်းက မြို့တော်ဝန်မ လုပ်မလို့ စိတ်ကူးနေတယ် ပေါ့လေ” ဒင်နရီက စုံစမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ကျွန်မသာ မြို့တော်ဝန်မဖြစ်ရင် ပရစ်တီး မင်းထက် သာမှာပါပဲ”

“မင်းသာ မြို့တော်ဝန်မ ဖြစ်ရင်တော့ အတော်ဆုံးနေမှာပဲ”

“ကျွန်မသာ မြို့ဝန်မ ဖြစ်မယ့်ဆိုရင် အတိုင်းထက်အလွန် တံခွန် နဲ့ဘုရား ကောင်းလိုက်တာများဆိုသလို သိပ်ပြီးဝမ်းသာမှာပဲ”

နယ်လီက စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ထုတ်ဖော်ခံလိုက်သည်။

“ငါတော့ သိပ်မယုံပါဘူး”

ဒင်နရီက ဤသို့ပြောလိုက်ခြင်းမှာ ယခင်နှင့်မတူ တစ်မူထူးခြား ပြောင်းလဲလာသော နယ်လီအား ကျီစယ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ပျားရည်ဆမ်း မင်္ဂလာဦးခရီးထွက်ပြီး၍ ဘာစလေသို့ ပြန်ရောက်လာ သောနယ်လီမှာ ယခင်နယ်လီ မဟုတ်တော့ဘဲ တိုးတက်ပြောင်းလဲ

လာသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုပြောင်းလဲချက်မှာ မြို့ငါးမြို့တွင် လူအများခေါ်ဝေါ်သမုတ်နေကြသော မရှက်မကြောက် ရဲရဲတောက်ဘဝသို့ နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလို ပြောင်းလဲခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူမသည် မရှက်မကြောက် ရဲရဲတောက်ဖြစ်လာရန် အထူးလေ့ကျင့်သင်ကြားခဲ့ဟန်ရှိပြီး ယခုအချိန်တွင် အံ့ဩဖွယ်အခြေအနေသို့ ပြောင်းလဲလာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေသည်။

အိမ်ထောင်ရှင်နယ်လီသည် အပျိုစင်နယ်လီနှင့် လုံးဝမတူအောင် ပြောင်းလဲခဲ့ပေပြီ။

“ကျွန်မတော့ ရှင့်ကို ကြိုးစားကြည့်စေချင်တယ်”

“တစ်နေ့တော့ ကြိုးစားရမယ့်အချိန် ရောက်လာမှာပါပဲ။ မင်းက လုပ်ချင်သည်ဖြစ်စေ၊ မလုပ်ချင်သည်ဖြစ်စေ ကြိုးစားရ မယ့်အချိန် ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

“အဲဒီနေ့က ဘယ်တော့ရောက်မှာလဲ”

“ဒါတော့ မသိဘူးလေ၊ နောက်တစ်နှစ်ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပဲ။ အခုလာမယ့် နိဝင်ဘာလမှာတော့ မစွတာဘာလော အရွေးခံရဖို့ နည်းနည်းသေချာနေတယ်။ ဒီအကြိမ်မှာ သူ့ကိုပေးဖို့ အများကပဲ ရည်ရွယ်ထားကြတယ်။ ဘာလောပြီးရင် နောက်တစ်နှစ်မှာ မောင့်ကို ရွေးချယ်ဖို့ ပြောဆိုနေသံကြားရတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်စီလူကြီး ဘာလိုး ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားတဲ့အတွက် တစ်နှစ်စီစောပြီး အလှည့်ရောက်လာမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် မောင်က ဘာလောနောက်မှ မြို့တော်ဝန် လုပ်ရမယ်ဆိုရင် သိပ်နောက်ကျသွားမှာပဲ”

“သိပ်နောက်ကျမယ်ဟုတ်လား၊ ဘာအတွက် သိပ်နောက်ကျ

မှာလဲ”

“မောင်ပြောပြမယ်၊ မောင်က ဘာစလေမြို့ရာစဝင်မှာ အသက်အငယ်ဆုံး မြို့တော်ဝန်ဖြစ်ချင်တယ်။ ဒီစိတ်ကူးရတာ တော်တော်ကြာပါပြီ။ ဒါပေမယ့် အခု ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ဘာလိုး မတိုင်ခင် မောင်က မြို့တော်ဝန် ဖြစ်ပါမှ အသက်အငယ်ဆုံး ဖြစ်နိုင်မယ်။ ဘာလိုးထက်အရင် မောင်က မြို့တော်ဝန် ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့လို့ မောင်က လက်လျှော့နေခဲ့တယ်။ ဟော... အခု ဘာလိုး ကွယ်လွန်သွားတော့ သူ့အစား မြို့တော်ဝန်ဖြစ်ရမယ့် ဘာလောကို မောင်က အနိုင်ယူပြီး မြို့တော်ဝန်ဖြစ်ပါမှ အသက်အငယ်ဆုံး ဖြစ်နိုင်မယ်။ ၁၈၈၄ ခုနှစ်က မြို့တော်ဝန်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဟတ်စကင်းဆန်းဟာ အသက် ၃၄ နှစ်နဲ့ ၆ လမှာ မြို့တော်ဝန်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီတော့ မောင်က အခုလာမယ့် ရွေးကောက်ပွဲမှာ မြို့တော်ဝန် ဖြစ်ပါမှ ဟတ်စကင်းဆန်းထက် အသက်မဆိုစလောက်ပဲငယ်မယ်။ ဒီနေ့ နေ့လယ်ကပဲ မြို့တော်ဝန်စာရင်းတွေကို မောင် လေ့လာခဲ့ပြီးပြီ”

“မောင်သာ အသက်အငယ်ဆုံး မြို့တော်ဝန်ဖြစ်လာရင် ဘယ်ကလောက် ချစ်စရာကောင်းလိုက်မလဲနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ မောင် အခု ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ပြောပြပါမယ်၊ မောင်သာ အသက်အငယ်ဆုံး မြို့တော်ဝန် မဖြစ်နိုင်ရင်တော့ နောင်လည်း ဘယ်တော့မှ မြို့တော်ဝန်မလုပ်တော့ဘူးလို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားမိတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာလောအစား အရွေးခံရအောင် လုပ်စမ်းပါ၊ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိသလဲ”

“ကောင်စီကပဲ ဆုံးဖြတ်မှာပေါ့”

“ကောင်စီလူကြီး ဘာလောကို ဘယ်သူကမှ ကြိုက်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီလူကြီးက ဘာစလေဘောလုံးအသင်းကိုဖျက်သိမ်းဖို့ ကြိုးစားရင်တော့ ပိုပြီး လူကြိုက်နည်းသွားမှာ မှချပဲ”

“ဒါဖြင့် ဘောလုံးအသင်းကိုဖျက်သိမ်းဖို့ သူ့ကိုတိုက်တွန်းပါလား၊ ဒါပေမယ့် ဘောလုံးအသင်းနဲ့ မြို့တော်ဝန်အရွေးခံမှာနဲ့ ဘယ်လိုဆက်စပ်သလဲဆိုတာ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး”

နယ်လီကိုကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ဆန္ဒပြင်းပြသော နိုင်ငံရေးသမားတစ်ယောက်၏ အသွင်မျိုးဆောင်နေလေသည်။

“ဘယ်အရာမဆို ဘောလုံးနဲ့ ဆက်စပ်နေတာချည်းပါပဲ၊ မောင့် ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဘောလုံးနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဝင်စားမှု မပြခဲ့တာ မဟာအမှားကြီးတစ်ရပ်ပဲ ဖြစ်နေပြီ။ ဘာလောကို ဘောလုံးအသင်း ဖျက်သိမ်းဖို့အတွက် အထူးအားပေးတိုက်တွန်းနေစရာ မလိုပါဘူး။ သူ ဒီအသင်းကို ဖျက်သိမ်းပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် သူ့မှာ ဒီဘောလုံးအသင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး အများကြီး အကုန်အကျခံထားခဲ့ရလို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ မောင်က ဘောလုံးအသင်း မဖျက်သိမ်းနိုင်အောင် ဒီအဘိုးကြီးကို ဟန့်တား နိုင်မယ်ဆိုရင် မောင်တော့...”

“ဘာလဲ...”

“မောင်မသိဘူး”

ဒင်နရီ၏စိတ်ကူးမှာ ယခုအချိန်ထိ မရေမရာပင် ရှိနေသေးသည်ကို နယ်လီက အကဲခတ်လိုက်မိလေသည်။

(၂)

ရက်ပေါင်းများစွာ မကြာမြင့်မီ ဘာစလေမြို့၊ နံရံများပေါ်တွင် လူထုစည်းဝေးပွဲတက်ရောက်ရန် လှုံ့ဆော်သည့် ကြော်ငြာစာရွက် များ ကပ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ လူထုစည်းဝေးပွဲကြီးကို မြို့တော်ခန်းမတွင် ကျင်းပမည်ဖြစ်ပြီး မြို့တော်ဝန်က သဘာပတိအဖြစ် ဆောင်ရွက်ကာ ဘာစလေမြို့ ဘောလုံးအသင်း၏ အနာဂတ် တိုးတက်ရေးကို မည်သို့ဆောင်ရွက်သင့်ကြောင်း စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရန် ဖြစ်ပေသည်။

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းတစ်ရပ်အနေဖြင့် တည်ထောင်ခဲ့သော ‘ဘာစလေကလာပ်’ကို ကုမ္ပဏီလီမိတက်အဖြစ် ဖွဲ့စည်း၍ ဆောင်ရွက်ခဲ့သဖြင့် ကလာပ်၏ ဘဏ္ဍာရေးအခြေအနေမှာ မျှော်လင့်စရာမရှိအောင် ကုန်ခန်းခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ တကယ့် ဘောလုံးဝါသနာအိုးပရိသတ်မှာ ဤကလာပ်ကို စွန့်ခွာသွားခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။ ဘာစလေဘောလုံးအသင်းမှာ အခြားအသင်းများနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ကစားတိုင်း အနိုင်ရသည်ဟူ၍မရှိဘဲ တရုံးတည်း ရုံးနေသဖြင့် ဘောလုံးပရိသတ်က ခြောက်ပဲနီ ပေးရကျိုးနပ်သည်ဟု ပရိသတ်က ထင်မြင်ယူဆပြီး ပွဲတိုင်း ရုံးနေသည့် မိမိတို့၏ဘောလုံးအသင်းကို ကြည့်ရှုအားပေးရန် မလိုလားတော့ပေ။

ဘာစလေ ဘောလုံးအသင်းလီမိတက်၏ အတွေ့တွေ့စည်းဝေး ပွဲတစ်ခုတွင် ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သော ကောင်စီလူကြီး 'ဘာလော့ဒ်' က 'ဤဘောလုံးအသင်းကို ဖျက်သိမ်းရန် ဒါရိုက်တာအဖွဲ့က ဝမ်းနည်းစွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြောင်း။ ဤသို့ဖျက်သိမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းမှာ ဘောလုံးဝါသနာအိုးပရိသတ်များ၏ အားပေးမှု နည်းပါးသည့်အတွက် နီးကပ်လာပြီဖြစ်သော ဘောလုံးရာသီတွင် ကုန်ကျမည့်အသုံးစရိတ် များကို ကာမိအောင် ဝင်ငွေရရှိနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ဒါရိုက်တာ အဖွဲ့ကလည်း ငွေကြေးမြောက်မြားစွာ ကုန်ကျမည့်လုပ်ငန်းတစ်ခုကို အရဲစွန့်၍ မလုပ်နိုင်တော့သဖြင့် ဘောလုံးအသင်းကို ဖျက်သိမ်း ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း' ကြေညာလိုက်လေသည်။

ထိုသတင်းကို 'အချက်ပြ' သတင်းစာတွင် ဖတ်ရှုလိုက်ရသော ဘာစလေမြို့သူမြို့သားများမှာ တုန်လှုပ်သွားကြလေသည်။

ဘောလုံးအသင်းကို ဖျက်သိမ်းမည်ဆိုလျှင် ထင်ရှားကျော်ကြားနေပြီဖြစ်သော 'ဘာစလေကလပ်'ကို ရာသက်ပန် မြေမြှုပ် သဂြိုဟ်လိုက်ရမည်လော၊ ဘောလုံးကွင်းကိုလည်း ရောင်းချလိုက် ရတော့မည်လောဟူ၍ တွေးတောပူပန်မိကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် မြို့တော်ခန်းမတွင် လူထုစည်းဝေးပွဲကြီး ကျင်းပ ၍ ဘောလုံးအသင်းကိုစွဲကို စဉ်းစားဆုံးဖြတ်မည်ဟု သိရသောအခါ ဘောလုံးဝါသနာအိုးများမှာ မျှော်လင့်ချက်မကုန်သေးသဖြင့် ဝမ်းသာမိ ကြလေသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း အစည်းအဝေးပွဲကျင်းပသည့်နေ့တွင် မြို့တော်ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး ပြည့်လှမတတ် ပရိသတ်များ စည်ကား များပြားစွာ တက်ရောက်လာကြလေသည်။

သဘာပတိအဖြစ် ဆောင်ရွက်မည့် မြို့တော်ဝန်မှာ သိမ်မွေ့ နူးညံ့သော လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဘောလုံးအကြောင်း ဘာမျှ နားလည်သူ မဟုတ်သည့်ပြင် ဘောလုံးပွဲကိုလည်း ကြည့်ဖူးသူ မဟုတ်ပေ။

သဘာပတိမြို့တော်ဝန်ကြီးက မိန့်ခွန်းပြောရာတွင် "ယောက်ျား ပီသ စွမ်းအားပြသောကစားနည်း အင်္ဂလန်ရာဇဝင်တွင် ထင်ရှားခဲ့ သောအသင်းကြီး၊ 'ဘာစလေ'တွင် ထင်ရှားခဲ့သူများ" စသည်ဖြင့် အနည်းငယ် ထည့်သွင်းပြောဆိုပြီးနောက် ကောင်စီဝင် 'ဘာလော့' အား မိန့်ခွန်းခြေရန် ခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။

မြို့တော်ဝန်၏ လက်ယာဘက်တွင်ထိုင်လျက်ရှိသော ကောင်စီ ဝင် ဘာလော့မှာ မြို့တော်ဝန်ကြီးနှင့်မတူ တစ်မူထူးခြားသူဖြစ်သည်။

ဘာလော့က မိန့်ခွန်းခြေရာတွင် 'ယောက်ျားပီသခြင်း' တို့နှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့မျှ ထုတ်ဖော်ပြောကြားခြင်းမရှိပေ။

သူသည် ဘောလုံးအသင်း၏ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် (၁၃)နှစ်တိုင်တိုင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သူဖြစ်ပြီး ကုမ္ပဏီတွင် အစုရှယ်ယာ ပေါင် ၂၀၀၀ ဖိုး ထည့်ဝင်ခဲ့ကြောင်း၊ သူ၏ ပေါင် ၂၀၀၀ မှာ ယခုအချိန်တွင် သံထဲ ရေညွှန်သလို ဘာမျှအကျိုးမထင်ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ပြောဆိုလျက်ရှိသည်။

'ကျုပ်က ၁၃ နှစ်အတွင်းမှာ ပေါင် ၂၀၀၀ ရုံးခဲ့ရသည့် အတွက် သိတင်းတစ်ပတ်ကို ကျုပ်အိတ်ထဲက ငွေသုံးဆိုင်ပေးပြီး ဘောလုံးပွဲဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်ပေးခဲ့တာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ လူထုပရိသတ်ဘက်က ဒုက္ခခံပြီး ဘောလုံး ကိုတောင် သွားမကြည့်ဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ကြီးပမ်းမှုတွေအတွက် ကျုပ်မှာ

ဘာအကျိုးကျေးဇူး ခံစားရသလဲဆိုရင် စိတ်ဒုက္ခရောက်ရတာနဲ့ ဒီဘာတွေပဲ ခံစားရတယ်' သူက ခေါင်းမှဆံပင်ဖြူများကို ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

'ဒီလိုဘောပွဲတွေ ကျင်းပနိုင်ဖို့အတွက် အနစ်နာခံရတဲ့လူဟာ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်သေးပါဘူး။ တခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း နှိုပါသေးတယ်။ ဒီစည်းဝေးပွဲကြီးကို တက်ရောက်တဲ့ ပရိသတ်က အထင်အမြင်လွဲမှားနေမှာစိုးတဲ့အတွက် ကျုပ်ကသာ ခုခံဖြေရှင်းနေ ရတာပါ။ ကျုပ်ကို ဘောလုံးနဲ့ပတ်သက်ပြီး နည်းနည်းမှ ဝါသနာမရှိ၊ စိတ်ပါဝင်စားမှုမရှိလို့ တချို့က ယူဆနေကြတယ်။ ကျုပ်နဲ့ အဖွဲ့ဝင် ဒါရိုက်တာများက' ဘာလော၏အသံမှာ ပို၍ကျောလာသည်။ သူက ဆက်၍ပြောပြန်သည်။

ဘောလုံးပွဲတွေကို စနစ်တကျ မအုပ်ချုပ်နိုင်ရင် ဘယ်လိုဖြစ် လာမယ်ဆိုတာကို အကြိမ်ကြိမ်သတိပေးခဲ့တယ်။ ကိုင်း...ခုတော့ ဖြစ်လာပြီမဟုတ်လား။ ဖြစ်တော့မှပဲ ခင်ဗျားတို့က ဂရုစိုက်ကြတော့ တယ်။ ဟိုလိုလုပ်ပါ၊ ဒီလိုလုပ်ပါနဲ့ အကြံပေးလာကြတယ်။ ဒါပေ မယ့် အချိန်က သိပ်နောက်ကျခဲ့ပြီ။ ဘာစလေးမြို့ရဲ့ ပထမတန်း ဘောလုံးအသင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာတစ်ခုပဲရှိတယ်။ ဒီလို ဖြစ်ရတာဟာ ဘောသမားတွေကြောင့် လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ ဘောလုံးပရိသတ်ကြောင့်ပဲဖြစ်တယ်။ အင်မတန်ထင်ရှားခဲ့တဲ့ ဘောလုံး အသင်းကြီး ပျက်စီးရတာဟာ မင်းတို့လို အသုံးမကျတဲ့ အရူးတွေ ကြောင့်ပဲဖြစ်တယ်။

'ဘောပွဲ တစ်ကြိမ်လောက်ရှုံးသွားရင် နောက်တစ်ပွဲကျတော့

မင်းတို့ လာပြီ၊ အားမပေးကြတော့ဘူး၊ ကျုပ်တို့မှာ ဘောပွဲဖြစ် မြောက်ဖို့ကို ပေါင် ၅၀-၆၀ လောက် အိတ်ထဲက စိုက်လိုက်ရတယ်။ ခင်ဗျားတို့ပေးတဲ့ သင်ခန်းစာကို ကျုပ်တို့ကလည်း ကောင်းကောင်း နားလည်လာခဲ့ကြတယ်။ ခင်ဗျားတို့က ဘောလုံးပွဲတိုင်းမှာ နိုင်ရ မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားကြတယ်။ ဒါဟာ ပဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ။ အဲဒီတုန်း က အင်မတန် စွမ်းစွမ်းတမ်း ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ ပရက်စတန်ဘောလုံး အသင်းတောင်မှ ပွဲတိုင်းအနိုင်မရခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ပရက်စတန်ဘောလုံးအသင်းကို အားပေးတဲ့ ပရိသတ်က တစ်ပွဲပွဲတာ နဲ့ စွန့်ခွာမသွားကြဘူး...။ မင်းတို့ကတော့ ကြောင်တစ်ကောင် လောက်မှ သစ္စာမရှိတဲ့လူတွေပဲ။ ဘာစလေးဘောလုံးသင်းကို အစာ ငတ် ရေငတ်ထားပြီး သတ်ခဲ့ကြတာဟာ ခင်ဗျားတို့ပဲဖြစ်တယ်။ အခုမှ ခင်ဗျားတို့က အစည်းအဝေးခေါ်ပြီး ငိုကြ ယိုကြ ညည်းတွား ကြမှာပဲမဟုတ်လား'

ဘာလောက မိန့်ခွန်းရှည်ကြီးကိုပြောပြီး၍ ထိုင်ချလိုက်သော အခါ မြို့တော်ခန်းမဆောင်ကြီးတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

ကောင်စီလူကြီးဘာလောက ယခုအစည်းအဝေးတွင် မြို့တော် လူထုအား စော်ကားရိုင်းပျူစွာ အနိုင်ကျင့်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မြို့ငါးမြို့တွင်ကျင်းပသော စည်းဝေးပွဲ၌ တစ်ခါတစ်ရံ ဤသို့ပင် အနိုင်ကျင့်ခံရတတ်သည်။ သို့ရာတွင် ဘာလောက ယခုအစည်းဝေးပွဲ တွင် ပရိသတ်ကို အနိုင်ကျင့်လိုက်ပုံမှာ ရင်တုန်စရာပင်ဖြစ်သည်။

ကောင်စီလူကြီး ဘာလောမှာ မြို့ငါးမြို့တွင် ထင်ရှားသူပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ သူ့အား လူကြီးတစ်ယောက်အနေဖြင့်သာ

ရိုသေမှုကိုခံယူရသူ ဖြစ်သည်။ ဤစည်းဝေးပွဲတွင် ပရိသတ်အား ကြောင်တစ်ကောင်လောက်မှ တန်ဖိုးမရှိအောင် ရိုင်းယုတ္တ အနိုင်ကျင့် လိုက်သဖြင့် ၎င်း၏ဂုဏ်သတင်းမှာ ပို၍မှေးမှိန်သွားခဲ့လေသည်။

သဘာပတိမြို့တော်ဝန်ကြီးက “ကောင်စီလူကြီးဘာလောရဲ့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောဆိုချက်တွေကို ကျုပ်တို့က ခွင့်လွှတ်သင့် တယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်”ဟု ပရိယာယ်သုံးပြီး စ၍ပြောလိုက် သည်။

“စိတ်လိုက်မာန်ပါပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မှန်တာကို မှန်တဲ့ အတိုင်း ပြောလိုက်တာပါ”

ဘာလောက မြို့တော်ဝန်ကြီး၏စကားကို လက်မခံဘဲ ပြန်လှန် ချေပလိုက်သည်။

ထို့နောက် ပရိသတ်ထဲမှ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထ၍ စကားပြောကြရာ အားလုံးသူကပင် ဒါရိုက်တာလူကြီးများကို အပြစ် မှီကြသည်။ မြို့တော်လူထုအား ဖော်ဖော်ကားကား အနိုင်ကျင့်၍ ပြောထားခဲ့သည့်စကားများကို ပြန်လှန်ချေပကြသည်။ အဆင့်အတန်း မြင့်သော မြို့တော်လူထုက ကောင်စီလူကြီး ဘာလော စီစဉ်ကျင်းပ သော၊ အလွန်ညံ့ဖျင်းသည့် အဆင့်အတန်းမမီသော ဘောပွဲများကို ခြောက်ပဲနီ အကုန်ခံ၍ ကြည့်ရှုအားပေးကြမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ဘောလုံးသင်းကို ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းပြီး သွေးသစ်လောင်း၍ ကောင်း သည် ထက်ကောင်းအောင် ပြုလုပ်ရန်လိုကြောင်း တင်ပြကြလေ သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သွေးသစ်လောင်းဖို့ဆိုတဲ့ကိစ္စက မလွယ်လှဘူး။

ဘာစလေဘောသင်းအတွက် ဘောသမားကောင်းတွေ ရနိုင်ဖို့အရေးမှာ အခုလို ကြေးကြီးနေတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရနိုင်ပါ့မလဲ။ တခြားအသင်းက ဘောသမားကောင်းကောင်းတစ်ယောက်ကို ကျုပ် တို့အသင်း ရောက်လာအောင် ကြေးကြီးကြီး ပေးနိုင်မှဖြစ်မယ်။ တော်ရုံသင့်ရုံကောင်းတဲ့ ဘောသမားတစ်ယောက်ကိုတောင်မှ ပေါင် ၂၀၀ ထက်နည်းပြီးပေးလို့ မရနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ သွေးသစ်လောင်းပြီး လူကောင်းတွေရနိုင်ဖို့အရေးမှာ ငွေ ဘယ်ကရမှာလဲ၊ ငွေတစ်ထောင် လောက်ကို ဘယ်သူကများ ချေးငှားကြမလဲ’

ကောင်စီလူကြီးဘာလောက ပြန်လှန်ချေပပြောဆိုရင်း ရယ်သွမ်း သွေးလိုက်လေသည်။

ဘာစလေဘောလုံးအသင်း ကုမ္ပဏီလီမိတက်သို့ မည်သူကမျှ ငွေချေးလိုသောဆန္ဒရှိကြောင်း ထုတ်ဖော်မပြောကြပေ။

အတန်ကြာသောအခါ၌ ခန်းမဆောင်နောက်ဘက်ရှိ လူတစ် ယောက်က ထ၍ စကားပြောသည်။

“ဘောလုံးကစားခြင်းဟာ ထင်ရှားတဲ့ ကစားနည်းတစ်မျိုး ဖြစ် တယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဘောလုံးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းကျင်နားလည်တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး ဆိုတာ ပဏာမအနေနဲ့ အစီရင်ခံလိုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘောသမား ကောင်းတွေရဖို့ဆိုတဲ့ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အနည်းငယ် တင်ပြလို ပါတယ်”

ပရိသတ်က စကားပြောနေသူအား လှည့်၍ကြည့်နေကြသဖြင့် မြို့တော်ဝန်ကြီးက ...

“ကောင်စီလူကြီး မစုတာမချင်း ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီစင်မြင့်ပေါ်ကို ကြွခဲ့ပါခင်ဗျာ”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ဒင်နရီက စင်မြင့်ပေါ်သို့ရောက်ရှိလာသည်။ ပရိသတ်များ၏စိတ်ထဲတွင် ‘သူ ဘာများပြောမလို့ပါလိမ့်၊ ဒီတစ်ခါ တို့ကို အံ့ဩသွားအောင် ဘယ်လိုလျှို့ဝှက်တဲ့ကိစ္စကိုများ ပြောမလဲမသိဘူး’ ဟူ၍ တွေးတောနေမိကြသည်။

“မချင်းအတွက် ကောင်းချီးဩဘာ သုံးကြိမ်ပေးပါတယ်” ပရိသတ်က ရွှင်မြူးတက်ကြွလာပြီး အော်ဟစ်ကြသည်။

“ငြိမ်...ငြိမ်...”

မြို့တော်ဝန်ကြီးက ပရိသတ်ကို ငြိမ်သွားအောင် ထိန်းပေးလိုက်သည်။

ဒင်နရီက ပရိသတ်ကို ဖျက်နှာမူလိုက်သည်။ သူသည် ယခုအချိန်တွင် ပရိသတ်အလယ်၌ စကားပြောတတ်နေပြီဖြစ်သည်။

“ခုအချိန်မှာ ထင်ရှားတဲ့ ခေတ်သစ်ဘောသမားတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော်တို့မြို့သားဇာတိဖြစ်တယ်လို့ သိရပါတယ်”

ဒင်နရီက စကားကို ပဏာမပျိုး၍ ပြောလိုက်သည်နှင့်...

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ အင်္ဂလန်ဘောသင်းမှာ ရှေ့တန်းအလယ်လူအဖြစ်နဲ့ ကစားတဲ့ ‘ကော်လီယာ’ဟာ ကျုပ်တို့မြို့သားဇာတိပဲ”

လူအချို့က ပိုင်း၍ထောက်ခံလိုက်ကြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကော်လီယာကိုပဲ ကျွန်တော် ပြောနေတာပါ”

ဒင်နရီက ဆက်၍ရှင်းပြနေသည်။

“ကျွန်တော် ခရိုင်အတွက် ကံမကောင်းခြင်းတော့ ‘ကော်လီယာ’ဟာ ၁၉ နှစ်သားအရွယ်က ‘လီဗာပူမြို့’ကို ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါတယ်။ သူထွက်သွားပြီးလို့ မကြာခင်မှာပဲ သူ့ရဲ့အံ့ဩဖွယ်အစွမ်းသတ္တိကို ကြားသိရပါတယ်။ ကော်လီယာဟာ လီဗာပူမြို့တော်ကြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝအောင် လုပ်ပေးခဲ့တယ်ဆိုရင် ပိုလွန်းရာကျမယ်မထင်ပါဘူး။ ဘောလုံးရာသီ သုံးရာသီအတွင်းမှာ ကော်လီယာသွင်းခဲ့တဲ့ ဂိုးတွေဟာ အခြားဘောသမားတွေသွင်းတဲ့ ဂိုးအရေအတွက်ထက် အများကြီးပိုပါတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ ‘ရော့ခ်မြို့မကောင်စီက ကြေးကြီးကြီးပေးပြီး ‘ကော်လီယာ’ကို ခေါ်ယူခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်းပဲ။ ရော့ခ်အသင်းဘက်က ပထမဆုံးပွဲဦးထွက် ကစားတဲ့ဘောပွဲမှာ ကော်လီယာဟာ သူ့ရဲ့ခြေထောက်ကျိုးခဲ့ရတာတယ်။ ‘ကော်လီယာ’ မကစားနိုင်တော့လို့ ရော့ခ်ဘောသင်းဟာလည်း ဘဏ္ဍာရေးကျဆင်းလာပြီး အခုအခါ ဒေဝါလီခံရတော့မလောက် အခြေအနေဆိုးနေပြီ။ ဒါကြောင့် သူတို့အသင်းက ဘောသမားတွေကို ပြန်ပြီး ထုတ်နေကြတယ်”

ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမင်းများခင်ဗျာ...

“ထိပ်တန်းဘောသမားကြီးတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ‘ကော်လီယာ’ဟာ သူ့နေရင်းဇာတိမြို့ကို ပြန်လာသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော် အစီရင်ခံလိုက်ပါတယ်။ ကော်လီယာရဲ့ ကျိုးသွားတဲ့ခြေထောက်ဟာလည်း ပြန်ကောင်းသွားပါပြီ။ အခုဆိုရင် ရှေးကထက်တောင် ပိုပြီး ကျန်းမာသန်စွမ်းနေပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့် သူဟာ ဇာတိမြို့ဖြစ်တဲ့

ဘာစလေကို ပြန်လာသင့်ပြီလို့ ကျွန်တော် အစီရင်ခံရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

ဒင်နရီ၏စကားအဆုံးတွင် သြဘာသံများကို ထပ်မံကြားရပြန်သည်။

“ကဲ...ဘယ်လိုလဲ...”

ကောင်စီလူကြီးဘာလောက ဒေါသတကြီးခုန်၍ထလိုက်ပြီး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျုပ်တို့က ကော်လီယာကို သူ့ဇာတိမြို့ကိုပဲ ပြန်ခေါ်ကြမလား”

ထို့နောက် ဘာလောက ဒင်နရီ၏စကားကို ပြန်လည်ချေပပြောဆိုလိုက်သည်။

“မစ္စတာမချင်းက သူဟာ ဘောလုံးပါရဂူတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ ဝန်ခံထားတယ်မဟုတ်လား။ ကော်လီယာကိုရရှိအတွက် ‘အင်စတန်ဗီလာ’အသင်းက ရှေးခံအသင်းကို ပေါင် ၇၀၀ ပေးပြီး ‘ဘလက်ဆန်းရီမာ’အသင်းက ပေါင် ၇၅၀ ပေးနေတယ်။ အဲဒီနှစ်သင်းကလည်း သူရကိုယ်ရ အငြင်းပွားနေကြတယ်။ ဒီသတင်းကိုလည်း မစ္စတာမချင်း ကြားသိပြီးဟန်တူပါတယ်”

“ဒီတော့ ကော်လီယာကို ဘာစလေဘောသင်းအတွက် ရအောင် ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကများ ပေါင် ၈၀၀ ပေးကြမှာလဲခင်ဗျာ”

ဘာလောက နှာခေါင်းရှုံ့ ပါးစပ်ကိုရှုံ့ပြီး သရော်တော်တော် ပြောလိုက်လေသည်။

“ကော်လီယာကိုရဖို့အတွက် ရှင်ဘုရင်နဲ့ ရေခွေးငွေ့နဲ့မောင်းတဲ့

အင်ဂျင်စက်တွေတောင်မှပဲ တတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်ပြောရဲပါတယ်”

ကောင်စီလူကြီးဘာလောက သရော်တော်တော်ပြောလိုက်သော မိမိ၏စကားကို သဘောကျသလို တဟားဟားရယ်လိုက်ပြီး ၎င်းနေရာတွင် ပြန်၍ထိုင်လိုက်သည်။

ဒင်နရီက အသံကိုမြှင့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“မစ္စတာကော်လီယာ ကျေးဇူးပြုပြီး ရှေ့ကိုကြွခဲ့ပါလားခင်ဗျာ၊ အားလုံးသူမြင်ရအောင်”

ဒင်နရီ၏စကားမှာ ပရိယာယ်မနှော သဘောစင်းစင်းဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ စောစောကကြားခဲ့ရသော ဘာလော၏ မိန့်ခွန်းများထက် ပရိသတ်က နှစ်သက်မိကြလေသည်။

အရပ်မြင့်မြင့် ခန္ဓာကိုယ် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းနှင့် လူငယ်တစ်ယောက်သည် ရှက်သွေးဖြာသောမျက်နှာဖြင့် ပရိသတ်များအလယ်မှ ထွက်ပေါ်လာပြီး စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ သူသည် ဒင်နရီညွှန်ပြသော ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရာ ဘောလုံးဝါသနာအိုးမှန်သမျှက သူ့အား မှတ်မိကြလေသည်။

“ဘုရားရှေ့... သူမှ သူ့အစစ်ပါပဲ၊ ကော်လီယာမှ တကယ့်ကော်လီယာ အစစ်ပေါ့”

ပရိသတ်များအားလုံးက တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အံ့သြပြောဆိုလျက် ရှိကြရာမှ ကော်လီယာရောက်လာခြင်းသည် မိမိတို့အတွက် အတိတ်ကောင်း၊ နိမိတ်ကောင်းဖြစ်သည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်များ ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်း ပျံ့နှံ့သွားခဲ့လေသည်။ ဘာစလေသို့

ကော်လီယာ ရောက်ရှိလာခြင်းသည် နောက်ကွယ်၌ မည်သည့် အဓိပ္ပာယ်ရှိကြောင်း မည်သူမှမသိကြသော်လည်း အားလုံး သူက ပင် နှစ်သက်သဘောကျလျက် သြဘာသံများ တဖြောင်းဖြောင်း မြည်အောင် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“အင်မတန်တော်တဲ့ ကော်လီယာကြီးဟေ့”

ကြွေးကြော်သံများက အတိုင်အဖောက်ညီစွာ ခန်းမဆောင်ကြီး တစ်ခုလုံး လျှံသွားအောင် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကြွေးကြော်သံများ ငြိမ်သက်သွားသောအခါ ရှေးဦးစွာ စတင်၍ စကားပြောလိုက်သူမှာ ဒင်နရီဖြစ်၏။

“ရေနေ့ငွေ့နဲ့မောင်းတဲ့ အင်ဂျင်စက်ရဲ့ အကူအညီလည်းမယူ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အကူအညီလည်း မယူဘဲနဲ့ ကော်လီယာကို ရအောင်ခေါ်လာခဲ့ပါပြီ။ ကလာပ်ဒါရိုက်တာ လူကြီးမင်းများက သူ့ကို လက်ခံကြပါ့မလားခင်ဗျာ”

“သူ့ကိုခေါ်လာတော့ ငွေရေးကြေးရေးကို ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ”

ကောင်စီလူကြီးဘာလောက ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“သူ့အတွက် ဘာမှအကုန်အကျခံစရာမလိုဘဲနဲ့ အခုလာမယ့် ဘောလုံးရာသီမှာ သူ့ကိုစမ်းကြည့်ရအောင် လက်မခံနိုင်ဘူးလား ခင်ဗျာ...”

ဒင်နရီက ပြန်လည်ချေပလိုက်၏။

“ဒီလိုဆိုရင် လက်ခံနိုင်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကော်လီယာကို ငွေကြေးမကုန်ဘဲနဲ့ရအောင် ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

“ရော့ခ်အသင်းကို ဘယ်သူက ပေးမှာလဲ”

“ကျွန်တော် ရော့ခ်အသင်းနဲ့ စီစဉ်ခဲ့ပြီးပါပြီ”

ဒင်နရီက ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စက ကျွန်တော့်ကိစ္စပါ။ ကျွန်တော် ဒီနေ့ပဲ ရော့ခ်မြို့က ပြန်လာခဲ့တာပါ။ ဒီကိစ္စတွေအားလုံး ကျွန်တော် ကြည့်စီစဉ်ပါ့မယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့ခင်ဗျာ”

ထိုနောက် ဒင်နရီက ပရိသတ်များဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...

“မြို့တော်ဝန်မင်းနှင့်တကွ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမင်းများခင်ဗျာ... ကျွန်တော်တို့မြို့သားစာတိဖြစ်တဲ့ အင်္ဂလန်က ရှေ့တန်းဘောလုံး သမားကြီး ကော်လီယာအတွက် သြဘာသုံးကြိမ် ချီးမြှင့်ပါလို့ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုနေ့က မြို့တော်ခန်းမတွင်ကျင်းပသော စည်းပေးပွဲအကြောင်း ကိုအချက်ပြသတင်းစာက ထူးခြားသောအဖြစ်အပျက် ရှုခင်းတစ်ရပ် အနေဖြင့် အသားပေး၍ ဖော်ပြခဲ့လေသည်။

တောင်ကုန်းသားအားကစားကလာပ်နှင့် အခြားကလာပ်များတွင် ဤအကြောင်းအရာမှာ ပြောဆို၍မရိုးနိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“သူပဲ ကော်လီယာကိုခေါ်ဖို့ စိတ်ကူးရတယ်၊ အခြား ဘယ်သူမှ သတိမရကြဘူး။ နောက်ပြီး စင်ပြင်ပေါ်မှာ ပွဲထုတ်ပြလိုက်တာက လည်း ထူးခြားလှတယ်ဗျာ...”

အားကစားဝါသနာအိုးများ၏ နှုတ်ဖျားတွင် မရပ်မနားပြော လျက် ရှိကြလေသည်။

နောက်နှစ်ရက်ခန့်ကြာသောအခါ အချက်ပြသတင်းစာတွင် ဖော်ပြပါရှိသော စာတစ်စောင်ကို လူအများဖတ်ရှုကြရလေသည်။ ထိုစာက ဒင်နရီမှာ ဝန်ထမ်းစိတ်ဓာတ်ရှိသူဖြစ်၍ ၎င်းအား ဂုဏ်ပြုသောအနေဖြင့် ကွယ်လွန်သွားသော ဥပဒေပြုအဖွဲ့ဝင်လူကြီး ဘာလို့ ဆက်ခံရမည့် ဘာစလေမြို့တော်ဝန်နေရာတွင် ဒင်နရီအား ခန့်ထားသင့်ကြောင်းဖြင့် အကြံပေး တင်ပြထားလေသည်။

ထိုအခါတွင် ထပ်မံ၍ တိုက်တွန်းတင်ပြထားသည်မှာ 'ဒင်နရီ' သာ မြို့တော်ဝန်ဖြစ်လာလျှင် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် စွမ်းစွမ်းတမ်း ဆောင်ရွက်မည့်သူဖြစ်ကြောင်း...

ဒင်နရီမှာ မြို့တော်ဘာစလေ၏ လူထုကို နိုးကြားတက်ကြွလာအောင် ဆောင်ရွက်ပေးမည့်သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဘာစလေမြို့ ရာဇဝင်တွင် ဒင်နရီသည် အသက်အငယ်ဆုံး မြို့တော်ဝန် ဖြစ်လာမည်ဖြစ်ပြီး ထိုနှစ်အဖို့ အင်္ဂလန်တစ်နိုင်ငံလုံး၏ အသက်အငယ်ဆုံး မြို့တော်ဝန်လည်း ဖြစ်လာနိုင်စရာရှိကြောင်း တင်ပြထားလေသည်။

မြို့တော်လူထုက စာတွင် နောက်ဆုံးတင်ပြထားချက်ကို နှစ်သက်လာကြသည်။ အချက်ပြသတင်းစာတွင် ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အပြန်အလှန် ပေးစာတော်တော်များများကို ဖော်ပြနေရလေသည်။

ကောင်စီဝင်လူကြီးများ၏ စည်းဝေးပွဲပြုလုပ်၍ မြို့တော်ဝန် ရွေးချယ်ရန် စဉ်းစားကြသောအခါ ကောင်စီလူကြီးအချို့က ဘာစလေ မြို့တော်လူထုက အလိုရှိနေသော မြို့တော်ဝန်မှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ထင်ရှားသူဖြစ်နေရမည်ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြ ပြောဆိုကြသည်။

ကောင်စီစည်းဝေးပွဲမှ 'ဘာလော'အား မြို့တော်ဝန်ခန့်ထားရန် တစ်နှစ်ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ပြီး ဒင်နရီအား ယခုနှစ်အဖို့ မြို့တော်ဝန်အဖြစ် ရွေးကောက်လိုက်ကြောင်း ကြေညာလိုက်လေသည်။

"မချင်းတော့ မြို့တော်ဝန်ဖြစ်လာပြီ၊ သူ့သက်တမ်း တစ်နှစ်အတွင်းမှာ ဘာတွေလုပ်မယ်ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ပေတော့"

မြို့လူထုက ဝေဖန်ပြောဆိုလျက်ရှိကြလေသည်။ ကြေညာချက်ထွက်လာပြီးနောက် ဒင်နရီက နယ်လီအား...

"မင်းလည်းပဲ အသက်အငယ်ဆုံး မြို့တော်ဝန်ရဲ့ မြို့တော်ဝန်မဖြစ်ရလိမ့်မယ်။ ဒီလိုဖြစ်လာဖို့အတွက် ဟော်တယ်နဲ့ ခရီးစရိတ်ပါဆိုရင် စုစုပေါင်း ၈၁၁ ပေါင် ၆ သွိုလင်နဲ့ ၇ ပဲနီတိတိ ကုန်ကျခဲ့တယ်ကလေးရေ" ဟု စာရင်းတွက်၍ ပြလိုက်လေသည်။

(၃)

ကောင်စီလူကြီးအချို့က ဒင်နရီအကြောင်းကို ဆွေးနွေးကြည့် ဆိုလျက်ရှိကြသည်။

"ဒီလူကတော့ တော်တော်စွဲတဲ့ ဖိုးစွဲပါပဲဗျာ"

တစ်ယောက်က ဝမ်းပန်းတသာပြုံးရယ်ရင်း မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

"သူဟာ လူတော်တစ်ယောက်ဆိုတာကိုတော့ သံသယဖြစ်စရာ မလိုဘူးခင်ဗျ..."

"ဖိုးစွဲဖြစ်လာတဲ့အတွက် သူ့ဂုဏ်သတင်းဟာ အရင်ကထက်"

ထင်ရှားကျော်စောလာမှာ အမှန်ပဲ”

ကောင်စီလူကြီးများက မိမိတို့ထင်မြင်ယူဆချက်များကို ထုတ်ဖော် ပြောဆိုနေကြသည်။ ‘သူနဲ့ အရည်အသွေးတူတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တော့ ကျုပ်တို့ ရှာလိုရနိုင်မယ် မထင်ပါဘူးဗျာ’

တစ်ဦးက ထင်မြင်ချက်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

“သူက ဘာများလုပ်ခဲ့လို့လဲ၊ သူ့တစ်သက်မှာ တစ်နေ့တလေများ အလုပ်ပြီးစီးအောင် လုပ်ခဲ့ဖူးလို့လား၊ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားစရာ ဘယ်လိုကြီးကျယ်တဲ့အကြောင်းများ ရှိလို့လဲခင်ဗျာ”

နောက်ဆုံးမေးလိုက်သူမှာ ဘာလော ဖြစ်သည်။ အခြားကောင်စီလူကြီးများက ဒင်နရိုအား ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေသဖြင့် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ မေးခွန်းထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သူ့ကို ကျုပ်တို့ စိတ်ဝင်စားတဲ့အကြောင်းရင်းကတော့... ကျုပ်တို့အားလုံးကို ရွှင်ပြုံးအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်လို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်”